

Pedagogická
fakulta
Faculty
of Education

Jihočeská univerzita
v Českých Budějovicích
University of South Bohemia
in České Budějovice

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích
Pedagogická fakulta
Katedra anglického jazyka

Diplomová práce

Hledání svobody v románech *Cesta* Jacka

Londona a *Na cestě* Jacka Kerouaca

Searching for freedom in Jack London's

The Road and Jack Kerouac's *On the*

Road

Vypracoval: Bc. Michal Rossmann
Vedoucí práce: PhDr. Kamila Vránková, Ph.D.
České Budějovice 2020

Prohlášení

Prohlašuji, že svoji diplomovou práci jsem vypracoval samostatně pouze s použitím pramenů a literatury uvedených v seznamu citované literatury.

Prohlašuji, že v souladu s § 47b zákona č. 111/1998 Sb. v platném znění souhlasím se zveřejněním své diplomové práce, a to v nezkrácené podobě elektronickou cestou ve veřejně přístupné části databáze STAG provozované Jihočeskou univerzitou v Českých Budějovicích na jejích internetových stránkách, a to se zachováním mého autorského práva k odevzdanému textu této kvalifikační práce. Souhlasím dále s tím, aby toutéž elektronickou cestou byly v souladu s uvedeným ustanovením zákona č. 111/1998 Sb. zveřejněny posudky školitele a oponentů práce i záznam o průběhu a výsledku obhajoby kvalifikační práce. Rovněž souhlasím s porovnáním textu mé kvalifikační práce s databází kvalifikačních prací Theses.cz provozovanou Národním registrem vysokoškolských kvalifikačních prací a systémem na odhalování plagiátů.

V Českých Budějovicích, 20. května 2020

Bc. Michal Rossmann

Poděkování

Rád bych poděkoval vedoucí své diplomové práce PhDr. Kamile Vránkové, Ph.D. za věnovaný čas a trpělivost. Její cenné rady, pomoc při výběru literatury a odborné připomínky mi pomohly diplomovou práci dokončit.

Anotace

Diplomová práce se zabývá srovnávací analýzou dvou známých děl americké literatury 20. století: románů *The Road* (1907) od Jacka Londona a *On the Road* od Jacka Kerouaca (1957). Východiskem práce je přiblížení osobností obou autorů, prožívajících podobné pocity na pozadí odlišných dobových situací, a také vliv Londonova díla na Kerouaca. Teoretická část se zabývá významem tématu cesty v epické tradici (Bachtin).

Praktická část se soustředí na porovnání konkrétních témat a motivů, přičemž se zabývá různými aspekty cesty (dobrodružství, únik, setkání, hledání vlastní identity a smyslu života). Dále si všímá obrazu tuláctví jako specifického životního stylu. V samostatné kapitole je posouzeno téma mezilidských vztahů, přičemž inspirací je Jaspersova úvaha o dialogu jako existenciálně důležité zkušenosti. V závěru se práce zamyslí nad otázkou, v čem Kerouac na Londona přímo navazuje, v čem téma cesty doplňuje, transformuje a posouvá dál.

Klíčová slova:

Jack London; Jack Kerouac; Beat Generation; Americká literatura; cesta.

Abstract

The diploma thesis deals with a comparative analysis of two famous works of American literature of the 20th century: *The Road* (1907) by Jack London and *On the Road* (1957) by Jack Kerouac. The starting point of the thesis is a description of the personalities of both authors, who experience similar feelings in different periods of time. The thesis focuses on the way how London influenced Kerouac. The theoretical part deals with the meaning of the journey in the epic tradition (Bakhtin).

The practical part focuses on comparing particular themes and motifs of the discussed works, while dealing with different aspects of the journey (adventure, escape, meeting, searching for identity and for the meaning of life). The thesis also deals with the experience of vagrancy as a way of life. Interpersonal relationships are analysed in an individual chapter. This chapter draws on the work *Way to Wisdom* by Karl Jaspers. The conclusion provides a summary of the motifs which can show how London influences Kerouac and how Kerouac develops and transforms the theme of the journey.

Key Words:

Jack London; Jack Kerouac; Beat Generation; American literature; the journey.

Obsah

Úvod	8
1 Cesta jako chronotop	9
2 Jack London	11
2.1 Dětství Jacka Londona	11
2.2 Námořník Jack London	15
2.3 Tramp Jack London.....	18
2.4 Studium Jacka Londona	21
2.5 Zlatá horečka v USA	22
2.6 Počátek literární kariéry	23
2.7 Bod zlomu v literární kariéře	28
2.8 Válečný zpravodaj Jack London	30
2.9 Přednášky o socialismu a plavba kolem světa	31
2.10 Období v letech 1910–1916 – literární tvorba, alkohol, smrt.....	34
3 Jack Kerouac	37
3.1 Dětství a původ Jacka Kerouaca	37
3.2 Období dospívání a studium Jacka Kerouaca	38
3.3 Jack Kerouac – dobrodruh.....	42
3.4 2. světová válka.....	43
3.5 Zárodky Beat Generation.....	44
3.6 Život na cestě: 1947–1950.....	47
3.7 Korejská válka	51
3.8 Autobiografický román – <i>Na cestě</i>	52
3.9 Kerouac a buddhismus	55
3.10 Éra Beat Generation	56
3.10.1 Beat Generation a její vliv na společnost	58
3.11 Slavný Jack Kerouac	60

3.12	Rok 1960 – počátek životní krize	60
4	Dobrodružství	65
4.1	Jack London – <i>Cesta (The Road)</i>	65
4.2	Jack Kerouac – <i>Na cestě (On the Road)</i>	70
5	Únik.....	76
5.1	Jack London – <i>Cesta (The Road)</i>	76
5.2	Jack Kerouac – <i>Na cestě (On the Road)</i>	78
6	Setkání	81
6.1	Jack London – <i>Cesta (The Road)</i>	81
6.2	Jack Kerouac – <i>Na cestě (On the Road)</i>	84
7	Hledání identity a smyslu života.....	90
7.1	Jack London – <i>Cesta (The Road)</i>	90
7.2	Jack Kerouac – <i>Na cestě (On the Road)</i>	91
8	Význam dialogu	98
	Závěr.....	100
	Summary.....	102
	Bibliografie	104

Úvod

Cílem této diplomové práce je srovnávací analýza románů *Cesta (The Road)* Jacka Londona a *Na cestě (On the Road)* Jacka Kerouaca. Teoretickým východiskem je odkaz k chronotopu cesty a k motivům, které jsou s cestou v literatuře provázané, tedy k motivům zkoušky a setkání.

Kapitoly 2 a 3 se detailně věnují životním osudům a myšlenkám obou autorů. Vzhledem ke skutečnosti, že inspirací pro obraz cesty v dílech obou autorů byly jejich vlastní životní zkušenosti, jsou samostatné kapitoly věnovány právě přiblížení jejich osobních prožitků a postojů. Poznáme-li pozadí jejich životů, bude jednodušší pochopit motivy jejich cest, motivy touhy po dobrodružství či úniku.

V kapitolách nazvaných „Dobrodružství,“ „Únik,“ „Setkání,“ „Hledání identity a smyslu života“ jsou představeny interpretace konkrétních situací, přičemž každá z nich představuje jeden z motivů k vydání se na cestu. Jednotlivé interpretace jsou včleněny do hlavního kontextu práce a na závěr každé z kapitol jsou zkoumané motivy shrnuty. Každá z podkapitol se věnuje jednomu z obou zkoumaných děl a závěrečná shrnutí nabízejí možnost porovnání konkrétních motivů obou děl i životních motivů autorů.

1 Cesta jako chronotop

Práce je zaměřena na téma cesty ve dvou známých amerických románech. Tato kapitola se snaží popsat dané téma v kontextu literární teorie. Významem cesty se zabývá Michail Michajlovič Bachtin ve své studii *Román jako dialog*, kde charakterizuje cestu jako konkrétní chronotop, který působí jako obraz konkrétních časoprostorových vztahů.

Chronotop cesty je úzce spojen s chronotopem setkání, protože v drtivé většině dochází ke všem setkáním právě na cestě. Bachtin vidí rozdíl těchto dvou chronotopů v emocionálně hodnotové intenzitě, kdy setkání s sebou nese větší míru této intenzity. Nicméně je to právě cesta, co se stává nahodilým průsečíkem prostorového a časového pohybu konkrétních lidí. Může se proto snadno stát, že se na cestě potkají lidé, kteří by se za běžných okolností střetnout nemohli.

Cesta, potažmo setkání na cestě, tedy boří hranice mezi společenskými vrstvami, náboženským vyznáním, věkem či národností nejrůznějších lidí. Právě proto dokáží vyplout na povrch nejvýstřednější kontrasty těchto opačných pólů ve společnosti a mohou se prolnout rozličné osudy hrdinů, což je jeden z mnoha příkladů, co dělá literaturu krásnou. Jako příklad lze uvést Dona Quijota de la Mancha, který putuje po celém Španělsku a na svých cestách se střetne jak s trestancem, tak s vévodou.

Cesta tedy představuje možnost svobodného pohybu, nabídku otevřeného prostoru a příležitosti. Právě proto tento motiv tolik přitahuje americké spisovatele, stává se z něj ideál spojený s myšlenkou amerického snu. Nejvýznamnějším příkladem je právě literatura Beat Generation, kde se cesta stává synonymem osobní svobody a smyslu života. V podstatě se jedná o romantickou idealizaci motivu cesty. Procházka zmiňuje ústřední pojmy romantických cest: „[...] připomeňme jen ústřední pojmy romantických cest – ‘objevování’, ‘pouť-poutnictví’ a ‘bloudění’. (2005: 76) Všechny tyto pojmy jsou neodmyslitelně spojeny s životy Jacka Kerouaca i Jacka Londona a v různých poměrech jsou obsaženy dílech těchto autorů.

Dalším motivem, který je úzce spojen s cestou, je motiv zkoušky. Mezi klíčové prvky dobrodružné literatury se řadí právě motivy setkání a zkoušky. Ale zatímco při setkání hrdina projevuje své kladné i záporné vlastnosti, u zkoušky je tomu jinak – zde musí hrdina obstát. V tradičním epickém textu Beowulf musí obstát ve zkoušce při boji s Grendelem, lidi pojídajícím obrem, s Grendelovou matkou a s drakem. Navzdory velké síle draka prokáže Beowulf statečnost, odhodlanost, vůdčí schopnosti a nebojí se riskovat život kvůli svému lidu. V moderním románu se s motivem zkoušky často pojí různé schopnosti. Například Don Quijote

v touze obstát v náročných zkouškách prostřednictvím identifikace s mytologickými hrdiny si neuvědomí, že tyto úkoly jsou pouze v jeho fantazii a realita od něj vyžaduje něco jiného.

Abychom byli schopni říct, co vedlo tyto dva americké spisovatele ke způsobu života, jaký si vybrali, a co je vedlo k literární tvorbě, je třeba si obě osobnosti přiblížit a pochopit myšlenkové pochody těchto autorů. Poznáme-li pozadí jejich životů, bude jednodušší pochopit motivy jejich cest, motivy touhy po dobrodružství či úniku.

2 Jack London

2.1 Dětství Jacka Londona

Jack London se narodil 12. ledna 1876 v San Francisku a zemřel 22. října 1916. Vlastní jméno Jacka Londona ale bylo John Griffith Chaney, což nás přivádí k prvnímu a zároveň jednomu ze stěžejních problémů Jackova dětství i dospělého života: ke skutečnosti, že nikdy nespátřil svého otce.

Jeho otcem byl W. H. Chaney, původem z Irska. Více informací o něm lze získat v knize *Námořník na koni*, jejímž autorem je Irving Stone. Tato kniha mi byla velkým pomocníkem k poznání pozadí Londonova dětství, které opravdu nebylo jednoduché a většina dětí z 21. století si podobné situace nedokáže představit, natož zažít. Irving Stone popisuje W. H. Chaneyho jako Ira malé statné postavy, který svůj život zasvětil psaní, studiu a shromažďování knih. Intenzivně se věnoval astrologii, v kterou věřil, a mezi svými přáteli a žáky byl považován za jednoho z největších *guru* ve svém oboru.

Chaneyho největší slabostí byly ženy, a ačkoliv mu to přátelé vytýkali, nebral na to zřetel. Většinu svého života prožil v chudobě, protože finanční gramotnost neovládal příliš dobře a některé své chudé žáky učil dokonce zadarmo. Žáci ale milovali jeho styl výuky, protože dokázal zaujmout a vysvětlit látku i zábavně. Jeden z jeho stoupenců, J. Trounson, ho viděl jako mistra matematiky a astrologie, jako socialistu, jako učitele, od kterého se naučil více než od všech ostatních učitelů dohromady, ale také jako muže, který „nedá pokoj“ mladým vdovám.

Při zakládání domácnosti s Jackovou matkou, Florou Wellmanovou, se stal členem redakce časopisu *Common Sense*, přednášel ve vzdělávacím spolku a pořádal soukromé kursy studia horoskopů. Ve svých článcích pro *Common Sense* píše například o „Příčinách a odstranění chudoby“ či „Jak naložit se zločinci“, což jsou zároveň i témata, kterým se věnuje Jack London.

Chaney byl milovníkem vědy, jeho myšlení bylo pokrokové a moderní, lišilo se od tradičních autorů či učitelů. Tento osobitý styl psaní a smýšlení lze ale najít i u Jacka Londona, který však svého otce neznal, ačkoliv prahl touhou jej poznat.

Jackovi rodiče spolu prožili několik krásných měsíců v San Francisku, zdálo se, že Flora Chaneyho opravdu miluje a chce si ho vzít. Chaney však nebyl stejného názoru, jelikož byl zahlcen přednáškami, které naplňovaly jeho život.

Ve věku 23 let se Jack London rozhodl kontaktovat profesora Chaneyho dopisem s otázkou, zda je jeho otec. V dopise Chaney vyvrací manželství s Florou Wellmanovou, které bylo medializováno, a vyvrací také možnost, že by mohl být Jackovým otcem. Důvodem byla údajná impotence Chaneyho. Flora toužila po dítěti, ale zároveň chtěla být stále Chaneyho ženou. Když Chaneymu sdělila, že je těhotná, Chaney reagoval velmi rozčileně, a dokonce Floru fyzicky napadl. Později se zkoušel hájit, že Flořino dítě nemůže být jeho. I přes své vzdělání si Chaney popletl termíny impotence a sterilita.

Důvodů, proč Chaney odmítal přiznat otcovství, je několik. Možná si opravdu myslel, že je neplodný a že ho Flora podváděla s jiným mužem. Jiný důvod může být ten, že ve více než sedmdesáti letech už neměl sílu ani chuť starat se o syna. Chaneyho postoj k Floře a Jackovi byl jednoznačný: nechtěl s nimi mít nic společného.

Ačkoliv Chaney popíral své otcovství, jak mohl, tak podobu, způsob myšlení, ale třeba i rukopis, popřít nemohl. Chaney se na sklonku života odstěhoval ke své sestře do Portlandu a později do Chicaga, kde ještě stihl založit vyšší astronomickou školu a oženit se. Zemřel 6. ledna 1903.

Jackova matka Flora Wellmanová se zajímala o spiritismus a také o něm přednášela až do dne, kdy se jí narodil syn. Její situace vzbuzovala soucit a lidé v jejím okolí v její prospěch nejednou uspořádali sbírku. Osm měsíců po narození syna se Flora provdala za Johna Londona, který se narodil v Pensylvánii, ale jeho rodina pocházela z Anglie. Se svou první ženou vychoval deset dětí. Za Americké občanské války, která trvala od roku 1861 do roku 1865, válčil na straně Unie proti otrokářskému Jihu. Poté onemocněl tyfem a přišel o jednu plíci. Po úmrtí jednoho ze svých synů a manželky se přestěhoval do San Franciska, kde se na doporučení svého kolegy zúčastnil schůze spiritistů, a tak poznal svou příští ženu Floru. K údivu mnoha lidí se Flora Wellmanová a John London v září 1876 vzali. Po zařazení bytu se novomanželé spolu s osmiměsíčním Jackem nastěhovali do malého bytu v dělnické čtvrti. John London přivedl své dvě dcerky ze sirotčince, kde přebývaly po dobu, kdy John podruhé onemocněl tyfem. Starší osmiletá dcera Eliza se ihned Jacka ujala jako vlastního dítěte a tuto opatrovnickou povinnost plnila až do dne, kdy svého nevlastního bratra pohřbila.

Podle Irvinga Stonea se Floře se úloha matky „moc nezamlouvala. Byla neklidná, vznětlivá, náladová a tolik se věnovala hudbě, přednáškám a spiritismu, že o chlapečka neměla kdy pečovat, až dostal střevní katar.“ (1963: 20)

Úlohu matku tedy častěji přebíraly nevlastní sestra Eliza a Jenny Pettinsová, která se stala jeho kojnou a doživotní přítelkyní. Jenny byla hrdá Afroameričanka, které krátce před přestěhováním Londonových na venkov zemřelo malé dítě. Měla tedy v sobě přebytek lásky, kterou neváhala předat malému Jackovi.

Po roce se všichni znovu odstěhovali do města. Jack a Eliza onemocněli záškrtem a byli blízko smrti. Vlastní matka Flora už přemýšlela, jak se co nejvýhodněji vypořádat s pohřbem, a tak plánovala Jacka a Elizu pohřbít v jedné rakvi. Zde lze vidět, že ačkoliv Flora toužila po dítěti, a dokonce prosila profesora Chaneyho, aby jej mohla mít, tak úlohu matky nezvládala příliš dobře. Naopak John London nechtěl přijít o Jacka a Elizu a úpěnlivě hledal doktora, který děti vyléčí, což se také stalo.

Malý Jack zažil další stěhování, tentokrát do Oaklandu, malého předměstí San Franciska. John London byl vynalézavý, otevřel si obchod se zeleninou a jinými plodinami, ve kterých se velmi dobře vyznal. Obchod prosperoval, a navíc byla zaměstnaná celá rodina. Flořina touha po rychlém zbohatnutí byla neukojitelná, a tak přemluvila Johna, aby prodal poloviční podíl z firmy muži jménem Stowell. Díky penězům mohli obchod rozšířit, nepočítali však s tím, že Stowell jednoho dne prodá všechno zboží ze skladu a s penězi zmizí. A tak byli znovu na mizině. John London se však opět začal stavět na své vlastní nohy a začal pěstovat kukuřici na farmě. Mezitím se Flora stále účastnila spiritistických setkání a také je pořádala.

„Duchařské schůzky, strašidelné rozhovory, které Jack slýchal za pultem v oaklandském krámě, jeho vznětlivá a neukázněná povaha, zděděná po Floře, to všechno asi bylo příčinou, že měl často nervové záchvaty, při nichž někdy málem omdlel.“ (1963: 23) Navzdory těmto skutečnostem byl Jack normální zdravé dítě, ze všeho nejraději běhal v polích za Johnem Londonem, kterého zbožňoval a miloval ho jako otce, dokonce ho tak i oslovoval.

Po čase se Londonovým začalo znovu dařit. Nejlepší kusy vypěstované zeleniny prodával John na trhu, kde si vydobyl dobré jméno, a horší kusy rozdával chudým rodinám z okolí. Na řadu však přišlo další stěhování do San Mateo, které Jack popisuje jako nejhladovější období svého života. V Jackových osmi letech došlo k dalšímu stěhování, protože John London koupil ranč v Livermoru, kde se plánoval usadit.

Stone zmiňuje, že: „V Livermoru také objevil svou opravdovou životní vášeň, kterou vlastně zdědil po profesorovi Chaneym, jediný talisman, který ho nikdy nezklamal, který dal smysl jeho životu a určil jeho směr: lásku ke knihám.“ (1963: 25)

Jack London tak měl možnost dostat se ke knihám, které utvářely jeho názory a postoje. Za stěžejní dílo jeho dětství lze označit příběh *Signa* od Marie Louisy Ramé, jejíž pseudonym je Oida. Příběh pojednává o nemanželském dítěti, které se protlouká životem plným bídy a chudoby. Jackův život byl do jisté míry podobný, a tak se s hlavním hrdinou ztotožňoval. Když Jack mluvil o osmi nejdůležitějších faktorech svého literárního úspěchu, tak kromě velkého štěstí, bystrého mozku a chudoby zmínil také četbu *Signy* ve věku osmi let.

Kromě knihovny ale Jacka v Livermoru nic netěšilo. Rodinný život byl neradostný, a to především díky Floře a jejím výstupům. Ačkoliv se Londonovým v prodeji zeleniny první rok dařilo, Flora přišla s dalším nápadem, jak rychle zbohatnout. Navedla Johna Londona ke koupi kuřat, které bude prodávat do hotelu v San Francisku. Na stavbu kurníků si musel vzít hypotéku. Johna Londona ale stihla velká pohroma. Eliza se provdala a z ranče odjela, hejno slepic zemřelo na epidemii a kuřata, co zbyla, přestala snášet. Londonovi nemohli hypotéku splatit, a tak se ocitli znovu na ulici.

Dalších třináct let žili Londonovi v chudobě, což výstižně popisuje Irving Stone: „Neustálé nezdary v podnikání a spěšné stěhování, hrůza ze spiritistických seancí, jejichž byl obětí, předtucha, že se před ním něco tají, pokud jde o otce, to vše způsobilo, že Jack býval zaražený, bojácný a rozpačitý. Muž i chlapec, utýraní flořiným ubližováním a neschopní bránit se proti křivdám, přilnuli k sobě vzájemně čím dál tím větší nákloností. Jak jen mohli, utíkali spolu z domova a celé dny se nešťastní toulali v přístavu.“ (1963: 25)

Jack už v jedenácti letech věděl, co znamená živit rodinu. Po dalším neúspěchu v podnikání a vzhledem k neschopnosti matky přiložit ruku k dílu, musel Jack již v tomto útlém věku vykonávat několik povolání zároveň. Ráno, ještě za tmy, před odchodem do školy, rozvážel noviny, o víkendu rozvážel led a stavěl kuželky v kuželníku. Jeho životní láska – četba knih – přešla až na druhou kolej.

Díky potulování v přístavu se seznámil s lidmi, kteří se svým chováním pohybovali na hraně zákona. Přišel tak do styku s muži, kteří se živili rybářstvím, pašeráctvím či pirátským lovem ústřic. Jelikož Jack musel veškeré peníze odevzdávat matce, zkoušel využít své podnikavosti a důmyslnosti, aby si mohl vydělat peníze pro svou potřebu (například hračky nebo nožík) a později pro osamostatnění a útěk ze školy. Příkladem Jackova smyslu pro obchod

bylo vydání se na lov divokých koček a následný prodej kočičího masa Číňanům, kteří byli ochotni si připlatit.

Jack London byl rozporuplný chlapec. Stone shrnuje názor na Londonovu osobnost, tak jak o něm napsala Ina Coolbrithová, knihovnice, která mu doporučovala knihy: „A tu se jeví základní rozpor v Jackově povaze: byl bojácný a plachý, protože nemanželský původ a rozvrácené poměry doma v něm budily pocit méněcennosti a nejistoty, a přitom si důvěřoval a byl si sebou jist, protože po profesorovi Chaneym zdědil bystrý mozek.” (1963: 30)

2.2 Námořník Jack London

Z naspořených peněz si Jack London pořídil malý člun a vesla a čím dál častěji se vydával na širé moře v sanfranciském zálivu, kde se cítil svobodný. Za jedinou možnost, jak se vymanit ze špatně placené práce, kde trávil většinu svého času, a zároveň být schopný uživit rodinu, považoval pustit se na moře. Seznámil se tak s pirátskými lovci ústřic a vydával se s nimi na nelegální plavby, kdy za jedinou noc byl schopný vydělat poměrně snadno velké jmění. Od jednoho z pirátů si koupil plachetnici jménem *Razzle Dazzle* – z peněz, které mu půjčila jeho teta Jenny. Nic mu tedy nebránilo stát se pirátským lovcem ústřic a vydat se na honbu za penězi.

Při koupi *Razzle Dazzle* se zároveň seznámil s Mamiou, šestnáctiletou dívkou nevázané povahy. Jack o své lodi mluvil jako o prvním skutečném domově. Mezi piráty si brzy vydobyl dobré renomé, protože se stal nejmladším majitelem lodi a zároveň měl jako jediný na palubě ženu. Hned první noc se vydal na lov ústřic, které následně prodal na trhu a vydělal si tolik peněz, jako za tři měsíce dřiny v továrně. Několik měsíců se živil tímto způsobem, přičemž dokázal splatit dluh tetě Jenny i podporovat rodinu.

Jack London se snažil začlenit mezi lidi ve svém okolí a toužil s nimi dobře vycházet. Tito lidé se bohužel pohybovali na hraně, či spíše za hranou zákona, měli sklony k alkoholismu a agresivitě. Ačkoliv sám neměl vrozenou touhu opíjet se, brzy si na to zvykl. A to i díky své povaze, protože touha být králem mezi lovci ústřic neukojila jeho ego. Měl touhu stát se králem i mezi pijáky. Pečujícího, starostlivého, dravého, ctižádostivého Jacka Londona postupně alkohol přeměnil na oplzlého, zbídačeného patnáctiletého hochu, který opustil svou rodinu a který se velmi rychlým tempem upíjel k smrti.

Jak píše Stone, Jack London nebyl daleko od spáchání sebevraždy, když si řekl, že „utopení bude skvělým vyvrcholením jeho krátkého, ale rušného života. Ve vodě mu bylo příjemně a byla to smrt důstojná hrdiny.” (1963: 39)

V Jackovi se nakonec přece jen probudily geny po jeho otci, které jej nenechaly promrhat svůj talent. Neskončil tak, na rozdíl od svých pirátských kamarádů, ve vězení, na pitevně nebo utopený na dně oceánu, a mohla tak vzniknout úspěšná díla, jako *Volání divočiny (The Call of the Wild)*, *Mořský vlk (The Sea-Wolf)*, *Bílý tesák (White Fang)* nebo autobiografický román *Cesta (The Road)*.

Zároveň s prozřením přišla i nová nabídka práce v oboru, který dobře znal, a tak se Jack stal pomocníkem státní policie na ochranu rybolovu. Ocitl se tak na druhé straně barikády, když měl stavět před soud podobná individua, jakým byl nedávno on sám. Práce byla velmi nebezpečná, protože většina pirátů byla ozbrojena a v zápalech agrese byla schopná zbraň použít, ale zároveň velmi dobře placená. Plat činil padesát procent z utržených pokut, což byla pro Jacka motivace vykonávat svou práci svědomitě. Jako příklad lze uvést případ při zatýkání Číňanů, kdy byl Jack London ohrožen jak šestnácti Číňany s dýkami, tak svým kolegou, který byl ochoten se vzdát. Za pomoci své síly a důvtipu postavil zločince před soud a utržil sto dolarů jako prémii. U policie byl zaměstnán rok, přičemž se setkal s nejrůznějšími lidmi. Tou dobou už byl sedmnáctiletý Jack London statný, smělý muž, který je připraven poznat svět, o němž prozatím jen slyšel nebo četl.

Z nepřeberného množství lodí a možných cest si vybral osmdesátitunovou plachetnici *Soffi Sutherlandovou*, která vyplouvala do vzdálených vod Dálného východu na devadesátidenní lov tuleňů. Byl mladší než ostatní členové posádky, ale stejně placený. Proto musel svou práci dělat svědomitě, aby nikdo nemohl pochybovat o jeho kvalifikovanosti. Když dokázal při své službě hodiny udržet kurz během prudké vichřice, ani kapitán, ani nikdo jiný z posádky už o něm nepochyboval a Jack London na sebe byl právem pyšný.

Při chvilkách volna utíkal do svého druhého života, kde se oddával čtení knih, které mu doporučila slečna Coolbrithová. Jedním ze zásadních autorů, který Londonovu tvorbu ovlivnil, byl americký pozdní romantik Herman Melville, jenž patřil mezi nejvýznamnější klasiky americké literatury. Dílo *Bílá Velryba (Moby-Dick)* London četl nesčetněkrát a román byl zároveň jedním z podnětů, proč se vydal na moře. Jedná se o dílo, v němž se prolíná dobrodružná literatura s filozofickými úvahami o smyslu lidského života a následováním nereálných cílů. Další Melvillova díla, která Jacka Londona ovlivnila, byla například *Ráj kanibalů (Typee: A Peep at Polynesian Life)* nebo *První plavba (Redburn: His First Voyage)*. Obě díla byla z námořnického prostředí.

Když plachetnice *Sofie* zakotvila u Boninských ostrovů, Jacku Londonovi se splnil další sen, o kterém prozatím četl jen v knihách, a sice to, že se ocitne na druhé straně zeměkoule

a vše uvidí na vlastní oči. Během desetidenní zastávky se mnohokrát opil, upevnil nová přátelství a vyslechl mnoho zajímavých příběhů z moře. Samotný lov tuleňů byla velmi surová a krvavá dřina, kterou ale London považoval za dobrodružství. Lov trval přibližně tři měsíce. Po návratu do San Franciska se rozloučil se svými přáteli a odjel za svou rodinou do Oaklandu. Z peněz, vydělaných na moři splatil dluhy své rodiny, koupil si nové oblečení a zbylé peníze odevzdal matce. Kouzlo oaklandského přístavu už nezářilo tak jasně, a tak touhu po toulání se po světě vystřídala touha usadit se a věnovat se četbě.

V roce 1893 ve Státech zuřila finanční krize, nezaměstnanost dosahovala nebetyčných rozměrů a mladý Jack London hledal zaměstnání. Jediná možnost byla práce v továrně na spřádání konopí, kde mzda činila deset centů za hodinu. Jack London si za desetihodinovou šichtu vydělal jeden dolar. Jako pirát či policista na moři býval zvyklý utržit více než sto dolarů za noc, proto bylo pouze otázkou času, než s prací skončí. Jediná radost na souši, která ho alespoň trochu uspokojila, byla děvčata. Měl však doposud málo zkušeností v jednání se ženami a působil velmi ostýchavě, bojácně a stydlivě. I díky jeho vzhledu ale netrvalo dlouho a mladý Jack London měl několik přítelkyň najednou. Velký význam pro něj měla křehká Haydie, o které dokonce ve svých denících psal, že to byla láska na první pohled. Ale byla to vášnivá mladistvá láska, tedy velmi intenzivní a nestabilní, schůzku měli pouze desetkrát.

Jackova matka Flora, vědoma si talentu jeho otce, naznačila synovi, aby se pokusil poslat článek či krátkou povídku do sanfranciského časopisu *Call*, který pořádal soutěž. Jack měl za sebou nepřeberné množství dobrodružství, a tak mu nedělalo problém sepsat své první literární dílo. *Tajfun u japonského pobřeží* je povídka, kterou London později zahrnul do svého díla *Mořský vlk a jiné příběhy z moře (The Sea Wolf)*, kde popisuje dobrodružství, které zažil při lovu tuleňů na lodi *Soffi Sutherlandové* blízko japonských břehů. Psaní mu nedělalo problém, a tak dílo dokončil druhý den a odeslal jej. Vyhrál první cenu v podobě pětadvaceti dolarů, až za ním se umístili studenti Kalifornské a Stanfordovy univerzity, což jen podtrhuje výjimečnost Londonova vytříbeného literárního stylu. Jack London, povzbuzen úspěchem, se vrhl na psaní dalšího námořního díla.

V továrně na spřádání konopí měl zároveň slíbeno, že dostane přidáno. Navíc pracoval přesčasy, aby uživil rodinu, a měl pouze jeden volný den v měsíci. Když zvýšení mzdy nepřicházelo, změnil práci a pracoval v elektrárně, kde byl však znovu vykořisťován. Jelikož pracoval výkonněji než jeho kolegové, byli někteří z nich propuštěni pro nadbytečnost, protože London zastal práci za dva lidi. Plat měl ale stejný, jako ostatní. Když se London dozvěděl,

že jeden z propuštěných dělníků, a zároveň otec tří dětí, spáchal sebevraždu, z továrny okamžitě odešel.

Jak píše Irving, Jack London dospěl k názoru, že: „člověk může být buď otrok nebo tulák, že zřejmě neexistuje střední cesta. Byl mladý a silný a měl rád život. Touhu po divokém dobrodružství měl v krvi. Není tedy lepší vydovádět se na toulkách po světě, než nechat si své pěkné mladé tělo lámat v kole ziskuchtivých krkounů?“ (1963: 49)

2.3 Tramp Jack London

Následovalo další dobrodružství, další cesta, které nemohl Jack London odolat. Ve státě Ohio muž jménem Coxe organizoval armádu nezaměstnaných (tzv. Dělnickou armádu), která se měla vydat na pochod do Washingtonu, aby tamní Kongres nechal natisknout peníze v hodnotě pěti milionů dolarů, které by byly vypláceny nezaměstnaným výměnou za stavbu silnic a dálnic. Lze tedy mluvit o státních zakázkách, podporujících ekonomiku USA, tak jak později činil Roosevelt ve svém programu *New Deal* v době finanční krize, která sužovala Spojené státy v období třicátých let. Jack London neváhal a k této “armádě” se přidal.

Jednalo se o velmi komplikovanou cestu. Vlak, kterým “armáda” do Washingtonu měla cestovat, Londonovi a jeho příteli Frankovi Davisovi ujel. Jack London byl ale v cestování vlakem jako černý pasažér zběhlý a svému příteli slíbil, že do cíle dorazí včas. Při lovu ústřic se totiž setkal s trampy, kteří takto cestovali.

Výraz tramp, nebo také tresp, pochází z anglického jazyka, kdy je takto označován neustále cestující tulák. Všeobecně platí, že tuláci nedodržovali a nerespektovali obecně vžitě normy společnosti a žili ze dne na den. Vedle trampů se vyskytovali také hoboos. Ačkoliv termíny *tramp* a *hobo* jsou velice podobné, jisté rozdíly mezi nimi jsou. Hobo bývá zpravidla dělník bez domova, který cestuje zemí z nutnosti a hledá práci. Naopak tramp cestuje pro radost, práci se vyhýbá a pracuje pouze z donucení. Ačkoliv cestují často společně, vzájemně se od sebe odlišují. Společné znaky trampů a hoboos jsou cestování vlakem „na černo“ a žebrání o jídlo. Nemají majetek, často ani domov, a typické pro ně je velmi nízké postavení ve společnosti.

Trampové Jacka Londona naučili nejen tomuto způsobu cestování, ale i žebrání. Cestou k “armádě” potkávali stovky nezaměstnaných, kteří se také pokoušeli spojit s prvním oddílem Dělnické armády. Cestou se ale veškerá vášeň po dobrodružství vytratila a Frank se rozhodl vrátit zpět. Jack London tedy pokračoval v cestě sám. Čekaly jej noci plné nezdarů, nepříjemných průvodců, hladu a samoty. London věděl, že jako žebrák musí mít připravenou v záloze historku, kterou obměkčí srdce svých obětí, a která mu poskytnou trochu jídla. Jak bylo

zmíněno výše, Jack London měl v povaze touhu být tím nejlepším ve svém oboru. A tak se toužil stát nejen králem pirátských lovců ústřic, králem pijáků, ale nyní i králem trampů. Rád utkával s přesilou a nebál se ničeho – čím větší nebezpečí, tím větší požitek. Všechny tyto zážitky Jack London zaznamenával na 73 stránkách deníku z “trati”. Deník je plný radostných projevů o tom, co znamená žít život naplno, ale autor se zde nevyhýbá ani úvahám o právu člověka spáchat sebevraždu.

Cestou přes Skalisté hory, uprostřed sněhové bouře se jeho cesty konečně protkly s Dělnickou armádou. Ve vagónu cestovalo osmdesát pět členů armády. Někteří z nich opravdu věřili, že jim dá Kongres práci, jiní pouze hledali dobrodružství. V některých městech cestou do Washingtonu se k nim lidé chovali nevybíravě, jinde je vítali s otevřenou náručí, ale především teplým jídlem. Ve svém deníku London vzpomíná na zastávku ve státě Iowa, kde je dokonce vítali s transparenty a prapory. Na druhé straně byli několikrát nuceni přespát v zimě venku a nejednou byl po cestě Jack London blízko smrti. Po několika neúspěších byla Armáda dokonce nucena jít pěšky. Jack tak během své vysněné cesty za dobrodružstvím zakoušel muka.

Tato trýznivá cesta z Jacka Londona vychovala lovce. Využil svého důvtipu a cestoval po řece spolu s několika odvážnými kamarády jako předvoj Armády. Když dorazili do dalšího města, vybrali si to nejlepší z poskytnutých zásob, a to především tabák, mléko, cukr a konzervy. Stone zmiňuje Londonovy pocity vůči armádě tak, “že se v tomto ohledu nezachovali pěkně, ale [...] byli přesvědčeni, že na jídlo má právo ten, kdo se ho zmocní první.” (1963: 58)

Když minula zima, Jack London plánoval od Armády zběhnout. Spolu s ním zběhlo dalších devět kamarádů a stejně tak činilo i mnoho ostatních. Zlomek oaklandské Armády nakonec dorazil do Washingtonu, aby posléze zjistili, že Coxey byl zatčen, ačkoliv to byl muž, který předběhl několik vládních období, když požadoval celostátní plán, jak vyvést zemi z krize.

Jack London se v touze po dobrodružství odpoutal od svých kamarádů a cestoval vlakem sám do Chicaga, kde na něj čekal dopis s pěti dolary od jeho nevlastní sestry Elizy. Později pobýval u své tety Mary Everhardové, která jej rozmazlovala a “vykrmovala” výměnou za pomoc v hospodářství a večerní historky “z trati”.

Takto sbíral energii několik týdnů a až uprostřed léta se vydal vlakem, samozřejmě bez zakoupeného lístku, do New Yorku. O pár dní později jej ruch velkoměsta přestal okouzlovat a rozhodl se vydat k Niagárským vodopádům. Tato podívaná jej uchvátila. Při procházce nočním městem byl Jack London zatčen za potulku a odsouzen na třicet dní

k těžké práci. Vězňové byli živeni pouze vodou s chlebem, maso dostávali jednou týdně. Jack London se však i během krátké doby dokázal seznámit se “správnými” lidmi. Stal se chodbařem, seznámil se s dozorcí a brzy zjistil, jak to ve vězení chodí. S vězni odsouzenými na delší dobu směňoval tabák za maso. Stal se svědkem toho, jak dozorcí vězně bičovali, mučili a někdy i utloukli k smrti. Seznámil se s množstvím lidí a vyslechl nesčetně příběhů, které pro něj mohly být další inspirací k tvorbě. Po třiceti dnech Jacku Londonovi i jeho příteli, který mu dopomohl k místu chodbaře, skončil trest a mohli se vydat vstříc společnému dobrodružství, které si alespoň za mřížemi naplánovali. Nejdříve si ale chtěli vyžebrot peníze, které utratili za pivo. Jack London však nedopil ani první pivo a zadním východem se vytratil směrem k nádraží, kde naskočil na první vlak jedoucí na západ.

Jak lze zpozorovat, Jack London již poněkolkáté upřednostnil cestování po vlastní ose a o samotě. To je další z rysů jeho osobnosti, protože už od útlého věku byl nucen spolehnout se sám na sebe.

Cesta na západ trvala několik měsíců, protože se London vydal až do tři tisíce mil vzdáleného San Franciska. Několikrát musel využít své výmluvnosti a fantazie, aby unikl zatčení. V jednom vlaku určeném pro transport uhlí (tzv. “uhláku”) cestoval přes tisíc mil. Ve srovnání s jinými cestami byla tato cesta komfortní. Když dorazil vlakem do Vancouveru, přihlásil se jako námořník na loď *Umatillu*, a tak se dostal zpět do San Franciska.

Jack London byl ve věku, kdy se utvářela jeho osobnost, postoje a názory. Oproti svým vrstevníkům měl prožitý daleko pestřejší život, kdy byl několikrát blízko smrti, trpěl hladu a několikrát málem umrzl. Na druhou stranu zažil dny plné svobody na moři, kdy jeho život byl naplněný štěstím a kapsy tolika penězi, o kterých se jeho vrstevníkům mohlo jen zdát. Zkrátka žil život jako na houpačce, ale užíval si jej plnými doušky. Právě tato rozporuplnost, když se jeden měsíc trápil v továrně a vydělal jeden dolar za deset hodin a později si byl schopný vydělat více než sto dolarů za noc lovem ústřic, v něm vyvolávala pocity, že na světě není něco v pořádku.

Dříve byl bezohledným individualistou, který okrádal své druhy z Kellyho armády a neviděl v tom nic špatného. Když opakovaně zakusil dřinu v továrně a vyslechl si životní příběhy kolegů, objevila se v něm jiskra sociálního citění. Tato jiskra v něm již nevyhasla, protože zdědil geny po svém otci Chaneym, který byl také velkým socialistou, ale spíše na teoretické úrovni. Jack London získal navíc i konkrétní zkušenosti, co znamená být součástí dělnické třídy.

2.4 Studium Jacka Londona

Jack London měl bystrý mozek. Uvědomil si včas, odkud se tato “spodina lidské společnosti”, tedy dělnická třída, bere. Jsou to lidé, jako on – a to lidé bez vzdělání, dobrého původu, trampové, divocí mládenci, kteří časem zestárnou a nebudou schopni se uplatnit na trhu práce. Ačkoliv dříve mohli být fyzicky schopní, úmorná práce je připravila o veškerou energii, iluze a elán do života. Aby se stále ještě mladý Jack London vyhnul tomuto osudu, rozhodl se věnovat svému vzdělání. Podařilo se mu dokončit středoškolské vzdělání, aby se později přihlásil na Kalifornskou univerzitu v Berkeley. Během studia na vyšší střední škole publikoval články ve školním časopise *The Aegis*, jehož redakce měla liberální zásady. Otiskla mu i socialistický článek “*Optimismus, pesimismus a patriotismus*”. Obžaloval v něm kapitalisty za dlouhou pracovní dobu, vykořisťování a neustálé snižování mezd. V článku stálo: „Vy Američané, patrioti a optimisti, probudte se! Vyrvěte otěže zkorumpované vládě a dejte masám vzdělání!” (1963: 74)

Jack London byl výborný řečník. Byl například vybrán jako jeden z debatérů na vánočním večírku ve škole. Když dostal slovo, využil pozornosti diváků a změnil téma své řeči na to, aby přítomné obvinil ze sociální nespravedlnosti a volal po revoluci. Tato řeč byla poslední kapkou a Jack London musel školu opustit. Přihlásil se do rychlého učebního kursu, aby za dvanáct týdnů odjel do Berkeley složit přijímací zkoušky. Jeden ze spolužáků a zároveň americký autor James Hopper se o Jacku Londonovi vyjádřil jako o “*zvláštní kombinaci skandinávského námořníka a řeckého boha*” (1963: 76)

Jack London si studium na kalifornské univerzitě v Berkeley užíval a snažil se vytěžit z něj maximum. Zapsal se do velkého množství kurzů, od angličtiny, dějepisu až po filozofii. Se svými spolužáky tentokrát vycházel výborně a byl konečně šťastný. Jak bylo zmíněno výše, jeho život byl “jako na houpačce”. Se svým osudem sváděl neúprosný boj. Jeho rodina potřebovala znovu finanční pomoc. Nebýt toho, Jack London by zřejmě univerzitu dostudoval. Rozhodl se ale, že vsadí vše “na poslední kartu”, a pokusí se prorazit jako spisovatel. Zamkl se ve svém pokoji a psal. Měl nadání a dokázal ho využít, protože spektrum žánrů bylo široké. Psal jak socialistické články, vážné úvahy, tak i povídky a básně. Když byla první část jeho tvorby zamítnutá, rozhodl se prodat své knihy a oblečení, aby mohl psát dál. Zde lze pozorovat Londonovu odhodlanost, vytrvalost a přesvědčení, že něco dokáže. Sociální realita byla krutá, Jack London byl nucen přestat psát a nechal se zaměstnat v prádelně. Pracovní doba byla velmi vyčerpávající: osmdesát hodin týdně. Mzda činila třicet dolarů měsíčně, které posílal Floře. Znovu uvízl ve slepé uličce. Pouze vydělával na živobytí, ale nezbývala mu energie na čtení,

psaní a užívání života. Došlo mu, že je z něj znovu lidský stroj, a hledal cestu, jak z této slepé uličky ven.

2.5 Zlatá horečka v USA

V roce 1896 bylo v Kanadě, v okolí řek Yukon a Klondike, objeveno zlato. Jack London neváhal a vydal se na cestu jako jeden z prvních. O tomto období se v amerických dějinách píše jako o *Zlaté horečce*. Jeho sestra Eliza vybrala ze svých úspor pět set dolarů, aby podpořila Jacka a svého manžela v cestě za bohatstvím. V březnu 1897 se Jack a Shephard vydali na lodi *Umatilla* vstříc novému osudu. Čekal je nelítostný boj s přírodou a obrovskou konkurencí zlatokopů. Jack London byl zručnější než ostatní zlatokopové, a byl schopný řídit loď přes peřeje řeky. Dostal mnoho nabídek, aby přepravil i loď jiných zlatokopů, a vydělal si tak přes tři tisíce dolarů. Na řece Yukon spolu se skupinou zlatokopů obsadili srub, kde přečkali zimu, a Jack London měl dostatek času přečtení děl jako *O původu druhů* od Darwina, Marxův *Kapitál* či *Ztracený ráj* od Johna Milтона. Zaslechl mnoho historek a názorů na “Darwinovu teorii”, socialismus nebo “zlatou horečku”. Všechny zajímavé poznatky si zapisoval, aby je později mohl využít ve své tvorbě. O Jacku Londonovi a jeho charakteru se vyjádřilo mnoho lidí, všichni velmi pozitivně. London se s jedním ze zlatokopů, Thompsonem, vydali hledat zlato na různé přítoky řeky Yukon. Našli velké množství lesklého prachu. Thompson Londona ujistil, že je čeká velké bohatství. London plánoval, co vše pořídí pro svou rodinu, pro Elizu, která ho nesčetněkrát podpořila, a těšil se na dostatek času pro spaní. Ukázalo se však, že lesklý prach byla slída, a ne zlato. Později London onemocněl kurdějemi a strávil delší čas v nemocnici. Když se uzdravil, vydal se na devatenáct set mil dlouhou cestu po řece Yukon k Beringovu moři, kterou zvládl ujet za úctyhodných devatenáct dní. Cesta za zlatem mu poskytla inspiraci a zkušenosti, které pro něj znamenaly mnoho.

Po návratu domů zjistil, že milovaný John London zemřel. Flora adoptovala vnuka Johnnyho Millera, kterého zahrnula láskou, o kterou v dětství ošidila malého Jacka. Ten už toužil pouze po jediném: stát se spisovatelem. Netoužil být slavný a bohatý, doháněla ho k tomu vnitřní touha a vrozené nadání. Ve svém diáři měl zaznamenány poznatky z cest, líčení Aljašské krajiny, rozhovory s neznámými lidmi i vlastní emoce, které při cestě na moři, “na trati”, či při honbě za zlatem zažil.

Smysl pro odpovědnost byl u Jacka Londona nestálý. O finanční chod rodiny se staral již od útlého věku a všechny peníze odevzdával Floře. Při pirátských toulkách, kdy vydělával velké množství peněz, však na rodinu téměř zapomněl a svůj výdělek “investoval” do alkoholu.

Po cestách na lodi, kdy lovil tuleně, se vrátil s velkým množstvím peněz a téměř všechny odevzdal rodině, aby se později vrátil k dobrodružnému životu “na trati”.

2.6 Počátek literární kariéry

Ve 22 letech Jack London pochopil, že musí žít svůj život zodpovědněji, aby mohl uskutečnit své sny. Rodina ale zažívala zlé časy a potřebovala stálou pomoc. Nemohl sehnat práci, ač se snažil, jak mohl. Využil každou možnost, která se naskytla. Žádal o práci listonoše, napsal mnoho povídek, které odeslal do časopisů *Examiner* a *Youth's Companion*, a doufal, že některá z nich bude otištěna. Nic z toho se nestalo. Byl proto nucen prodat své kolo, které dostal od Elizy, hodinky darované zesnulým Johnem Londonem a později i kabát, aby uživil rodinu. Znovu ho přepadaly myšlenky na sebevraždu. Naživu ho držela jen touha stát se spisovatelem, láska k rodině a k Mabel Applegarthové, kterou znal již mnoho let z dob svých studií a účasti v Debatním spolku Henryho Claye. Až jednoho dne obdržel dopis, že mu časopis *Overland Monthly* uveřejní povídku z Aljašky *Muž na stezce*. Místo očekávaných padesáti dolarů, které měly být vyplaceny za pět tisíc slov dlouhou povídku, byl v obálce šek na pouhých pět dolarů. Jack London upadl do hlubokého zklamání a začal přemýšlet, kde se nechá zaměstnat. Ten samý den mu ale byl doručen další dopis z redakce *Black Cat*. Redaktor se v dopise zmiňuje, že je ochoten mu otisknout povídku, pokud mu autor dovolí ji zkrátit na polovinu. Jack London souhlasil a odměnou bylo čtyřicet dolarů. O tomto dopise sám Jack London hovořil jako o důvodu, proč vytrval v touze stát se spisovatelem. Za peníze vykoupil v zastavárně kolo a hodinky, zaplatil nájem na měsíc dopředu, splatil dluhy a za zbylé peníze pořídil papír a poštovní známky, aby mohl odesílat svá díla do redakcí. Tento úspěch oslavil s Mabel. Strávili celý den spolu a Mabel si uvědomila, jak velký pokrok Jack London udělal a jaký potenciál v sobě má. Slíbili si lásku a svatbu, která bude příští rok. Jack a Mabel byli úplně protiklady: on statný, ona křehká. Ona byla konvenční, Jack se konvenčnosti vysmíval. On procestoval krutý svět, ona žila v domově plném bezpečí. Jack byl nezkrotný, ona pod nadvládou své matky.

Jack London psal, ale žádná další povídka vytištěna nebyla. V lednu 1899 dostal možnost nechat se zaměstnat u pošty. Jednalo se o trvalé zaměstnání za mzdu šedesát pět dolarů měsíčně, navíc by zajistil stravu a bydlení pro sebe i svou rodinu a mohl by šetřit na svatbu s Mabel. Smysl života však viděl v psaní literatury. Musel se rozhodnout. K rozhodnutí přispěla svým názorem i jeho matka, „která ho porodila jako nemanželské dítě, která ho v dětství ošidila o lásku a mateřskou něhu, která zavinila, že v jinošských letech trpěl chudobou, zatrpklostí a rozháranými domácími poměry, nyní mu s pevným odhodláním řekla, že musí dál psát své

povídky, že si nakonec jistě dobude úspěchu a že ona mu bude pomáhat, ať to trvá bůhvíjak dlouho.” (1963: 97)

I díky Flořině podpoře, ale především díky svému odhodlání a přesvědčení, se rozhodl, že se stane spisovatelem a splní si svůj sen. Uvědomoval si, v jakých oblastech se musí zlepšit. Musel získat dostatek vědomostí, aby mohl jasně a srozumitelně psát. Musel si sestavit svou vlastní *životní filozofii*, díky níž bude schopen nahlížet na svět. Spektrum jeho vzdělávání bylo široké a zahrnovalo historii, ekonomii či biologii, aby rozšířil svůj duševní obzor a posunul hranice svého myšlení. Jack London byl mladý, dravý člověk, který žil pro svou touhu a byl ochoten obětovat téměř cokoliv. Věřil, že člověk, který prahne po poznání, musí být poctivý, odvážný, mít přímočaré myšlení a hluboce milovat pravdu. A přesně takový Jack London byl. Své nedokončené vzdělání kompenzoval právě těmito vlastnostmi.

Znalosti o ekonomii si prohloubil díky četbě díla *Bohatství národů* od Adama Smithe, dále díla *Podíly na rozdělování* od J. S. Milla. O politologii začal získávat vědomosti z Aristotelových děl, sledoval vývoj lidstva ve středověku, vzájemný zápas mezi církví a státem, a pokračoval až k počátkům moderních politických koncepcí od Angličanů Hobbese, Locka či Huma. Z metafyziků četl díla Hegela, Kanta, Leibnitze. Biologii se věnoval už dříve, kdy studoval Darwinovo dílo *O původu druhů*.

Dílo Herberta Spencera *První principy* mělo obrovský vliv na Londonův způsob uvažování, sjednocování a třídění myšlenek i nově získaných poznatků. Shromažďoval fragmenty, z nichž později pomocí zevšeobecňování vyvozoval výsledky. Jack London byl nyní schopen nahlížet na svět zcela novým způsobem. Z tohoto objevu měl větší radost než ze zlatého prachu, který našel v období “zlaté horečky”, a to především proto, že nově získané poznatky se nemohly proměnit ve slídu a ztratit tak veškerou hodnotu.

Londonovu *životní filozofii* utvářely spisy čtyř myslitelů devatenáctého století. Byli to britský přírodovědec a zakladatel evoluční teorie Charles Darwin, britský filozof Herbert Spencer, německý filozof a politický publicista Karl Heinrich Marx, a v neposlední řadě německý filozof Friedrich Nietzsche. K pochopení těchto čtyř myslitelů bylo zapotřebí velké inteligence a zároveň odvahy. Jacku Londonovi byly obě tyto vlastnosti blízké, a proto v něm posílily jeho kritické myšlení a touhu po poznání.

Na emocionální úrovni působil na Londona Friedrich Nietzsche, a to především díky podobným životním zkušenostem. Jack London byl jako malé dítě svědkem matčinych experimentů se spiritismem, Friedrich Nietzsche byl syn duchovního. Oba měli obdobné názory na náboženství. Náboženství bylo podle nich drogou a mohlo vést k tomu, že lidé přijímali

předem stanovená dogmata. London se v Nietzscheho spisech utvrdil ve svém přesvědčení o nepravdivosti náboženství.

Náhled na náboženství ale nebyla jediná inspirace, kterou London od Nietzscheho získal. Teorie o nadčlověku, který převyšuje ostatní lidi svou silou a moudrostí ovládne lidské masy, byla další důležitou myšlenkou. London si totiž sám sebe představoval jako “nadčlověka”. Jak bylo zmíněno výše, London byl ale také zastáncem socialismu, který Nietzsche odsuzoval. Zde lze vidět Londonovu nejednotnost ve vlastní *životní filozofii*.

Na rozdíl od většiny ostatních autorů dané doby se Jack London snažil psát svá díla živě a pravdivě poukázat na všechny krutosti, které život skýtá. Odsuzoval strach ostatních popisovat věci tak, jaké ve skutečnosti jsou. Ve své literární tvorbě se inspiroval dílem Charlese Dickense a Edgara Allana Poea. Za své literární otce však považuje Rudyarda Kiplinga a Roberta Louise Stevensona.

Především díky silné vůli a odhodlání se Jacku Londonovi postupem času začalo dařit: v červenci 1899 mu vyšlo současně pět různých povídek a mohl se považovat za právoplatného spisovatele. Vydal se na kole do čtyřicet kilometrů vzdáleného města San José, kam se Mabel se svou matkou mezitím odstěhovala. V Mabel viděl bohyni, která byla povznesena nad problémy všedního života. V jejím náručí nalézal útočiště, které mu poskytovalo dostatečné zklidnění a zotavení z bouřlivých zkušeností. Považoval ji za ženu vhodnou pro nadčlověka.

Dostal také pozvání do Ruskinova klubu, kde začal přednášet v místní organizaci Socialistické strany. Seznámil se s Annou Strunskou, studentkou Stanfordovy univerzity. Vzniklo mezi nimi intenzivní přátelství, vyplněné spory o sociální, ekonomická i feministická témata.

Ačkoliv jeho rodina byla stále zadlužena, Jacka Londona život konečně těšil. Okruh časopisů, které uveřejňovaly jeho povídky, se pomalu rozšiřoval. Bostonský měsíčník *Atlantic Monthly* mu nabídl sto dvacet dolarů za uveřejnění povídky *Odysea Severu (An Odyssey Of The North)*. V prosinci roku 1899 mu tentýž měsíčník nabídl, že mu *Odyseu Severu* a jiné povídky z Aljašky vydá knižně. Podpisem smlouvy se redakce dopustila revoluce v americké literatuře, když začala tisknout příběhy z divokého pohraničí Kalifornie a Aljašky. Pro Jacka Londona smlouva znamenala doslova znovuzrození, které bylo umocněno blížícím se začátkem nového století. Cítil velké zadostiučinění.

Tak jako Georg Wilhelm Friedrich Hegel rozbil představu, že svět funguje podle neporušitelného principu, za nímž stojí Všemohoucí Bůh, a Charles Darwin spolu s Herbertem Spencerem vystupovali proti náboženství, zasaženému pokrytectvím a lži, byl i Jack London

v novém století připraven nastolit revoluci v americké literatuře, potažmo společnosti, jejíž způsoby se mu přičily. Jack London byl ateista, ale věřil v lidskou duši. Odsuzoval zkorumpované viktoriánské názory. V tehdejší americké literatuře byla některá témata (ateismus, socialismus, pohlavní styk) tabu a ta se London rozhodl rozbít a vrátit do literární tvorby pravdu, přímočarost a odvahu. Požadoval, aby Američané měli v novém století ze života radost. Přál si, aby stroje sloužily lidem, a ne, aby lidi zotročovaly.

Do nového století se Jack London rozhodl vstoupit sňatkem s milovanou Mabel Applegarthovou. Její matka si nikdy svatbu nepřála, ale když viděla, že se Londonovi začíná v psaní dařit, sňatek povolila. Stanovila však podmínku, která byla pro jejich vztah zničující. A to, že budou bydlet všichni tři v jedné domácnosti. Matka byla závislá na své dceři a nehodlala ji v žádném případě ze své nadvlády pustit. V domě Applegarthových se tak často strhla hádka mezi Jackem Londonem a Mabelinou matkou. Mabel jen přihlížela, nedokázala se přiklonit ani k jednomu z účastníků hádky a mlčky pozorovala, jak jí její matka ničí život a rozbíjí sen o lásce. Sňatek s Mabel Applegarthovou se navzdory jejich vzájemné lásce nikdy neuskutečnil a Mabel se musela o svou matku starat do konce života.

V jednom ze svých dopisů požádala Mabel Applegarthová Jacka Londona, aby se setkal s její přítelkyní Elizabeth Maddernovou. Slečna Maddernová prožívala těžké období, protože truchlila nad smrtí svého snoubence Freda Jacobse. Jack London naopak truchlil proto, že neměl naději žít s Mabel Applegarthovou o samotě. Mezi Elizabeth Maddernovou a Jackem Londonem vzniklo blízké přátelství a brzy se scházeli téměř každý den. Vzájemně se vzdělávali v matematice, fyzice a literatuře. Ačkoliv Jack London stále navštěvoval Mabel Applegarthovou, ze společných setkání se vždy vracel zklamaný a těšil se na Elizabeth, která byla nenáročná, ale především nikdy nezakolísala ve víře, že se z Londona stane světový spisovatel.

Jack London se chtěl oženit nejen z lásky, ale také z touhy po manželství. Za svůj bujarý život už zažil mnoho a toužil po dětech. Jack a Elizabeth měli upřímný vztah. Oba už dříve toužili po manželství, byli přesvědčeni, že spolu mohou vytvořit dobré manželství a vychovat děti. Slečna Maddernová Londonovu nabídku k sňatku přijala. Svatba byla skromná, Jackova matka Flora se jí ani nezúčastnila, protože zastávala názor, že jí syn opouští.

Jejich manželství nebylo plné vášnivé lásky, ale byli si navzájem upřímnými a spolehlivými kamarády. Blahodárný prospěch manželství lze u Londona vidět i v literatuře. Seznámil se nakladatelem newyorského časopisu *McClure's Magazine*, s kterým se spřátelil.

Pan McClure mu nabídl, že jeho časopis může Jack London považovat za své trvalé útočiště a Jack London měl tak záruku jistého příjmu.

Na jaře roku 1900 Jacku Londonovi vyšla kniha *Syn Vlkův (The Son Of The Wolf)*, kterou kritika zahrнула chválou a znamenala definitivní průlom Londonovy tvorby. Vydání knihy zároveň znamenalo zrození moderní americké povídky, jejíž předchůdci byli například Edgar Allan Poe či Bret Hart. London si dal za cíl, že napíše svůj první román, ale trápila ho skutečnost, že napsání románu trvá zhruba půl roku a během té doby by byla jeho rodina příjmu. S tímto problémem se svěřil McClurovi, který v jeho talent pevně věřil a nabídl mu vyplácení sto dolarů měsíčně po dobu pěti měsíců.

Jack London se tedy pustil do psaní románu *Dcera Sněhu (A Daughter of the Snows)* avšak tvorbu mu komplikovala situace v domácnosti. Flora žárlila na jeho manželku Elizabeth a ztrpčovala ji život, jak jen mohla. Nemohla překousnout to, že by cizí žena přebrala úlohu hostitelky domu. V té době navíc Elizabeth otěhotněla. Neustálé hádky mezi Londonovou matkou a manželkou vyvrcholily v koupi malého domku, kam London odstěhoval Floru i s malým Johnem. To matka cítila jako velkou křivdu a hádky neutichaly. Flora stále často navštěvovala novomanžele v jejich domě a znechucovala jim život. Po uplynutí pětíměsíční lhůty London stále neměl hotový román, ale McClure ho stále podporoval a posílal mu peníze dál. Jack byl velkorysým hostitelem a navštěvovalo ho velké množství lidí, kteří se vždy dobře najedli a neváhali si od Jacka vypůjčit peníze. Postupem času Jackovi přestávaly peníze od McClura stačit a sám si půjčoval na uživení rodiny.

I přes manželství a těhotenství se Jack London stále stýkal a dopisoval s Annou Strunskou, mezi nimiž se vyvíjel zajímavý vztah. Irving Stone popisuje jeho vztah k oběma ženám takto: „Probádali spolu s Bessií určité hloubky, žili spolu v družném kamarádství a vytvořili spolu život, a pro tohle všechno ji Jack miloval. Ale s Annou probádali jiné hloubky, hloubky duchovních oblastí, a pro tohle miloval Annu.” (1963: 134)

Nebylo pochyb, že své ženě nechce být nevěrný, ale k Anně Strunské ho poutal upřímný cit. Vzájemné dopisy se stávaly více intimními.

Elizabeth Maddernová porodila 15. ledna dceru jménem Joan Londonová, která se později stala také literární autorkou. Jack London jen těžce skrýval prvotní zklamání, že se mu nenarodil syn, kterého si tak úpěnlivě přál. Později Londona zklamání přešlo a své ženě byl vděčný, že porodila zdravé dítě. Ačkoliv se chtěl usadit, jeho povaha byla rozporuplná. Byl neposedný a čím dál častěji tesknil po ztracené svobodě, ale nemohl se zbavit svých závazků vůči rodině, aby se vydal k jiné ženě nebo vstříc novému dobrodružství.

Spolu s Annou Strunskou se rozhodli, že napíší deník svých intelektuálních a duševních prožitků. Dílo *Listy Kemptona a Wace (The Kampton – Wace Letters)* bylo komponované jako dopisy mezi dvěma muži, přičemž Jack London měl být Wace a Anna Strunská zastávala roli Kemptona. Tímto způsobem spolu mohli oba autoři prožívat duševní rozkoš a zároveň nikomu neublížit. Dílo vyšlo anonymně.

V následujících měsících čekaly Jacka Londona velké starosti. Byl zadlužený, a navíc ho kontaktoval McClure, který se rozhodl, že s ním rozváže spolupráci, pokud se nevrátí k tvorbě, které se věnoval dříve. London byl tvrdohlavý a rozhodl se vytrvat, psát dále podle svého citu a objevit tak nové literární možnosti.

Manželům Londonovým se v říjnu roku 1902 narodilo druhé dítě. Elizabeth počala druhou dceru Bess Londonovou. Jacka Londona tato zpráva velice zarmoutila a zklamala. Několik týdnů se vyrovnával s tím, že se mu nenarodil syn, kterému odkáže nejen své jméno, ale i literární talent. V té době se mu v hlavě zrodil nápad na jedno z jeho nejúspěšnějších děl – *Volání divočiny (The Call of the Wild)*. Zaměřil se pouze na psaní, přičemž splňoval svou normu a to, že napíše tisíc slov denně. Na své přátele, věřitele, rodinu ani na novorozenou dceru nebral zřetel. Jak se později ukázalo, nešlo o mrhání časem, protože ji ocenili nejen přátelé, kterým svou povídku několik hodin předčítal, ale i redakce časopisu *Saturday Evening Post*. Jacku Londonovi trvalo přibližně dva měsíce, než dílo vytvořil a přepsal na stroji. Redakce mu poslala dopis s šekem na dva tisíce dolarů.

Jack London cítil velkou satisfakci za svou výdrž a píli, kterou psaním literatury věnoval. Mohl splatit své veškeré dluhy, přijal do svého domu další služebnou. Večírky, které často pořádal, byly bujařejší než dříve. Kolem Jacka se najednou vyskytovalo více půvabných žen, než dříve a Jack nezůstával vůči nim zdrženlivý. Přestal plnit své závazky, které si před několika lety sám zadal.

2.7 Bod zlomu v literární kariéře

Dílo *Volání divočiny (The Call of The Wild)* poslal i nakladatelství Macmillan, které mu poskytovalo až sto padesát dolarů měsíčně. Z nakladatelství obdržel zprávu, že mu poskytne honorář dva tisíce dolarů, pokud se vzdá práv na dílo jednou pro vždy a London nabídku přijal, protože předešlý honorář už utratil a sto padesát dolarů měsíčně jeho výdaje nepokrývaly. Navíc zatoužil znovu žít na vodě, k čemuž měla přispět i nová plachetnice *Spray*, kterou si vyhlédl a později pořídil. Zároveň mu měla poskytnout útočiště pro psaní dalšího velkolepého díla z námořního prostředí – *Mořský vlk (The Sea-Wolf)*.

Od tohoto díla očekával jak Jack London, tak i nakladatelství Macmillan velké úspěchy, protože v té době vznikalo jen málo námořních románů. *Mořský Vlk (The Sea-Wolf)* byl inspirován Londonovými zážitky z jeho sedmiměsíční plavby na lodi *Sofie Sutherlandová*. Psaní se věnoval velmi svědomitě, pokud neměl doma na psaní klid, utekl z domu na své plachetnici *Spray* se plavil po březích zálivu, kde dříve působil jako pirátský lovec ústřic i člen rybářské hlídky. Končila zima a Jack si kromě lodě pořídil i koně, aby mohl jezdit do kopců, kde nalézal klid ke psaní.

V létě se rozhodla Londonova žena Elizabeth, že odjede na celé léto s dětmi na venkov do Glen Ellen, kde v současnosti leží historický park pojmenovaný po Jacku Londonovi – *Jack London Historic Park*. London se rozhodl zůstat v Piedmontu, aby dokončil román. Při návratu z kopců se poranil a nemohl vycházet z domu. Chodila ho ošetřovat Charmian Kittredgeová, a to byl zřejmě počátek rozpadu manželství Londonových. Po úplném uzdravení odjel London za svou rodinou do Glen Ellen, kam odjela i Charmian Kittredgeová.

Irving Stone popsal, jak zde Jack London vůbec poprvé prezentoval svůj nový román: „A jednou večer koncem července se kolen něho shromáždili všichni obyvatelé osady zachumlaní v dekách a Jack jim předčítal polovinu *Mořského Vlka*. [...] Když obrátil poslední list, začínala obloha nad horou Sonoma růžově ranními červánky. Ještě dnes žijí lidé, kteří koncem července v roce 1903 na břehu potoka v Glen Ellen slyšeli Jacka předčítat *Mořského Vlka* a doposud na to vzpomínají jako na jeden ze svých nejkrásnějších a nejdojímavějších zážitků.” (1963: 161)

Osada v Glen Ellen byla také místem, kde došlo k rozpadu manželství Jacka Londona. Oznámil své ženě, že od ní odchází. Důvodem byla Londonova vášeň k jiné ženě, a to k Charmian Kittredgeové, která v něm probudila neodolatelnou vášeň, ačkoliv byla o šest let starší. Byla výřečná, pohybovala se v kruhu intelektuálů, napsala několik románů, a ačkoliv pracovala šest dní v týdnu, měla dostatek sebekázně, aby se sama naučila hrát na piano. Naproti tomu jeho současná žena Elizabeth byla spíše rodinný typ, která se příliš nezajímala o literaturu a London ji viděl jako součást otrockých mas. Musel učinit důležité rozhodnutí, zda v něm převládne soucit a zůstane u rodiny, nebo postaví sebe nad zájmy druhých. Zde lze znovu zpozorovat rozpor v Londonově osobnosti, kdy jsou neustále v rozporu socialistické smýšlení a Nietzscheho teorie o nadčlověku.

Tentokrát u Londona zvítězil pocit, že on je nadčlověk a nemusí se ohlížet na ostatní. Zapříčinil tak rozpad rodiny a opustil mladou ženu s dvěma malými dcerami. Je velmi pravděpodobné, že London a Kittredgeová svůj vztah tajili už od počátku léta, kdy o něj chodila

pečovat do domu v Piedmontu. Nejprve se scházeli jednou týdně, zbytek vztahu byl pouze korespondenční formou, aby se vyhnuli případným pomluvám. Jack London už byl poměrně známý spisovatel a osobnost, a tak se o jeho rozvodu a milostném životě začalo psát v novinách, což nejen jemu přinášelo mnoho starostí. Proti Londonovi se navíc obrátila i matka Flora, že chce opustit rodinu. Aby unikl ze svízelné situace a mohl dokončit velkolepé dílo *Mořský vlk* (*The Sea-Wolf*) odjel se svým přítelem k řece Sacramento, kde společně unikali nastalým problémům. Dopisem se dozvěděl, že mladší dcera Joan onemocněla úplavicí. Znovu se v něm probudil otcovský pud a přispěchal rodině na pomoc. Když se ale Joan začala uzdravovat, vrátil se na plachetnici *Spray*.

Jack London odeslal první polovinu románu *Mořský vlk* (*The Sea-Wolf*) do redakce časopisu *Century*, známým pro svou konzervativnost. Redakce souhlasila s vydáním díla na pokračování a ocenila dílo honorářem na čtyři tisíce dolarů pod podmínkou možné cenzury v pokračování. London bez váhání s podmínkami souhlasil a do měsíce dílo dokončil.

2.8 Válečný zpravodaj Jack London

Na začátku roku 1904 bylo obecně známo, že se schyluje k válce mezi Ruskem a Japonskem. Jednalo se o válečný konflikt, kde se bojovalo o území Mandžuska a Korejského poloostrova. Jack London jako pravý socialista, byl proti každé válce. Ale pokud válka vypukne, chtěl ji vidět zblízka. Vedla ho k tomu jeho zvědavost a touha stát se válečným redaktorem, aby tak získal ještě větší věhlas než doposud. Koncem ledna odplul do Yokohamy psát o hrůzách války. Nezapomněl přitom na finanční bezpečí své rodiny a měsíční honoráře od nakladatelství Macmillan nechal posílat Elizabeth.

Z Yokohamy se přesunul vlakem do Tokia, kde se setkal s dalšími válečnými zpravodaji a společně čekali na povolení japonské vlády, aby se směli vydat na bojiště. Společně se redaktori začali nazývat *Supy*. Jack vycítil, že japonská vláda válečné zpravodaje nechce na bojiště vpustit, a tak se rozhodl do Koreje vydat po vlastní ose, aby byl v předstihu před ostatními zpravodaji. Byl však zatčen, vyslýchán a mučen japonskou vládou, která ho podezřívala ze špionáže ve prospěch Ruska. V touze dostat se na frontu včas ještě před vypuknutím války koupil člun, najal posádku a vyrazil k přístavu Chemulpo. Společně s posádkou zažil obrovská muka a do přístavu dorazil fyzicky zcela zdevastovaný a s omrzlinami. Po zotavení si pořídil několik koní a vydal se k ruským pozicím do severní Koreje. Poté byl znovu uvězněn a poslán zpět, protože neměl patřičná povolení.

I tak byl ale později schopen napsat poutavé články o bojové taktice a pohybech obou armád. Pořídil také mnoho fotografií a šlo o první válečné snímky, které dorazily do Ameriky.

Po potyčce s jedním Korejcem, byl znovu zatčen a generál Fuji chtěl Jacka Londona nechat popravit. Tato zpráva se dostala až do Tokia k jednomu z dalších zpravodajů a ten informoval pomocí telegramu prezidenta Roosevelta. Ten ihned zareagoval a London byl nakonec propuštěn na svobodu. London zatoužil po návratu domů a po návratu se dočkal veřejného obdivu a slávy.

V přístavu na něj ale žena, kterou nejvíce očekával, nebyla. Slečna Kittredgeová mu napsala dopis ze státu Iowa, kde v tu dobu pobývala u své rodiny a skrývala se před novináři, což Londona velmi rozmrzelo a znechutilo. Dále na Jacka Londona čekala žádost o rozvod a žádost o exekuční zabavení platu ve prospěch jeho rodiny. Jako příčinu rozvratu manželství Elizabeth uvedla milostný poměr se slečnou Annou Strunskou. Zde lze vidět, že Jeho žena Elizabeth neměla sebemenší tušení o jeho poměru se slečnou Kittredgeovou. To že je obviněna nevinná žena Jacka zarmoutilo ještě víc, a aby očistil jméno své přítelkyně Anny Strunské přiznal se jí k poměru se slečnou Kittredgeovou. Elizabeth byla zesláblá a nešťastná a pod podmínkou, že jí London nechá postavit dům v Piedmontu pro ni a její dvě dcery, souhlasila, že jméno Anny Strunské bude z žaloby vyškrtáno.

Jack London zažíval díky těmto potížím velmi nešťastné období. Irving toto období shrnul takto: „Byl nešťasten, že ztrácí obě děti, že ublížil Besii i Anně, byl nešťasten, že nemá oporu v Charmianě, byl nešťasten, že promrhal čas a zdraví v Koreji a neudělal pořádný kus práce.” (1963: 180) Čtyři tisíce, které měl uložené v bance investoval do stavby domu, na který si musel vzít navíc hypotéku a Jack London byl znovu úplně bez peněz.

Jedinou útěchou mu byl úspěch jeho románu *Mořský vlk (The Sea-Wolf)*. A protože byl u veřejnosti velmi žádaný, zvýšil mu majitel nakladatelství Macmillan měsíční zálohy a koncem roku 1904 obdržel šek na tři tisíce dolarů. Několik týdnů po vydání knihy se román dostal na první místo v seznamu nejlépe prodávaných knih v USA a bylo zřejmé, že se beletrie dvacátého století zcela vymanila z vlivu století předešlého.

2.9 Přednášky o socialismu a plavba kolem světa

Na začátku roku 1905 přednášel London v Los Angeles, načež později přijal i pozvánku z Kalifornské univerzity, aby zde přednášel. To pro Londona byla velká čest, protože nyní mohl prezentovat své socialistické a prorevoluční myšlenky na akademické půdě, kterou byl nucen před sedmi lety opustit. Na další z přednášek dokonce nazval ruské socialisty a účastníky ruského povstání v roce 1905, kteří zabili několik carských důstojníků svými bratry. Jelikož byl Jack London v té době už velmi známý a o každý výrok se zajímaly i novináři, tato informace velmi rychle roznesla po celé Americe. Někteří lidé žádali zatčení, jiní, aby alespoň

odvolal svůj výrok. Nic z toho se ale nestalo. Jediným důsledkem bylo to, že se socialismus a Londonova díla čím dál více zarávala občanům do paměti. Aby bouřlivou debatu kolem socialismu London podpořil, vydal dílo *Třídní boj (The War of The Classes)* plné revolučních a antikapitalistických statí, které začínaly postupně oslovovat čtenáře nejen dospívající generace. Aby ukázal, že to se socialismem myslí London vážně, kandidoval na úřad starosty Oaklandu. Volby sice nevyhrál, ale podpořilo ho bezmála tisíc lidí.

Po volbách odjel London do Glen Ellen a začal se znovu naplno věnovat psaní literatury. Přijela ho podpořit i slečna Kittredgeová. Jack London v tomto období plném síly napsal další velkolepé dílo, *Bílý tesák (White Fang)*. Podobně jako v knize *Volání divočiny*, i v díle *Bílý tesák* je hlavním hrdinou pes. Tentokrát se však nenavrací z civilizovaného světa do přírody, ale naopak přírodu opouští a zůstává s lidmi.

Na jedné z mnoha projížděk po okolí městečka Glen Ellen spatřili London a slečna Kittredgeová obrovský ranč, který se rozhodli koupit. Plánovali se zde usadit. Jak měl London ve zvyku, rozhodl se jednat velmi rychle, aniž by hleděl do budoucna. Odkoupil ranč za sedm tisíc dolarů, nakoupil drůbež, dobytek a věci potřebné k hospodaření na ranči, ale zjistil, že mu nezbyly peníze na postavení domu. To mu ale nepřekazilo radost z nabytého ranče a směle se slečnou Kittredgeovou přemýšleli o budoucnosti. Plánovali, že jakmile bude úřady povolen Londonův rozvod s Elizabeth, dají se oddat. Jako další rys Londonovy osobnosti lze tedy uvést, že byl velmi spontánní a často jednal neuváženě. Velmi snadno se nadchnul, ale nedokázal vidět důsledky svých rozhodnutí. Celý jeho život ho navíc provázela velmi slabá finanční gramotnost. Jack London nejprve utrácel a až poté vymýšlel, jak peníze splatí. Ačkoliv dostával za svá díla velké honoráře, velmi často se stávalo, že po splacení dluhů mu nezbylo nic navíc.

Koncem roku 1905 se vydal na přednáškové turné, které provázela velká reklama. Jack London totiž hlásal něco nového, něco energického, co lidi na přednášky přivedlo. London představoval socialismus, nový realismus v literatuře, vědecký evolucionismus, a také mladí a dravost. Vydělával denně stovky dolarů. Dne 18. listopadu soud povolil rozvod a London a slečna Kittredgeová už 20. listopadu byli svoji. Jack London si tak neodpustil obrovský skandál u veřejnosti, v některých knihovnách byly dokonce vyřazeny jeho knihy z regálů a několik jeho přednášek bylo zrušeno. Slečna Kittredgeová musela čelit obviněním, že rozbila fungující manželství. Kapitalistický tisk vycítil slabinu a zasadil tvrdý úder, že “takto se chová socialista” a že London jako vůdce socialistů porušil mravní zákony. Jak bylo zmíněno výše, i zde se projevuje výše zmíněný Londonův rys osobnosti – neuváženost, neschopnost domyslet

důsledky svých činů. Jack London to celé ale viděl jako další reklamu, protože zájem tisku o jeho jméno zase rozšířil okruh jeho čtenářů.

V roce 1906 byl Jack London všeobecně známá a uznávaná osobnost nejen v literatuře. Po Kalifornské univerzitě přišla pozvánka i Yaleovy univerzity a London měl tak možnost přednášet o socialismu před třemi tisíci studenty. Po další sérii přednášek před tisíci lidmi onemocněl a uchýlil se zpět do Glen Ellen.

Jack London si umínil, že si splní svůj dětský sen a obepluje na své lodi svět. Na stavbu lodi, kterou pojmenoval *Snark*, věnoval veškeré své úspory. Během té doby vznikalo dílo *Před Adamem (Before Adam)*, které bylo specifické svou nevšedností. London se zde pokusil populárně vylíčit Darwinovu vývojovou teorii, tak aby ji pochopila širší vrstva čtenářů. Velmi nápaditě nastínil kontrast mezi moderními a pravěkými podmínkami života a vznikla tak zábavná a zároveň poučná četba.

V červenci roku 1906 zasáhlo město San Francisco ničivé zemětřesení. Kromě tisíce domů a továren si tato katastrofa vyžádala také bezmála tři tisíce lidských životů. Tato událost ovlivnila mnoho lidských osudů a měla vliv i na život Jacka Londona. Zemětřesení poničilo rozestavěnou loď, jejíž stavba se tak prodražila o několik tisíc a London tak začal psát nový román. Jednalo se o velmi významné utopické socialistické dílo *Železná pata (The Iron Heel)*, kde kritizuje kapitalismus, oligarchii, popisuje třídní boj a průběh revoluce, kdy se dělnická třída ujme moci. London zde také předpověděl příchod fašismu. Byl si plně vědom, že tímto dílem pravděpodobně ohrozí sebe, své blízké i všeobecný pohled na svou literární tvorbu, ale zarputilost, odvahu a neústupnost měl ve svých povahových rysech.

Koncem roku 1906 už za stavbu lodí London utratil bezmála patnáct tisíc dolarů, a to loď nebyla ani z poloviny hotová. Důvodem bylo nejen ničivé zemětřesení, ale i neschopnost lidí, které London na stavbu lodí najal. V zimě roku 1907 už za stavbu lodí zaplatil více než dvacet pět tisíc dolarů a na loď byla uvalena exekuce.

V létě roku 1907 se přece jen díky své zarputilosti vydal na lodi *Snark* na širé moře v touze obeplout svět a splnit si tak sen. Ačkoliv během své plavby zažil mnoho strastí, musel propustit velké množství lidí, kteří se vydávali za profesionály, ale o plavbě na moři neměli sebemenší tušení, ačkoliv několikrát během plavby on i jeho posádka onemocněli, a navíc zjistil, že na stavbu jeho lodí byly použity levnější součástky, než za které zaplatil, měla pro něj plavba i skryté výhody. Dokázal si, že pokud si něco umínil, svému slibu dostojí. Poznal také to, že jeho druhá manželka Charmian je ta pravá žena, se kterou chce vyrazet vstříc novým dobrodružstvím. Nikdy neztrácela kuráž, vždy si věděla rady a zachovala klid i v těch

nejvypjatějších chvílích. Zážitky, které společně zažili, mu byly i inspirací pro další tvorbu. Během dvouleté plavby navíc napsal i několik děl. Nejvýznamnějším z nich byl román *Martin Eden*. Během jeho plavby mu vyšly čtyři knihy a jednou z nich byl i autobiografický román *Cesta (The Road)* o životě trampů. Svůj věhlas si román vydobyl až o několik let později.

Ačkoliv se stavba a plavba na lodi *Snark* dá považovat za velmi nešťastné a nevýhodné putování, přesně koresponduje s osobností Jacka Londona a dokazuje, že „*život je cesta, která nemá cíl, a cíl je samotná cesta.*” Plavbu na lodi *Snark* ukončil London v australském Sydney, kde ji vydražil za tři tisíce dolarů, a 23. července roku 1909 se vrátil zpět do Kalifornie. Byl zadlužený, nemocný a jeho popularita už nebyla taková, jako když se na plavbu vydal. Byl ale vnitřně spokojený, protože splnil, co si předsevzal a vydal se na *cestu*.

2.10 Období v letech 1910–1916 – literární tvorba, alkohol, smrt

Po návratu z plavby na lodi *Snark* se Jack London znovu zaměřil na svou literární tvorbu a vydal již dříve zmíněný román *Martin Eden*. Jako další významná díla vydaná v rozmezí let 1909–1916 lze zmínit *Bílý den (Burning Daylight)*, *Láska k životu (Love of life)*, *Měsíční údolí (The valley of the Moon)*, *Démon alkohol/Jack Ječmínek (John Barleycorn)* nebo *Tulák po hvězdách (The Star Rover)*. Na jaře roku 1913 i díky těmto dílům patřil mezi nejznámější a nejlépe placené autory své doby.

V osobním životě ale v tomto období prožil Jack London velké životní tragédie. Se svou manželkou Charmian očekávali narození dítěte. Jack London úpěnlivě doufal, že se mu napotřetí splní sen a narodí se mu syn. 19. června 1910 Charmian porodila dceru, která ale po třech dnech života zemřela.

Jack London už v té době na svém velkém ranči v Glen Ellen stavěl dům nebývalých rozměrů, kde se plánoval se svou rodinou usadit. Pojmenoval ji *Vlkův dům*. Když byla stavba roku 1913 téměř dokončena, stála Londona téměř osmdesát tisíc dolarů. V noci před nastěhováním se ale *Vlkův dům* octl v plamenech. Lidí, kteří Jacka Londona nenáviděli nebo kteří mu záviděli, bylo mnoho. Dům navíc hořel ze všech stran najednou, proto lze předpokládat, že požár někdo založil úmyslně. Ačkoliv si Jack London přislíbil, že začne stavět znovu, nikdy už nezačal. Jak výstižně shrnul Irving: „Ale nikdy nezačal znovu stavět *Vlkův dům*. Té noci shořelo něco v jeho srdci a zbyla po tom jen vyprahlá poušť” (1963: 265)

Další bolestivou ránou byl pro Jacka Londona fakt, že jeho starší dcera Joan s ním nechtěla mít nadále nic společného. Ačkoliv ji London nesčetněkrát kontaktoval svými dopisy a přesvědčoval ji, že mají mnoho společného (například literární tvorbu), Joan mu nemohla odpustit, že opustil rodinu.

Zároveň s těmito skutečnostmi navíc London trpěl čím dál častěji různými nemocemi. Onemocněl úplavicí, trpěl duševními depresemi. Doba mezi jednotlivými nemocemi se zkracovala a zakoušel velká muka.

Jeho doposud bezproblémový vztah druhou manželkou Charmian se začal zhoršovat. U Charmian se začala projevovat náladovost, neustále si na něco stěžovala a zasahovala svému muži do chodu ranče. To, co vytýkal své první ženě Elizabeth, tedy žárlivost a neschopnost postarat se o hosty, se nyní začalo projevovat i u Charmian. Vše vyeskalovalo v den, kdy Jack London našel časně ráno svou ženu v náručí mladého muže, kterého zaměstnával na svém ranči. Svě ženě byl věrný devět let, ale po těchto událostech si znovu začínal milostné poměry s jinými ženami.

Všechny výše zmíněné osobní tragédie, tedy smrt dítěte, vyhoření domu, odmítnutí dcery Joan, nemoci, nevěra své manželky a dluhy vyústily v jeho problémy s alkoholem. Alkoholu se nikdy nevyhýbal, v mládí pil proto, aby se vyrovnal starším námořníkům, později se rád napil pro pobavení, v této životní etapě ale alkoholu zcela propadl. Začínal pít už časně ráno a často nevěděl, kdy pití zanechat. Dříve usměvavý Jack London byl často viděn v hostincích, kde vyvolával konflikty a bitky. Irving výstižně zrekapituloval tento začarovaný kruh: „Duševní únava a sklíčenost ho doháněla k pití, ale pití ho ještě víc unavovalo a sklíčkovalo. Nebyl už zdravý, nebyl už mladý ani šťastný, těžce se mu pracovalo.“ (1963: 277) Svě bolesti musel Jack London tišit morfiem.

Pod tlakem nakladatelství musel psát určité množství slov denně, aby dodržel smlouvy. Literární tvorba ho už omrzela a jeho díla už nebyla tak věhlasná jako dřív. Veškerý zápal pro literaturu se rozpustil v alkoholu. Dříve psal tak, jak chtěl on, a časopisy si na to musely zvyknout. Nyní radil začínajícím spisovatelům pravý opak.

Před svou smrtí ještě vystoupil ze Socialistické strany, protože podle jeho názoru nebyla dostatečně revoluční, nekladla důraz na třídní boj a neustále přistupovala k smířlivým kompromisům.

Pod tíhou velkých bolestí, problémů s alkoholem a osobních tragédií se Jack London uchýlil k sebevraždě a 22. listopadu 1916 odešel na onen svět. Jeho tělo našel sluha v ložnici a po přivolání doktora se zjistilo, že se Jack London předávkoval morfiem. Ačkoliv jeho žena chtěla, aby jako příčina smrti byla uvedena urémie, výpočty o smrtelných dávkách morfia na nočním stolku vypovídaly o spáchání sebevraždy, o které Jack London během svého života několikrát uvažoval.

Druhý den se zpráva o smrti Jacka Londona roznesla po celém světě. Tato zpráva hluboce zasáhla nejen Ameriku, ale i Evropu. Irving shrnul, jak hluboce truchlila Evropa ve své knize *Námořník na koni* takto: „V Evropě se o jeho smrti psalo v novinách víc než o smrti rakouského císaře Františka Josefa, který zemřel den před Jackem.” (1963: 289)

3 Jack Kerouac

3.1 Dětství a původ Jacka Kerouaca

Město Lowell ve státě Massachusetts, ve kterém se Jack Kerouac narodil, vzniklo počátkem 19. století a leží zhruba čtyřicet kilometrů severně od Bostonu. Město bylo založeno polskými, irskými, portugalskými a francouzskými přistěhovalci, kteří byli převážně součástí dělnické třídy.

V ulici Lupine Road se zde 12. března 1922 narodil Jack Kerouac, nejvýznamnější představitel Beat Generation. Narodil se jen několik let po smrti Jacka Londona v době, kdy se svět "otřepával" z hrůz První světové války.

Jack London se narodil do francouzsko-kanadské katolické rodiny. Otec Leo a matka Gabrielle byli francouzští Kanadčané, jejichž předkové kdysi emigrovali do Québecu z Bretaně. Otec se živil jako tiskař a matka pracovala jako prodavačka v obchodu s botami. Jack London byl nejmladší ze tří sourozenců. Měl bratra Gerarda a sestru Caroline. Jak uvádí Kerouac ve své knize *Osamělý poutník (Lonesome Traveler)*, jeho předkové byli šlechtického původu: „Moje rodina pochází z Bretonu ve Francii, první severoamerický předek Baron Alexandre Louis Lebris de Kérouac z Cornwallu [...] dostal území podél řeky du Loup [...]; jeho potomkové si brali za muže a ženy Indiány (Mohawk a Caugnawaga), stali se farmáři a pěstovali brambory.” (1993: 7)

Jelikož Kerouacovi rodiče byli původem Francouzi, měl malý Jack problémy s angličtinou a až do pěti let mluvil výhradně francouzsky. Tuto odlišnost si Kerouac velice dobře uvědomoval už od útlého mládí a považoval se za cizince ve své vlasti. I v dospělosti se zabýval svým původem, protože nevěděl, kým je a kam patří. A právě téma odcizení a hledání pravého domova se později odráželo v jeho textech.

Martin Hilský, který je spoluautorem knihy *Od Poea k postmodernismu*, zde velmi výstižně shrnuje Kerouacovo dětství: „Kerouac prožil na americkém maloměstě velice šťastné dětství. Nejvíce času trávil toulkami po okolních loukách a podél řeky, která ho neodolatelně přitahovala. Doma ve svém pokojíčku psal povídky a novelky. První román napsal v jedenácti letech, vedl si podrobný deník, a dokonce vydával noviny, jejichž šéfredaktorem, autorem všech článků a snad jediným čtenářem byl on sám.” (1993: 279)

Velmi důležitým momentem Kerouacova dětství, který se ale prolínal celým jeho životem byla smrt bratra Gerarda v roce 1926, kdy malému Jackovi byly pouhé čtyři roky.

Příčinou smrti byla revmatická horečka, které Gerard podlehl ve svých devíti letech. Oba bratři si byli velmi blízcí a trávili spolu mnoho času.

Kerouacova matka byla velmi silně věřící katolička a svou víru vštěpovala i svým dětem. Na své syny měla velký vliv. Ihned po narození byl Jack Kerouac pokřtěn v kostele sv. Ludvíka jako Jean Louis. Gerardova smrt hluboce zarmoutila celou rodinu. O vztahu Jacka a Gerarda napsal britský autor Steve Turner ve své knize *Jack Kerouac – hipster s andělskou hlavou (Jack Kerouac: Angelheaded Hipster)* toto: „Tak či onak se Jack po celý život nevzdal vidiny Gerarda jako svatého dítěte. Později s ním spojoval probuzení svého zájmu o duchovní život. Možná proto, že ho matka tolik velebila, stal se Gerard ideálem, podle něhož Jack poměřoval vlastní život, i ztraceným bratrem, kterého hledal v dospělosti ve vztazích k mužům.” (1996: 33) Smrt bratra zapříčinila i to, že se Jack Kerouac začal bát temnoty a stínů.

Jack Kerouac v dětství navštěvoval církevní školy sv. Ludvíka Francouzského a jezuitskou školu sv. Josefa v Lowellu. Sám Kerouac si studium na jezuitské škole pochvaloval: „Má první škola byla hrozně dobrá, v církevní škole jezuitských bratří v Lowellu, díky ní jsem později přeskočil šestou třídu v další škole.” (1960: 6)

Dalším důležitým rysem Kerouacova dětství bylo stěhování. Rodina Kerouacových musela opustit Lowell, průmyslové město, kde by mladý umělec jen těžko prorazil, protože kultura zde byla vytlačována na periferii obecného zájmu. Celá rodina se přemístila do Pawtucketville. U otce Lea se začaly objevovat zdravotní potíže, které byly částečně způsobené jeho sklony k pití alkoholu. Mezi rodiči vzrůstalo napětí kvůli nedostatečnému množství peněz, které Leo vydělával v práci, a rodina žila v nedostatku. Už tak tichý a plachý Jack se po těchto zkušenostech ještě více uzavřel do sebe a vytvořil si vlastní svět, kde pořádal různé závody pro své hračky nebo si psal a kreslil.

3.2 Období dospívání a studium Jacka Kerouaca

Jako další důsledek stěhování lze zmínit i fakt, že musel změnit školu. Začal studovat na Barlett Junior High School, kde se poprvé setkal s angličtinou jako předmětem vyučovaným ve škole. Na této škole se seznámil s bratry Houdovými, kteří ho seznámili s anglickou literární inspirací *Stín (The Shadow)*, krátkými detektivními příběhy, jejímž autorem byl převážně Walter Gibson. Jeho tvůrčí metoda se nápaditě podobá Kerouacově *spontánní próze*, tedy nově vznikajícímu literárnímu stylu 20. století, který se vyznačuje především svou přirozeností, bezprostředností a nestrojeností. Martin Hilský shrnul Kerouacovu tvorbu takto: „Kerouacův živelný způsob psaní byl historicky podmíněnou reakcí na akademismus čtyřicátých let [...].

Byl popřením novokritického ideálu formální propracovanosti, intelektuálnosti, ironie a odosobněnosti. (1993: 276)

V sedmé třídě se poprvé projevil Kerouacův spisovatelský talent, i když zatím pouze v rámci školy. Napsal slohovou práci *Irský četník na obchůzce*, která byla tak výjimečná, že učitelka Jacka podezírala, že práci opsal. To ho velmi rozzuřilo. O další literární rozvoj se v dětství Jacka Kerouaca starala slečna Mansfieldová, knihovnice, která vedla i literární kroužek, a nejen Jacka nabádala k literární tvorbě.

V roce 1936 Kerouac znovu měnil školu. Začal navštěvovat lowellskou High School. Mezi spolužáky působil velmi tiše a byl uzavřený do sebe. Sociální status si ale získal díky účasti ve školních sportovních mužstvech. Byl výborný sportovec a spektrum jeho zaměření bylo široké. Sám Kerouac na téma sport napsal: “Dělal jsem všechny kromě tenisu, lakrosu a veslování.” (1960: 6) Mezi sporty, ve kterých vynikal lze zařadit atletiku, americký fotbal nebo baseball.

V témže roce utrpěla rodina Kerouacových další osudovou ránu. Řeka Merrimack zatopila část města včetně tiskárny Lea Kerouaca. Podnik ale nebyl pojištěn, a tak jej musel odevzdat do konkurzu, aby mohl splácet dluhy. Turner tuto nešťastnou událost shrnul takto: “Živel tak zasadil člověku, který si nikdy nevedl nad poměry, zdrcující ránu a možná v Jackovi vzbudil první pochybnosti o myšlence *amerického snu*.” (1996: 39)

Kerouac byl v období dospívání. Častěji se věnoval četbě. Jako román, který v té době utvářel jeho postoje lze zmínit *Dobrodružství Huckleberryho Finna (Adventures of Huckleberry Finn)* od Marka Twaina. Později se propracoval i k dílům Herberta G. Wellse, básním Emily Dickinsonové, a především k románům a povídkám Jacka Londona.

Dále se Kerouac v tomto období začal zajímat o žurnalistiku. Četl různé sloupky ze sportovního odvětví i z ulic velkoměst, především New Yorku, který mu imponoval. Další oblast zájmu, která Jacka Kerouaca utvářela byl hudební žánr jazz.

Ke konci studia na lowellské střední škole se seznámil s Mary Carneyovou. Byla to krásná dívka irského původu, které později věnoval i svůj román *Maggie Cassidyová (Maggie Cassidy)*. Román vyšel v roce 1959, po úspěšném vydání románu *Na Cestě (On the Road)*, a jde o autobiografický román z let 1938 až 1939, zasazený do města Lowell, kde popisuje jejich společný vztah. O jejich vztahu výstižně informuje Turner: „Náklonnost se rozvinula v intenzivní a neopakovatelný vztah, o němž však oba věděli, že je pro odlišné životní ambice odsouzen k zániku. Mary se chtěla usadit v Lowellu a mít rodinu, Jack zatoužil po odchodu do New Yorku a spisovatelské dráze.” (1996: 41)

Ačkoliv se během svého vzrušujícího života třikrát oženil a měl mnoho krátkých milostných poměrů, k žádné jiné ženě už necítil to, co ke své první životní lásce Mary Carneyové. Idealizoval si ji jako dokonalou ženu, a ačkoliv byla dvakrát vdaná, celý život se příležitostně scházeli. Jak Turner výstižně shrnuje: „Občas Jacka napadalo, že neměl navzdory omezenosti a zlým duchům Lowellu z města odcházet, že by možná býval zažil více štěstí, kdyby zůstal doma a vedl rodinný život jako většina přátel.“ (1996: 43)

Jack Kerouac ale v roce 1939 nabyl přesvědčení, že mu Lowell neposkytuje dostatečné životní možnosti a musí město opustit. Jak bylo zmíněno výše, Kerouac byl výborný sportovec. Všimli si ho trenéři fotbalových mužstev z velmi věhlasných univerzit, a to – Boston College a Kolumbijské univerzity v New Yorku. Od obou dostal nabídku ke studiu. Názory jeho rodičů se značně lišily. Otec Leo chtěl, aby Jack šel studovat do Bostonu. Primárním důvodem byla hrozba ztráty zaměstnání, neboť firma, u které byl otec zaměstnaný, spolupracovala s univerzitou v Bostonu. Matka si naopak přála, aby šel studovat na Kolumbijskou univerzitu. Jak bylo zmíněno výše, matka Gabriella měla na syna velký vliv. K rozhodnutí také přispěl fakt, že New York Kerouacovi imponoval, mnoho se o něm dočetl, a to jak v novinách, tak v souboru povídek *Stín (The Shadow)*, jejímž autorem byl Walter Gibson a mnohokrát město viděl na filmovém plátně. Díky těmto důvodům se Kerouac rozhodl pro studium na Kolumbijské univerzitě a otec Leo okamžitě přišel o práci.

Jednou z podmínek pro přijetí na Kolumbijskou univerzitu bylo roční úspěšné studium na soukromé Horace Mann School for Boys. V podstatě šlo o opakování posledního ročníku střední školy. Škola Horace Manna patřila mezi nejlépe hodnocené školy v New Yorku a nacházela se v luxusní čtvrti Riverdale. Kerouacovi spolužáci pocházeli z velmi zámožných rodin, někteří z nich jezdili do školy v drahých limuzínách s vlastním řidičem. Celé město překypovalo přepychem, bylo velmi rušné a Kerouacovi velmi imponovalo. Na vlastní oči viděl to, o čem doposud jen četl.

22. září 1939 cestoval poprvé do školy. Bydlel u své příbuzné. Cesta trvala dvě a půl hodiny, tuto dobu si nejprve zkracoval psaním domácích úkolů a později i četbou. Ve škole byl znám jako *vetřelec*, tak se říkalo studentům, kteří na škole byli jen pro posílení školního fotbalového týmu. Turner ale odkazuje na to, že si Kerouac brzy si vydobyl uznání: „Brzy se však prokázalo, že není pouhým sportovcem. Ve školní ročence později stálo, že ‘u Jacka se snoubí síla svalů se silou intelektu’.“ (1996: 47)

Mezi studenty, kteří pocházeli ze zcela jiných sociálních vrstev než on, si postupem času získal úctu. Považovali ho za sympatického, trochu rezervovaného chlapce. Zaujal je nejen

svými sportovními výkony, které byly jedinečné a jeho týmu nesčetněkrát pomohly k výhře, ale i díky eseji v anglickém jazyce. Někteří spolužáci si Kerouaca dokonce najímali, aby za ně psal různé písemné práce či referáty.

Během studia na Kolumbijské univerzitě lze pozorovat, jak se měnila Kerouacova osobnost. Už se nezavíral sám v pokoji a nepohyboval se pouze mezi sportovci. Přestával být zamlklý, rád chodil na večírky a začal projevovat zájem o ženy a marihuanu. Velmi výstižně toto rozšiřování obzorů popsal Steve Turner: „Marihuanu, jejíž kouření tehdy už zákon řadil mezi trestné činy, ochutnal při návštěvách jazzových podniků v nedalekém Harlemu. První sexuální zkušenost prožil s manhattanskou prostitutkou v prosinci 1939. Rád se procházel kolem stanice podzemní dráhy na Times Square a koukal se, jak pasáci a děvky provozují řemeslo. Zamlklý chlapec z Lowellu tak přicházel na chuť zakázanému ovoci.” (1996: 51)

V červenci roku 1940, po úspěšném absolvování studia na škole Horace Manna, se Kerouac vrátil do Lowellu. Znovu navázal spojení se svým přítelem Sebastianem Sampasem. Toto přátelství bylo pro Kerouaca přínosné, protože s ním mohl vést hluboké rozhovory nejen o literatuře, kterou měl Kerouac stále více v oblibě. Sebastian Sampas seznámil Kerouaca s díly Thomase Hardyho a s životopisem Jacka Londona. Turner popsal Kerouacův vztah k Londonovi takto: „Jack si Londona zamiloval a naučil se praktikovat některé z jeho sebezdokonalovacích technik, kupříkladu vypisování málo frekventovaných výrazů na zrcadlo v ložnici, kde tato slova byla na očích k pravidelnému opakování.” (1996: 54) Tento fakt lze posoudit i tak, že London byl pro Kerouaca vzorem a mnohé se od něj naučil.

O podobnosti mezi Londonovým a Kerouacovým životem velmi trefně informuje Martin Hilský takto: „Není bez zajímavosti, že [Kerouac] v dětství vůbec neuměl anglicky a že ještě v šestnácti letech hovořil se silným francouzským přízvukem. Můžeme v tom spatřovat jednu z četných kerouacovských paralel k životnímu a spisovatelskému osudu Jacka Londona, jenž se jako začínající spisovatel musel učit základní pravidla anglické gramatiky. Kerouac Londonův životopis i jeho dílo dobře znal a od mládí se chtěl stát londonovským dobrodruhem.” (1993: 279–280)

V září 1940 odjel Kerouac znovu do New Yorku a zapsal se na Kolumbijskou univerzitu. Byl přijat na základě sportovního stipendia, a proto měl na rozdíl od řádně přijatých studentů povinnosti vůči univerzitnímu mužstvu amerického fotbalu. Musel velmi často trénovat, ale to mu nevadilo. Svým výkonem v prvním zápase, který začal pouze jako náhradník, si vydobyl místo v základní sestavě pro druhý zápas. V tomto zápase ale kvůli zranění musel předčasně opustit hřiště. Nejprve se domníval, že jde o pouhou naraženinu.

Po následném vyšetření ale zjistil, že utrpěl zlomeninu holenní kosti. V tu dobu ještě netušil, že je to začátek konce jeho fotbalové kariéry. Studium do té doby zvládal bez problémů a jak popsal Hilský, který je mimo jiné uznávaným překladatelem a Shakespearologem, věnoval se studiu literatury: „[...] s výborným prospěchem tam studoval Shakespeara dramata u proslulého profesora Marka Van Dorena“ (1993: 280)

Zranění pro něj znamenalo více času pro umění. Přečetl mnoho knih a dramata, zhlédl mnoho filmů. Největší inspirací pro něj byly romány Thomase Wolfa, jehož bohaté popisy americké krajiny obohatily Kerouacovu obrazotvornost. Další přidanou hodnotou při četbě Wolfeových románů bylo i odtržení od konvenčního amerického života. Na rozdíl od běžných lidí nepřisuzoval majetkovému bohatství, společenskému statusu a touze po stálém povolání velkou roli, ale chtěl procestovat celý kontinent, nabrat životní zkušenosti a užít si život “plnými doušky.”

Studium druhého ročníku zahájil Kerouac v září 1941. Po neshodách s trenérem, který Kerouaca nenasazoval k zápasům a upřednostňoval, podle Kerouacových slov, méně talentované hráče, než byl on sám, rozhodl se k radikálnímu řešení. Ukončil studium na Kolumbijské univerzitě. Odjel do Washingtonu, pronajal si levný špinavý pokoj a napsal dopis svému příteli z Lowellu Sebastianovi o svém smutku a pocitech beznaděje. Poté odjel navštívit své rodiče do města West Haven ve státě Connecticut, kam se mezitím přestěhovali.

3.3 Jack Kerouac – dobrodruh

Zde se pravděpodobně zrodil Jack Kerouac – dobrodruh. Tento počín popsal Turner takto: „Zárodek dobrodruha se však ujal. Fascinovalo ho, že se ocitl na opravdovém jihu, jihu Thomase Wolfa, a že ucítil záchvěvy nebezpečí, když byl nablízku ‘negrům’ hrajícím poker a spal na matraci prolezlé štěnicemi.” (1996: 55-57)

Rodiče Jacka Kerouaca velmi zarmoutilo rozhodnutí jejich syna o ukončení studia. Nemohli se smířit s tím, že zahazuje šanci na prvotřídní vzdělání a došlo k hádce. I proto se Kerouac rozhodl odjet za svým přítelem, který bydlel v nedalekém Hartfordu. Nechal se zaměstnat v místním autoservisu, sehnal si levné ubytování a po večerech sepisoval povídky.

V lednu 1942 se rodiče vrátili do Lowellu, kam se vrátil i Kerouac. Nastoupil na místo sportovního reportéra pro časopis *Lowell Sun*. Jak bylo u Kerouaca pravidlem, toto zaměstnání si udržel pouhé dva měsíce. Nedostavil se na dohodnuté interview a dostal výpověď. Znovu odjel do Washingtonu a učinil zastávku v New Yorku, kde se setkal s přítelem z dětství G. J. Apostolosem. Zde lze zpozorovat další rys jeho osobnosti – pokud se Kerouacovi něco

nevydařilo, měl sklony k útěku. Kerouac byl poprvé zaměstnaný jako stavební dělník na nově vznikající budově Pentagonu, později pracoval v bufetu, kde připravoval jídlo a prodával pití.

Kerouac už nebyl tichý a zamklý chlapec. V tomto období života se choval promiskuitně. Během šestitýdenního dobrodružství se setkal s mnoha ženami a navštívil mnoho večírků.

3.4 2. světová válka

Po návratu do Lowellu se rozhodl připojit k americké armádě. USA totiž byly ve válečném stavu, protože probíhala 2. světová válka. Jak popisuje Hilský: „Roku 1942 se Kerouac dobrovolně přihlásil do amerického válečného námořnictva, brzy však byl označen za schizoidní osobnost a přeřazen k obchodnímu námořnictvu.“ (1993: 280) Odjel tedy na lodi *S. S. Dorchester*, která byla doprovázena dalšími dvěma torpédoborci do Grónska. Během tříměsíční plavby čelil Kerouac spolu s posádkou loď dvěma útokům německých ponorek. Plavbu ale *S. S. Dorchester* zvládl a Kerouac se vrátil zpět do bostonského přístavu v říjnu 1942. Jednalo se o poslední úspěšnou plavbu této lodi, protože při další plavbě šla loď ke dnu i s tisíci lidmi na palubě.

Po návratu se rozhodl vrátit ke studiu na Kolumbijské univerzitě. V tomto období už Kerouac ale věnoval více času večírkům, zábavě a ženám než samotnému studiu. Experimentoval i s homosexualitou. Turner popsal jeho první homosexuální zkušenost takto: „Jackova první homosexuální zkušenost se patrně datuje rokem 1942, kdy stopoval v námořnické uniformě na silnici z Lowellu do New Yorku. Chlapík, který ho vezl, nabídl Jackovi felaci. Při soudobé touze zkoušet všechny možné počitky, Jack dovolil muži provést, co se mu zachtělo, a jelo se dál.“ (1996: 59) Kerouac se o svou zkušenost svěřil Mortonovi Maxwellovi, kterého tím šokoval. Kerouac ale nebyl homosexuál, jen měl touhu zkoušet nové věci.

Během studia se seznámil s dívkou jménem Frankie Edith Parkerová, přezdívanou Edie. Byla to studentka výtvarného umění s dobrodružnou povahou. Navázali spolu milostný poměr.

V prosinci 1942 se Kerouac znovu pohádal s trenérem univerzitního týmu Littlem kvůli nominacím do sestavy určené k zápasům a odjel pryč. Toto byl další z Kerouacových útěků před realitou. Odjel zpět do Lowellu a pracoval zde jako hlídač parkoviště. Po večerech se věnoval psaní svého prvního obsáhlejšího díla, *Můj bratr oceán* (*The Sea Is My Brother*), které ale vyšlo dlouho po smrti Kerouaca, v originále až roku 2011 a v českém překladu o rok později. Byl to román o jeho prvních zkušenostech, které získal při plavbě do Grónska na obchodní lodi *S. S. Dorchester*.

V březnu 1943 obdržel Kerouac povolání k narukování do amerického námořnictva v Newportu ve státě Rhode Island. Bylo mu už 21 a jisté zkušenosti s plavbou na moři měl, na rozdíl od ostatních vojáků, kteří byli o tři roky mladší a s kterými příliš nevycházel. Neraď poslouchal rozkazy a při výcviku odložil zbraň a odešel do knihovny. Kerouac byl odeslán na psychiatrické léčení, které trvalo dva měsíce a z námořnictva byl znovu propuštěn. Následující měsíc odplul na obchodní lodi *S. S. George Weems* s nákladem bomb do Liverpoolu. Do Liverpoolu loď dorazila koncem července, Kerouac týden pracoval na palubě a poté si vzal dvoudenní volno a odjel vlakem do Londýna, kde navštívil různé výstavy a koncerty.

Po návratu do New Yorku v říjnu 1943 Kerouac navštívil svou přítelkyni Edie Parkerovou a mohlo začít nejdůležitější období Kerouacova vzrušujícího života.

3.5 Zárodky Beat Generation

Turner informoval o formování nové skupiny spisovatelů, později známé jako Beat Generation takto: „Mezi lety 1943 a 1945 se byt Eddie Parkerové v šestém patře nedaleko od Amsterdam Avenue stal podhoubím beat generation. Novorození beatnici si zde dávali první schůzky, zamilovávali se, četli knížky, debatovali o ideálech, unikali před policií a skrývali kradené věci.” (1996: 65)

Kerouac začal žít se svou přítelkyní Edie Parkerovou. Oba byli mladí a toužili zkoušet nové věci, proto se ani jeden nevyhýbal příležitostným poměrům s jinými lidmi. Rodiče Jacka Kerouaca Edie Parkerovou jejich vztah nepodporovali. Leo i Gabriela Kerouacovi sdíleli názor, že má jeho přítelkyně špatný vliv na Jacka Kerouaca, příliš žije nočním životem a není schopná dát jejich synovi teplo domova. Rodičům navíc zatajili fakt, že Edie Parkerová podstoupila potrat.

Byt, ve kterém žili, byl navštěvován mnoha lidmi. Někteří byli zcela bezvýznamní, ale v květnu roku 1944 zaklepal na dveře Allen Ginsberg, jeden z nejvýznamnějších členů rodící se Beat Generation. V knize *Na cestě (On the Road)* byl ztělesněn v postavě jménem Carlo Marx. Ginsbergův otec Louis byl přesvědčený socialista a učitel, matka Naomi byla komunisticky smýšlející schizofrenička. Když se Allen Ginsberg seznámil s Kerouacem, byl studentem prvního ročníku Kolumbijské univerzity, homosexuál bez zkušeností v oblasti sexu. Ihned se spřátelili a vedli dlouhé rozhovory o smyslu života a spiritualitě. Ginsberg shledával Kerouaca, ostatně jako mnoho žen, jako velmi atraktivního muže.

Dalším významným člověkem, s nímž se Kerouac seznámil, byl William S. Burroughs, který studoval literaturu na Harvardu, psychologii na Kolumbijské univerzitě a medicínu

ve Vídni. Navzdory svému vzdělání se živil jako barman. Žil život na hraně zákona a stýkal se s lidmi na okraji společnosti. Tento způsob života viděl i Kerouac jako velmi obohacující. Burroughs měl na Ginsberga i Kerouaca velký vliv, dokonce jim sestavil seznam doporučené četby a oni se jím řídili.

Kerouacův způsob života ho přivedl do okresní věznice v New Yorku. Kerouacův otec svému synovi odmítl pomoci. Kauci na propuštění zaplatila rodina Edie Parkerové pod podmínkou, že si Kerouac jejich dceru vezme. Ačkoliv ani jeden o svatbě neuvažoval a netoužil po ní, podmínku přijali.

22. srpna 1944 se Jack Kerouac a Edie Parkerová vzali. Jak ukázal čas, manželství nakonec nebylo šťastné a nemělo dlouhého trvání. Sama Edie Parkerová-Kerouacová jejich rozvodu velmi litovala, což popsala ve své knize *Ty to zvládneš – Můj život s Jackem Kerouacem (You'll Be Okay: My Life with Jack Kerouac)* takto: „Kdybych mohla ve svém životě něco změnit, nikdy bych Jacka neopustila, jak se stalo v roce 1946. Tenkrát jsem měla dojem, že k tomu mám dobrý důvod. Všichni, kdo spolu s námi bydleli v newyorském bytě, byli na drogách a já, abych je uživila, jsem pracovala na plný úvazek.“ (2007: 15)

Jak lze vidět, příčinou jejich rozvodu byly odlišné životní hodnoty a cíle, které výstižně shrnula takto: “Jack Kerouac mé mládí naplňoval i ničil. Neměl duši rebela, ale přitahovali ho lidé, kteří byli jiní než on. Takovému pokušení nedovedl odolat. Srdcem jsem sice zůstala s ním, ale odlišné hodnoty mě přiměly vrátit se domů. Nedokážu se přenést přes své vnitřní rozpory. Nikdy se mi to nedařilo.“ (2007: 16)

Novomanželé odjeli k rodičům Edie Kerouacové-Parkerové do Michiganu. Tamní venkovský život se Kerouacovi zdál fádni a nudný. Když vydělal dostatek peněz v tamní továrně na vrácení kauce rodičům své manželky, odjel znovu do New Yorku. V té době navíc Kerouac prodělal příušnice a začal se obávat neplodnosti.

Po nastěhování do velkého bytu, který si najala Joan Vollmer Adamsová, kde Kerouac žil spolu s Ginsbergem, Burroughsem a dalšími lidmi, pozval tam i svou ženu Edie Kerouacovou-Parkerovou. Nájemníci bytu se společně oddávali drogovým a sexuálními experimentům.

Od jednoho z členů této skupiny slyšel Jack Kerouac poprvé slovo *beat* ve smyslu být unavený, vyčerpaný. Různé významy tohoto slova začaly Kerouaca zajímat a považoval je za společnou charakteristiku lidí, s kterými se stýká – byli ubití a odsunutí na okraj společnosti.

Velmi výstižně popisuje různé významy těchto slov i Martin Hilský: „Již samo slovo *beat* je do češtiny nepřeložitelné, neboť má dva základní významy – jednak znamená *zbitý, unavený životem, vyčerpaný, opotřebovaný*, zároveň však *blažený, oblažující (beatific)*, vystihuje tedy jednak stav životní frustrace a zároveň naznačuje mystický únik z tohoto stavu.“ (1993: 276–277)

Rodila se Beat Generation, skupina lidí, spisovatelů, kteří měli podobné životní názory, zájmy a postoje, ale přesto byl každý jiný. Tuto skutečnost vhodně popisuje Turner: „Identifikace se společenskými odpadlíky se měla stát ústředním tématem beatnického psaní. Obecně vzato přitahovali Jacka tuláci a lidé rasově poznamenaní, zatímco Ginsberga sexuální psanci a Burroughse zločinci a narkomani.“ (1996: 76)

Dalším významným člověkem, který měl vliv na Kerouacův vývoj, byl Neal Cassady. Chlapec z nejhudší části Denveru, kterému v dětství zemřela matka a byl vychováván otcem, jehož způsob života nebyl pro syna vhodným příkladem. Neal Cassady byl synem alkoholika, a i proto velmi často přespával na různých ubytovnách. Jako způsob obživy volil nejčastěji krádeže a vloupání, přičemž se velmi často uchýloval ke krádežím aut. Mezi jeho největší záliby patřilo navazování styků s mladými dívkami a četba světové literatury. Kerouac a Cassady tyto záliby sdíleli a další podobností byl jejich pohled na svět a původ z dělnických vrstev společnosti. Tyto záliby a postoje byli příčinou jejich přátelství a společně podnikli mnoho zajímavých cest nejen po USA

Životní styl Jacka Kerouaca v roce 1946 byl zcela odlišný od jeho začátků studia na Kolumbijské univerzitě, kde byl uznávaným sportovcem. Jak připomíná Turner: „V rozmezí tří až čtyř let se z Jacka, dobře stavěného sportovce, stal oteklý a zadýchaný narkoman. Po užívání amfetaminů měl v nohou krevní podlitiny, byl hospitalizován s tromboflebitidou, z níž se až do konce života úplně nevyléčil.“ (1996: 81) Jeho otec v témže roce zemřel na rakovinu sleziny. Otcovým posledním přáním bylo, aby se Jack Kerouac postaral o svou matku. Jediné, co v té době Kerouaca těšilo, byla tvorba jeho prvního významného díla *Maloměsto a velkoměsto (The Town and the City)*. Jednalo se o autobiografický román z jeho života mezi Lowelllem a New Yorkem. Hilský o tomto díle napsal: „Román je zajímavý tím, že v něm dochází ke konfrontaci dvou světů – harmonického, pokojného, někdy až idealizovaného maloměsta se strhujícím, avšak krutým a odlidštěným velkoměstem. Celou knihu prostupuje typicky kerouacovská nostalgie, pocit ztracené harmonie dětství, prožitek izolace a samoty.“ (1993: 284)

V prosinci roku 1946 přicestoval Neal Cassady do New Yorku. Jack Kerouac, kterého Cassady velmi inspiroval, označil příjezd Cassadyho jako počátek další životní etapy, kterou označoval jako *život na cestě*. Neal Cassady vystupoval v díle *Na cestě (On the Road)* jako Dean Moriarty. Společně se Salem Paradiseem, což byl Kerouac sám, ztvárnili hlavní role tohoto románu. Turner informoval o Kerouacových motivech k cestování takto: „Po pětadvaceti letech strávených v maloměstě Lowellu a velkoměstě New Yorku byl připraven pít po celé Americe, jako to dělali před ním Jack London a Thomas Wolfe. Následující desetiletí cestoval od pobřeží k pobřeží hnán nudou a zvědavostí. Neochvějně doufal, že v místě, kam právě směřuje, mu někdo podá perlu životní smysluplnosti.” (1996: 85)

V té době dvacetiletý Cassady dorazil do New Yorku se svou ženou LuAnne Hendersonovou, které bylo teprve šestnáct let. Oba manželé byli uchváteni atmosférou a životním stylem lidí v New Yorku. Allen Ginsberg, který miloval Cassadyho a dobře se znal s Kerouacem, věděl, že si oba muži budou rozumět a zorganizoval jejich schůzku. Poprvé se potkali v baru, kde se ale Kerouac zdráhal promluvit a navázat s Cassadym kontakt. První setkání Kerouac popsal i v knize *Na cestě (On the Road)*: návštěvu Cassadyových v jejich bytě. Neal Cassady byl nahý, když otevřel dveře a požádal hosty, ať počkají na chodbě. Musel se věnovat své manželce. V ten moment Cassady přesvědčil Kerouaca o své bezprostřednosti, energičnosti a naprosté svobodě v jednání. Návštěva se protáhla až do ranních hodin a vzniklo tak přátelství dvou mužů, kteří se dokonale doplňovali a navzájem obdivovali. Kerouac obdivoval Cassadyho postoj k životu, činnost, nespoutanost a spontánnost. Cassady naopak ctil Kerouacovu ctižádost a touhu stát se spisovatelem.

Cassady byl pro Kerouaca inspirací nejen v životě, ale i v literární formě. V červnu roku 1947 napsal Cassady během své cesty domů do Denveru Kerouacovi dopis. Turner tento vliv popsal takto: „Dopis nebyl jen bezprostředně upřímný, nýbrž také představoval perfektní ukázkou Nealova nečleněného, překotného, štekavého způsobu vyjadřování. Tato díkce se stala literárním vzorem a podnětem ke zpřetrhání pout formalismu, zažitých pod vlivem Londonovým a Wolfovým.” (1996: 87)

3.6 Život na cestě: 1947–1950

V létě roku 1947 se Kerouac rozhodl splnit si sen – vydat se na Západ a procestovat celou Ameriku. Při prvním pokusu se mu podařilo stopnout několik aut a dostat se do Medvědích hor, ale kvůli nepřízni počasí odcestoval autobusem zpět do New Yorku. Podruhé procestoval první část cesty autobusem a poté už pokračoval stopem. Užíval si přitom pocit, že si plní svůj sen. Při putování státy Iowa, Illinois a Nebraska obdivoval krásy přírody

a setkání se zajímavými lidmi. Jak bylo zmíněno výše, touha po nových setkání je jedním ze stěžejních motivů cestování u obou autorů. Kerouac si stejně jako London zaznamenával své pocity, zážitky, popisky přírody i úryvky rozhovorů s cizími lidmi do diáře, přičemž věděl, že tyto vzpomínky jednou velmi dobře zúročí.

Kerouacova první zastávka byla v Denveru, kde toužil po setkání s Nealem Cassadym. Po více než týdně se mu podařilo setkat se s Ginsbergem, tajným ctitelem Cassadyho, kvůli němuž se i do Denveru přestěhoval, a ten jej zavedl ke Cassadymu. Neal Cassady měl v tomto období milostný poměr se studentkou denverské univerzity Carolyn Robinsonovou, kterou často navštěvoval, zároveň ale ještě stále žil se svou manželkou LuAnne Hendersonovou. Obě ženy také vystupují v knize *Na cestě (On the Road)*, ale pod jinými jmény, a to: LuAnne Hendersonová jako Marylou a Carolyn Robinsonová jako Camille. Kerouacova zastávka v Denveru se blížila ke konci a byl připraven navštívit dalšího přítele Henriho Crua, kterého poznal při studiích na škole Horace Manna, v San Francisku.

Přes Utah a Nevadu dorazil autobusem do Kalifornie. Město San Francisko bylo pro Kerouaca velmi přitažlivé, protože zde žil a pracoval jeho literární vzor Jack London. Henri Cru ubytoval Kerouaca u sebe v domě. Zaměstnal ho ve své hlídací kanceláři a Kerouac se stal hlídačem ubytovny.

Další zastávkou bylo město Bakersfield na jihu Kalifornie. Zde se setkal s mladou dívkou z Mexika, která mířila do Los Angeles. Navázali spolu milostný poměr a společně pracovali jako česači bavlny. Po dvou týdnech se jejich cesty rozdělily. Kerouac se stopem dostal do Los Angeles a poté autobusem do Pittsburgu. Poté se vrátil za svou matkou do Ozone Parku a pokračoval v psaní díla *Maloměsto a velkoměsto (The Town and the City)*, které mělo už téměř tisíc stran. Během doby, kdy tento román vznikal, překonal původní předpoklady nejen Kerouaca, ale i Ginsberga, kterého román zaujal natolik, že se rozhodl dílo ukázat svým vlivným přátelům z literárního kruhu.

Kerouac snil o úspěchu ve své spisovatelské kariéře. Za vydělané peníze plánoval koupit ranče v Kalifornii a příjemný život v kruhu rodiny a přátel. Ale zůstalo jen u plánů. Toto Kerouacovo nenaplněné snění shrnul Turner takto: „Snil o kalifornském ranči, ale realita vypadala jinak. Přebýval u matky, která musela pracovat v obuvnickém závodě, aby měl co jíst. Přátelé kroutili hlavou nad tím, jak může šestadvacetiletý muž trávit půl života na dobrodružných výpravách a druhou polovinu u matky v předměstské čtvrti a bez zaměstnání.“ (1996: 99)

Kerouacův život, který byl v tomto období klidnějšího rázu, nabral znovu vysokých obrátek, když se do New Yorku vrátili přátelé Ginsberg a Burroughs. Dny a večery tito přátelé znovu trávili pitím alkoholu, kouřením marihuany, v galeriích, na výstavách a v jazzových klubech. Jejich rozhovory a později i tvorba čím dál častěji nabíraly náboženský rozměr. Kerouac byl katolík, Ginsberg žid a později v nich vyvolával zájem i buddhismus.

V roce 1948 dokončil Kerouac své první velké dílo *Maloměsto a velkoměsto (The Town and the City)*, které bylo poprvé publikováno až v roce 1950. Ihned po dokončení se pustil do tvorby dalších dvou děl. Dílo *Doktor Sax (Doktor Sax)* je směsicí vzpomínek na jeho dětství a dále příběh, ve kterém sehrál ústřední roli Neal Cassady, ale dílo zatím nemělo žádný název. V tomto roce se Kerouac navíc přihlásil ke studiu světové literatury, mytologie a tvůrčího psaní na Nové škole pro sociální výzkum. Rok 1948 byl významný i pro Neala Cassadyho, který se rozvedl se svou první ženou LuAnne Hendersonovou a oženil se s Carolyn Cassadyovou, která byla už na svatbě těhotná a koncem roku 1948 porodila dceru Cathleen. Neal Cassady získal trvalé zaměstnání a zdálo se, že se hodlá spolu s rodinou usadit ve slunné Kalifornii.

Opak byl ale pravdou. Na přelomu let 1948/1949 se Neal Cassady rozhodl vydat autem přes celou Ameriku do New Yorku a přivést Jacka Kerouaca do Kalifornie. Koupil si nové auto a společně se svým přítelem Alem Hinklem a jeho novomonaželkou se vydali na cestu. Na zastávce v Denveru vyzvedli Cassadyho bývalou manželku LuAnne Hendersonovou. Dále vyzvedli Jacka Kerouaca, který trávil Vánoce se svou rodinou v Severní Karolíně. Tato skupina mladých cestovatelů strávila v New Yorku tři týdny, které lze popsat jako jeden dlouhý večírek. Poté vyrazili zpět do Kalifornie. Turner popsal Kerouacovy motivy k cestě zpět do Kalifornie takto: „Důvod, proč s nimi Jack jel, byly podle knížky *Na cestě dvojí*: chtěl se účastnit Nealových dobrodružství a doufal, že někdy se přece jen s LuAnne dá dohromady. Obě přání se mu nakonec splnila.” (1996: 103)

Čím blíže byli slunné Kalifornii, tím byl Kerouac šťastnější. Kalifornie mu imponovala. Po návratu do San Franciska se Neal Cassady odebral domů ke své rodině a nechal Kerouaca a LuAnne Hendersonovou bez prostředků, podařilo se jim však sehnat ubytování na dluh v hotelu. Dlouhé chvíle si dvojice zkracovala sexem a dlouhými rozhovory.

Nutkání vydat se na cestu v Kerouacovi znovu zvítězilo a vydal se autobusem přes státy Washington, Idaho, Montana až do Michiganu, aby navštívil svou stále právoplatnou manželku Edie Kerouacovou-Parkerovou. V té době se navíc dozvěděl, že nakladatelství *Harcourt Brace* vydá jeho román *Maloměsto a Velkoměsto (The Town and The City)*, přičemž odměnou mu bude honorář ve výši tisíc dolarů vyplácených v měsíčních splátkách. Nabíty novým elánem

začal psát svůj román *Na Cestě (On the Road)*. Prvotním záměrem měl být román, kdy má hrdina na svých cestách projít několika zkouškami a následně nabýt ztracenou čistotu.

V květnu 1949 odjel Kerouac do Denveru. Po návštěvě jedné z městských čtvrtí došel k zajímavému přesvědčení. Turner informuje o jeho nově nabytém postoji takto: „[...] a přál si být černý, protože bělošský svět mu neposkytoval dostatek zanícení, života, radosti, srandy, tmy, muziky a noci. Ono romantické pojetí černé populace jako šťastlivců nesoucích v sobě propojení tělesnosti a spirituální svobody se napříště stalo významným prvkem beatnického myšlení.” (1996: 107)

Svazován samotou a motivován dopisy od Cassadyho se Kerouac rozhodl odjet zpět do San Franciska, kde žil u manželů Cassadyových. Oba mladí muži trávili většinu času v barech a Carolyn Cassadyová se sama starala doma o malé dítě. Zde lze vidět osobnostní rysy obou členů Beat Generation, tedy nezodpovědnost, bezohlednost a uspokojování vlastních potřeb na úkor vlastní rodiny, což pokládali mylně za výraz svobody.

Tyto rysy se potvrdily, když se dvojice mladých mužů sobecky rozhodla vyrazit znovu do Denveru, kde navštívili cestovní kancelář a přijali nabídku k odvezení černé limuzíny značky Cadillac do Chicaga. Taková práce pro ně byla ideální, protože mohli cestovat, jezdit v luxusním voze, a navíc dostat zapláceno. Z Chicaga odjeli autobusem do Grosse Pointe v Michiganu, kde se Kerouac znovu setkal se svou manželkou Edie Kerouacovou-Parkerovou. Byli společně ubytováni v luxusním domě rodičů Virginie Tysonové, přítelkyně Edie Kerouacové-Parkerové, a strávili zde několik dní. Jak bylo zvykem, uspořádali honosný večírek. Tento večírek popsala Edie Kerouacová-Parkerová ve své knize takto: “Naše party trvala čtyři dny, až všechno došlo: pivo, jídlo, trpělivost a pohostinnost. Jack s Nealem se museli přestěhovat [...]” (2007: 188) Ačkoliv to během návštěvy mezi oběma “jiskřilo”, oba manželé se dohodli na zákonném rozvodu.

Dvojice mladých a nespoutaných mužů přijela do New Yorku koncem srpna 1949. Procházeli ulice, bary, vedli vážné debaty o životě a slibovali si trvalé přátelství. Přebývali u Gabrielle Kerouacové, u které Jack Kerouac našel vždy útočiště. Později se opět přesunuli do San Franciska.

Na jaře roku 1950 oficiálně vyšlo první významné Kerouacovo dílo *Maloměsto a velkoměsto (The Town and the City)*. Kritika román hodnotila kladně, výjimkou byl *Lowell Sun*, který kritizoval vulgární jazyk a nadměrný výskyt sexu, drog a alkoholu. Ale takový byl Kerouacův život. Po deseti letech psaní se z Kerouaca stal skutečný literát.

Kerouac byl najednou zván do nejlepších barů, na opery, v Denveru pro něj byla dokonce zorganizovaná autogramiáda. Sláva ale po několika týdnech pominula. Na rozdíl od Londona ale neměl tak jistou sebedisciplínu a nedonutil se přinutit psát denně určitý počet slov. Místo toho se znovu vydal na cestu a opět s Nealem Cassadym, se kterým se setkal na autogramiádě v Denveru. Neal Cassady byl pro Kerouaca inspirací, ale zároveň mu nebyl dobrým vzorem, co se týče vztahů se ženami. Svou ženu Carolyn hodlal opustit a oženit se s Dianou Hansenovou, modelkou, která byla už ve čtvrtém měsíci těhotenství.

Cassady se rozhodl podniknout cestu do Mexika spolu s Jackem Kerouacem a Frankem Jeffriesem. Jak lze zpozorovat, nejen Cassady, ale *beatníci* obecně se často vydávali na cestu, kterou vnímali jako únik před realitou a nesvobodou.

Cesta autem do Mexika byla protkaná kouřením marihuany a následnými rozhovory o smyslu života. Cestovatelé byli okouzleni životním stylem Mexičanů, nejvíce se jim líbilo jejich sepejetí s přírodou. Byl to pravý opak měšťanů žijícím konzumním životem, kterým opovrhovali.

Kerouac se svými přáteli se po několika zastávkách v menších městech ubytovali v hlavním městě Mexiko City, poblíž jejich přítele Williama Burroughse, který se do Mexiko City přestěhoval koncem roku 1949. Turner shrnul životní styl v Mexiko City tímto způsobem: „Mexiko City mělo tehdy jen milion obyvatel a pro beatnické povahy typu Burroughse bylo rájem. Drogy stály pakatel, policisté konzumaci omamných látek přehlíželi (případně se nechávali uplatit) a městem vládla atmosféra starých příhraničních sídel z minulého století.” (1996: 115)

Cassady znovu prokázal svou bezohlednost, když poté, co zinscenoval cestu do Mexika, přátele brzy opustil, a vydal se zpět do USA, aby se oženil s těhotnou Dianou Hansenovou, kterou ovšem záhy opustil vrátil se ke Carolyn Cassadyové, své bývalé manželce, do San Franciska.

Kerouac se mezitím uchýlil ke čtení Bible, modlitbám a užívání drog, které mu měly pomoci k pochopení hloubky jeho myšlení a jeho podvědomí. Koncem července 1950 odcestoval stopem zpět do New Yorku, aby pokračoval v psaní.

3.7 Korejská válka

Během Kerouacova pobytu v Mexiku se USA zapojily do vojenského konfliktu. Korejská válka, kde proti sobě válčily Jižní Korea, podporovaná státy OSN v čele s USA, a Severní Korea, podporovaná Sovětským svazem a Čínskou lidovou republikou. Tato válka

byla součástí Studené války, kde na mnoha frontách a v mnoha oborech proti sobě stály dvě velmoci – USA a Sovětský svaz. Tato válka byla jedním ze společných bodů, které rodící se Beat Generation odsuzovala. Boj o území a vliv neměla jednoznačného vítěze, ale pouze mnoho mrtvých vojáků na všech stranách. Během války přišlo o život více než třicet tisíc Američanů. Turner shrnul nejen Kerouacovy pocity z války takto: „Duch sváru mezi Sovětským svazem a Spojenými státy začal otravovat generaci, která sotva dobojovala druhou světovou válku, snažila se usadit a vychovávat děti. (1996: 117)

Počátkem září se Kerouac v New Yorku na jednom z mnoha večírků seznámil s Joan Havertyovou. Dva týdny od seznámení se s ní Kerouac oženil. Žili společně v New Yorku, Kerouac se věnoval psaní, manželka pracovala. Koncem roku 1950 se přestěhovali ke Gabrielle Kerouacové.

3.8 Autobiografický román – *Na cestě*

Jak bylo zmíněno výše, Neal Cassady ovlivnil Kerouaca nejen v osobní, ale i literární oblasti. Cassady napsal Kerouacovi dopis, který byl několik desítek stran dlouhý a popisoval v něm svoje životní příhody. Pro Kerouaca nebyl důležitý obsah, ale forma dopisu. Oceňoval nesvázanost formálními prostředky. Jak shrnul Turner, Kerouac se utvrdil ve dvojím záměru: „psát přirozenějším jazykem bližším mluvenému slovu, a přiklonit se k interpretaci skutečných událostí namísto tvorby fikce.“ (1996: 118) Jelikož Kerouac měl v povaze zkoušet nové věci, ihned začal psát touto formou.

Na jaře roku 1951 vyzkoušel touto formou přepsat své dílo *Na cestě (On the Road)*. Aby zabránil ztrátě myšlenkového toku při výměně papíru na psacím stroji, psal na čtyřmetrové role kreslicího papíru. Popisoval své zážitky z cest, jako by o nich někomu vyprávěl. Popisoval skutečné lidi a skutečné zážitky.

Dílo zachycuje pět největších výjezdů z New Yorku napříč Amerikou, včetně posledního dobrodružství v Mexiku. Své cesty zachycuje od dob, kdy se seznámil s Nealem Cassadym. Ačkoliv děj nemá ústřední zápletku, děj je přímočarý a téměř vždy je popisován tak, jak se skutečně stal. Velmi detailně je zde popisována americká krajina a čirá radost protagonistů z jejího objevování. Tyto detailní popisy vycházejí z poznámek, které si Kerouac pečlivě zapisoval do deníku, tak jak to dělával i dříve Jack London. Výstižnou charakteristikou Kerouacova díla najdeme u Turnera: „*Na cestě* představuje onu Ameriku jako báseň, jak o ní Jack přemítal za dob studia na Kolumbii. Je svědectvím o objevení Ameriky Američanem, který se v pětadvaceti letech poprvé odvážil na Západ.“ (1996: 119)

Dílo *Na cestě (On the Road)* bylo hotové, Kerouac měl ale velké potíže s tím, aby se díla ujalo některé z nakladatelství. První z redaktorů, který viděl Kerouacovo dokončené dílo, byl Rober Giroux, který dílo ihned zavrhl. Nakladatelství *Farrar Strauss & Young* zaujímalo odmítavý postoj, ale vydalo prohlášení, že by dílo potřebovalo revizi.

Následoval rozpad druhého manželství, které bylo předurčeno k neúspěchu kvůli velké odlišnosti obou manželů. Nikdo z přátel nechápal, co Jacka Kerouaca a Joan Havertyovou k uzavření manželství přivedlo. Postupem času trávil Kerouac více času u svých přátel než s manželkou. Při jednom z nečekaných návratů domů našel Kerouac svou ženu v objetí jiného muže. Krize se prohloubila, když manželka Kerouacovi oznámila, že je těhotná. Oba měli odlišný názor na další postup – Kerouac se přikláněl k interrupci, manželka chtěla dítě vychovat. Jak měl ve zvyku, Kerouac odjel zpět ke své matce do Severní Karolíny. Později odjel znovu do San Franciska, kam ho přilákal Cassady, který se mezitím stal otcem. Narodil se mu syn John Allen Cassady, který nesl jména po Kerouacovi a Ginsbergovi. Jack Kerouac byl ubytován u Cassadyových v podkrovním pokoji a přijal místo brzdaře u Jižní pacifické dráhy.

V lednu 1952 se Kerouac opil a najal si prostitutku tmavé pleti. Ihned o tom informoval Neala Cassadyho, který byl v tu dobu doma a vydal se za Kerouacem. Vrátili se domu, až když se rozednívalo, a prostitutka byla s nimi. Carolyn všechny vykázala z domu. Jediný, kdo cítil opravdovou lítost, byl Kerouac, ale Cassady nikoliv. Vztah Cassadyových nebyl zcela upřímný. Následující události nabraly zajímavý spád, když byl Cassady pracovně odvelen na dva týdny mimo město. Cassady, vědom si své časté nevěry, při odjezdu připomínal Kerouacovi i Cassadyové, aby mezi nimi nevznikl milostný poměr. Celé dva týdny mezi nimi opravdu k ničemu nedošlo. Po svém návratu Neal Cassady prohlásil, že by mu nevadilo, kdyby mezi nimi k milostnému poměru došlo. To byl pro Carolyn Cassadyovou motiv, aby Kerouaca svedla. Ačkoliv Kerouac neměl ve zvyku mít sex s vdanými ženami, tak jednoho večera, když Neal Cassady nebyl doma, Carolyn Cassadyové podlehl. Tato událost změnila dynamiku vzájemných vztahů. Oba muži zůstávali více doma a navzájem se hlídali. Ačkoliv k sobě byli oba muži upřímní a otevření, o této události nikdy nemluvili. Kerouac se o tom nikdy nezminil ani ve svých literárních dílech.

V tomto období Kerouac dokončil své dílo *Vize Codyho (Visions of Cody)*, které považoval za velmi úspěšné a odvážné. I proto se také ve svých dopisech vyjádřil, že zůstane dalších patnáct až dvacet let jako autor neodhalen. Jednalo se opět o autobiografický román

s velmi nelineární strukturou. Jsou zde zaznamenány transkripty skutečných rozhovorů mezi Kerouacem a Cassadym, který byl pro Kerouaca nevyčerpatelným zdrojem inspirace.

V létě roku 1952 se Kerouac rozhodl vrátit do Mexika a pokračovat v psaní. Motivací mu byl úspěch jeho vrstevníka Johna C. Holmese, který za svůj román *Jed'! (Go!)* obdržel zálohu ve výši 20 tisíc dolarů. Více se ale věnoval užívání drog a prostitutkám, které vyhledával s Burroughsem. V té době už třicetiletý Kerouac stále nemohl najít smysl života a neustále se bezcílně protloukal životem, o čemž svědčí i jeho neschopnost usadit se. Navíc se při návštěvě New Yorku dozvěděl, že nakladatelství *Ace Books* nemá zájem o přepracovanou verzi jeho díla *Na cestě (On the Road)*. Obrátil se na nakladatelství *Harcourt Brace*, kde se dozvěděl, že po něm pátrali advokáti jeho bývalé manželky Joan Havertyové. Důvodem bylo neplacení alimentů ve prospěch jeho jediné dcery, Janet Michelle Kerouacové, která se narodila 16. února 1952. Kerouac se znovu přemístil do Kalifornie a opět se nechal zaměstnat u Jižní pacifické dráhy na pozici brzdaře. Jak popsal Stone, práce ho příliš nenaplňovala: „Při plaché a introvertní povaze měl potíže se začleněním do pracovního kolektivu, otravovaly ho vtípky kolegů, zkomolené přezdívký a podobně. Ztrácel již pohotovou reakci a fyzickou zdatnost, kterou posunování nákladních vagonů vyžaduje.“ (1996: 133) Brzy se odstěhoval od Cassadyových a pobýval v nejspínavější části San Franciska blízko vlakového nádraží. Hilský výstižně popsal důvody, proč se rodící Beat Generation čím dál častěji shromažďovala v San Francisku: „Do San Franciska přilákala mladé básníky především radikální tradice města, datující se již od doby osídlování západního pobřeží dobrodruhy, hazardními hráči, darebáky a prostitutkami, tedy lidmi beatníkům instinktivně blízkými, neboť nebyli zatíženi ani puritánskými předsudky Nové Anglie, ani aristokratickou tradicí amerického Jihu, a pokračující přes Jacka Londona k radikálním, někdy socialisticky, někdy anarchisticky zaměřeným hnutím, která v San Francisku vznikala od počátku století do konce třicátých let. (1993: 281)

Koncem roku 1952 se Kerouac na krátkou dobu přemístil znovu do Mexika, odkud stopem vyrazil do New Yorku a později za svou matkou na Richmond Hill, kde strávil tři měsíce a věnoval se psaní a četbě. Jediná dobrá zpráva byla, že se o jeho dílo *Na cestě (On the Road)* začalo zajímat nakladatelství *Viking Press* v čele s Malcolmem Cowleym, absolventem Harvardu a literárním kritikem, který se znal s dalšími významnými spisovateli americké literatury, jakými byli například Ernest Hemingway či William Faulkner.

Z Richmond Hillu se Kerouac znovu přemístil do San Franciska a znovu se nechal zaměstnat u Jižní pacifické dráhy. Toto zaměstnání, ostatně jako všechna další, se ukázalo být krátkodobé. Kerouac získal práci na moři, konkrétně na lodi *S. S. William Carruth*,

kde pracoval na pozici číšníka. Když ho ale kapitán lodi našel opilého s prostitutkou, byl propuštěn a vysazen ve městě New Orleans, odkud se vydal znovu ke své matce na Richmon Hill.

V Greenwich Village se seznámil s dívkou afrického původu Alene Leeovou, se kterou prožil dvou měsíční poměr. Na základě tohoto vztahu vzniklo dílo *Podzemníci (The Subterraneans)*, s tím rozdílem, že se děj odehrával místo v New Yorku v San Francisku a protagonistka měla indiánské kořeny. Dílo obsahovalo dlouhé věty s omezenou interpunkcí. Sám Kerouac se tak utvrzoval v tom, že právě tímto způsobem dokáže dokonale zachovat působivost a rytmus svých děl. Odsuzoval veškeré úpravy a editace textu, protože poté se podle něj vytrácí pravá čistota prózy. Chtěl přesně zachytit vzpomínky a dojmy a vnést tak do literatury nový způsob vyjádření sebe sama. Prostředkem, který k tomuto způsobu psaní Kerouacovi pomáhal, byly drogy.

3.9 Kerouac a buddhismus

Turner popisuje jisté korelace mezi Kerouacovým způsobem psaní a buddhismem: „Postupně také vstřebával vlivy buddhismu, který klade důraz na oddávání se ‘nicotě’. John Tytell v *Nahých andělech* (1976) upozorňuje, že u Kerouaca i v buddhismu je vědění výhradně spontánní záležitostí, nikoli funkcí paměti“ (1996: 145)

V tomto období lze spatřit počátek Kerouacova zájmu o buddhismus. Za konkrétní příčiny lze považovat Ginsbergův zájem o orientální náboženství, rozchod s Alene Leeovou a touhu vzdát se života v městské civilizaci. Po návratu do Kalifornie začátkem roku 1954 se Kerouac začal systematicky zaobírat buddhistickou literaturou. Jak píše Turner: „Buddhismus učí, že deprese vycházejí z neschopnosti zbavit se iluzí, že člověk trpí kvůli kvůli nevědomé touze. Pociťujeme samotu, protože si nedokážeme přiznat, že život je stejně jen sen. v okamžiku zjištění, že neexistuje nic reálného, trháme svá pouta a jsme obdařeni radostí.“ (1996: 147)

Velkou část padesátých let se Kerouac věnoval právě buddhismu. Meditoval, a dokonce sexuálně abstinovat, aby prolomil skutečnost s iluzí. Svou víru nastiňoval svým blízkým přátelům Nealu Cassadymu i Burrougsovi, který považoval buddhismus z psychologického hlediska za nicotný. Kerouac v něm však viděl únik z bezvýchodné situace, do které ho zavedla jeho touha po absolutní svobodě.

3.10 Éra Beat Generation

Komplikovanost milostných vztahů mezi jednotlivými členy Beat Generation byla zmíněna výše. Když ale Carolyn Cassadyová spatřila svého muže Neala Cassadyho, jak se nechává orálně uspokojovat Allenem Ginsbergem, její trpělivost přetekla, odvezla Ginsberga pryč ze svého domu a vybídla ho, ať jejího manžela dále neobtěžuje. V tomto momentu se zrodilo literárně nejplodnější období Ginsbergova života. Seznámil se s Kennethem Roxrothem, který byl považován za velmi významného představitele poválečné básnické scény. Společně chodili do knihkupectví *City Lights* Lawrence Ferlinghettiho, dalšího z významných představitelů Beat Generation. V knihkupectví se pořádaly večírky, jazzové koncerty a poetická čtení. Hlinský informuje o zrodu Beat Generation takto: „Éra ‘beat generation’ byla oficiálně zahájena na jednom takovém večírku v Galerii Šest v říjnu roku 1955. Allen Ginsberg pozval ‘podivuhodnou sbírku andělů’, sestávající ze šesti básníků, tanečnic, vína a hudby. [...] Kolem sedmé večer přečetl Allen Ginsberg báseň *Kvílení (Howl)*, kterou napsal dva týdny předtím pod kombinovaným účinkem tří drog. Báseň nemohla vyjít tiskem, neboť proti ní byla vznesena obžaloba. Snad žádné jiné americké básni se nedostalo větší reklamy. Když konečně báseň vyšla, těšila se obrovské popularitě a dostala význam uměleckého díla, které přišlo v pravý čas, prolomilo všechny konvenční bariéry a promluvílo za celou generaci.“ (1993: 281-282)

Jistý vliv měl na vznik *Kvílení (Howl)* i Jack Kerouac. Ten se v roce 1955 nacházel znovu v Mexiku, kde se sice vyhýbal prostitutkám, ale ne tvrdým drogám, marihuaně a alkoholu. Prožíval rozpor mezi vžitými katolickými jistotami a nově nabytými zkušenostmi s buddhismem. Sepsal sbírku krátkých básní pod souhrnným názvem *Mexico City Blues*, které odeslal Allenu Ginsbergovi jako ukázkou spontánní poezie.

Právě v tomto období vznikla průlomová báseň *Kvílení (Howl)*. Na výše zmíněném večírku, kde poprvé tato báseň zazněla veřejně před více než sty diváky, podnítil Ginsberg posluchače k hlubokému zamyšlení, které umocnil svým energickým přednesem. Turner popsal pocity posluchačů takto: „Ginsberg nestrhával posluchače jen přívalem slov, nýbrž tím, že hovořil za ně, že artikuloval jejich pocity ztracenosti v moderní Americe.“ (1996: 155)

Hlinský výstižně popsal, jak Beat Generation nesmazatelně vstoupila do dějin americké literatury díky básni *Kvílení (Howl)* a románu *Na cestě (On the Road)*: „Kerouacův román *Na cestě* vyšel o rok později a zapůsobil podobným dojmem. Roku 1957 byla ‘beat generation’ pojmem, s nímž museli počítat všichni, ať už s novým hnutím jakkoli nesouhlasili.“ (1993: 282)

Jack Kerouac se v tomto období častěji scházel s dalším z *beatníků*, Gary Snyderem. Ten trávil podstatnou část svého života mimo civilizaci, v přírodě, což bylo pro Kerouaca velmi impozantní. V říjnu se společně vydali na expedici na horu Matterhorn, nejseverněji položenou horu v pohorí Sierra Nevada, která je téměř čtyři tisíce metrů vysoká. Snyder byl zkušený horolezec, sportovně zdatný muž, znalý života v přírodě, se zájmem o astronomii, buddhismus a radikální politiku. Pro Kerouaca nebylo jednoduché se vyrovnat fyzicky zdatnějšímu Snyderovi, neboť jeho životní styl nebyl zdravý a sportu už se několik let nevěnoval.

Tuto velmi náročnou, ale po duševní stránce pro Kerouaca obohacující expedici zmiňuje Kerouac ve své knize *Dharmový tuláci (The Dharma Bums)*. Slovo *Dharma* má několik významů, přičemž dva primární významy jsou zákon nebo cesta k univerzální pravdě.

Kniha má několik kapitol, přičemž mezi dvě nejvýznamnější lze zařadit kapitolu o výstupu na horu Matterhorn a večírek, kde poprvé zazněla báseň *Kvilení (Howl)* a její následný význam pro Beat Generation, potažmo pro celé Spojené státy americké. Kerouac ve své knize také kritizuje americkou společnost, která je pohlcena konzumerismem. To velmi vhodně vystihl Hliský, když napsal: „V románu *Dharmovi tuláci (The Dharma Bums, 1958)* Kerouac například vidí americkou spotřební společnost jako ústav pro duševně choré a chodí s ruksakem na zádech po Americe především proto, že jedinou další alternativou je sedět spolu s ostatními pacienty před televizní obrazovkou a v tutéž dobu s nimi sledovat tytéž televizní programy.“ (1993: 277)

Kerouac zde nabízí tzv. „ruksakovou revoluci“ jako jedinou možnou alternativu k životu ve spotřební společnosti. Nabádá mladou generaci, aby se dobrovolně zřekli volně dostupných statků (televizory, lednice, automobily) a vydali se do hor, kde budou moci splynout s přírodou, modlit se a medítovat.

Období, kdy vznikalo dílo *Dharmový tuláci (The Dharma Bums)*, lze chápat jako nejreligióznější období Kerouacova života. Uvnitř jeho nitra byl stále veden vnitřní boj mezi křesťanstvím a buddhismem.

Začátkem roku 1956 zažádal Kerouac o práci požárního inspektora ve státních lesích, aby měl možnost nerušeně číst, psát, studovat a medítovat. Od státní správy obdržel dopis, že se může stát požárním hlídačem na odloučené pozorovatelně *Desolation Peak* na Pusté hoře v nejsevernější části státu Washington.

Do práce nastoupil v červnu roku 1956. Před odjezdem mimo civilizaci strávil měsíc po boku svého mentora v duševní oblasti, Gary Snydera. Ten se chystal v květnu odplout na dva roky do Japonska. Měsíc strávený se Snyderem byl přínosný, protože přes den společně psali

a četli a večer se uchylovali k dlouhým debatám. V květnu vyprovodil Kerouac Snydera k lodi, rozloučil se s ním a chystal se na práci požárního hlídače v odloučení. Po více než šedesáti dnech strávených mimo civilizaci se myšlenkami ubíral zpět ke svému dětství v Lowellu, myšlenkami na Mary Carneyovou. Představoval si, jaký by byl jeho život, kdyby se nevydal na cestu.

Dva měsíce žil bez alkoholu, drog, prostitutek a měl dostatek času pohlédnout do svého nitra. Tento pobyt mimo civilizaci vhodně shrnul Turner, když napsal: „Chtěl se oddat všeobecné očistě, nemyslet na alkohol, drogy a sex, nýbrž psát, meditovat a snad i pohlédnout do tváře Boží existence (nebo nicoty) a ‘zjistit jednou pro vždy, jaký význam má veškerá existence, utrpení a marné chození tam a zase zpátky.’ Namísto vizí a zjevení však zažíval nudu a trudnou osamělost uprostřed okolní prázdnoty.“ (1996: 161)

3.10.1 Beat Generation a její vliv na společnost

Po více než dvou měsících strávených na Pusté hoře odjel Jack Kerouac autobusem zpět do San Franciska, kde tamní básníci Beat Generation zažívali velký příval pozornosti médií a široké veřejnosti. Tento nebývalý zájem o život členů Beat Generation popsal Hilský takto: „Cestovní kanceláře organizovaly autobusové zájezdy do San Franciska, aby se turisté všech věkových skupin mohli podívat na ‘opravdové, zarostlé, špinavé a nemravné americké beatniky.’ Z beatnického způsobu života se stala jakási módní vlna, snobství obrácené naruby, [...]“ (1993: 282) Docházelo tedy ke komercionalizaci Beat Generation, kterou také lze hodnotit jako rafinovanou pomstu „měšťáků“ a „paďourů“, které *beatnici* kritizovali za jejich způsob života. Zároveň se ale jejich díla těšila velkému zájmu veřejnosti a slibovala velké příjmy. Vliv Beat Generation měl dopad na celou americkou společnost. Ruku v ruce s komercionalizací Beat Generation šlo i zvyšování kriminality u mladistvých, zvyšování radikalit gangů a obecně zvyšování protispolečenského chování. Dalším výrazem nesouhlasu s danou dobou byl vznik nového hudebního žánru rock’n’roll v čele s mezinárodně uznávaným Elvisem Presleym.

V tomto období se čekalo na vydání básně *Kvílení (Howl)* u nakladatelství *City Lights* a Kerouac se doslechl, že nakladatelství *Viking Press* se chystá otisknout jeho stěžejní dílo *Na cestě (On the Road)*.

Na podzim roku 1956 odjel Kerouac znovu do Mexika, kde dokončoval svůj román *Tristessa*. Přijeli za ním Ginsberg a Orlovsky se svým bratrem, aby se společně oddávali sexu s mladými prostitutkami i homosexuálním orgiím. Postupně v Mexiku zůstal Kerouac jen s Ginsbergem a dal si za úkol dokončit úpravy svého díla *Na cestě (On the Road)*. Stále

se nemohl dohodnout s Malcolmem Cowleym na finální podobě díla. Cowley chtěl některé pasáže vynechat nebo alespoň „zjemnit“ některé výrazy a doplnit interpunkci. Kerouac nemohl ubránit svůj vytoužený styl a společně dospěli ke kompromisu.

Koncem roku 1956, rok před vydáním *Na cestě (On the Road)* se Kerouac ocitl na prahu životní krize. Turner to zhodnotil takto: „Ve věku třiačtyřiceti let se Jack ocitl před branami úspěchu a zároveň na počátku osobního i uměleckého pádu. Navštívil už téměř všechna místa, která navštívit měl, řekl téměř všechno, co měl říci, a pozbýval životní elán.“ (1996: 165)

V únoru 1957 došlo k definitivnímu podpisu smlouvy s nakladatelstvím *Viking Press*. Po podpisu smlouvy vyrazil Kerouac do Maroka, kde se ubytoval v hotelu, který hosté nazývali *Vila Delirium*. Jak naznačuje samotná přezdívka budovy, hotel byl vyhledáván hosty kvůli možnosti levného alkoholu, sexu a užívání drog bez hrozby zatčení. Zde se Kerouac rozhodl strávit zimu. Brzy však odcestoval do francouzského města Marseille, odkud se dále vydal do Paříže, kde obdivoval tamní památky, jako Sacré-Coeur či muzeum Louver. Z Paříže se vydal do Londýna, kde zažíval rozkvět rock'n'roll. Koncem dubna Kerouac odcestoval zpět do USA za svou matkou, kterou provedl slunnou Kalifornií. Po zjištění, že se v Kalifornii nedokáže usadit, odcestovali spolu s matkou na Floridu, kde si pořídili malý dům. Jelikož ale Kerouac nevydržel dlouho na jednom místě, matku opustil a odjel na měsíc do Mexika.

V době vydání *Na cestě (On the Road)* se Kerouac nacházel v New Yorku se svou mladou přítelkyní Joyce Glassmanovou. Dne 5. září 1957 časopis *New York Times* otiskl recenzi jeho knihy. Literární kritik Gilber Millstein „napsal kritiku nesmírně příznivou, označil vydavatelský počín za historickou událost a dospěl k závěru, že Jack učinil pro *beat generation* totéž, co Hemingway pro ‘ztracenou generaci’ dvacátých let.“ (1996: 170)

Turner zachytil Kerouacovy pocity z recenze takto: „Vyhlížel spíše nejistě, jako kdyby se po dvaceti letech doplazil na vytoužený vrchol a zjistil, že rozhled není právě úchvatný. Možná si uvědomoval vznikající odpovědnost. Možná nechtěl z anonymity vyklouznout tak náhle.“ (1996: 170) Zde lze upozorovat Kerouacovu nestálost v postojích a životních cílech. Když si splnil to, co si jako mladý dospívající muž předsevzal, tedy že se stane světově známým spisovatelem, neměl z toho velkou radost. Po přečtení recenze, kterou zakoupil časně ráno, odešel zpět na pokoj a šel spát. Ne všichni kritici však přijali dílo kladně. Někteří recenzenti postrádali v *Na cestě (On the Road)* dějovou osnovu nebo výpovědní hodnotu knihy. Jiní kritizovali oslavu protizákonného a protispolečenského jednání protagonistů.

Neal Cassady měl s vydáním knihy vlastní potíže. Podle Carolyn Cassadyové ho dílo iritovalo tím, že „vynášelo do nebes vlastnosti, které na sobě nenáviděl a nimiž se snažil

vypořádat. Pořád se mu chtělo souložit a nikdo asi nechápe, jak moc tím trpěl. Částečně to, myslím, souviselo s tím, že nikdy nepoznal mateřskou lásku. [...] Nesnášel ženské, protože byly jeho slabostí.“ (1996: 170)

3.11 Slavný Jack Kerouac

Kerouac se stal ze dne na den slavnou osobností. Využíval výhod, které se mu naskytly, a to především při seznamování s mladými ženami, Navštěvoval mnoho večírků a holdoval alkoholu. Uvnitř sebe sama ale zřejmě šťastný nebyl. Jako důkaz podal Turner toto: „Jack si byl vědom, že pro většinu veřejnosti se jeho publicita rovná pověsti nenapravitelného hříšníka. Tuto roli však hrát nechtěl. Sám se považoval za trpícího umělce, který hledá svatost, nikoli za šířitele špinavostí.“ (1996: 171)

Společně se slávou, kterou *beatnikům* přinesla díla *Na cestě (On the Road)* a *Kvílení (Howl)* se museli postupně dokázat vypořádat i s pozorností a kritikou všeho, co dělali. Velmi sledován byl například Kerouacův pokus nahrát desku doprovázenou významnými jazzovými hráči své doby, Al Cohnem a Zoot Simsem. V roce 1959 vyšly desky *Poezie pro beat generation (Poetry for the Beat Generation)* a *Blues a haiku (Blues and Haikus)*. Kerouac byl také často terčem kritiky, především za dílo *Podzemníci (The Subterraneans)*, kde byl kritizován za slabou představitost a omezenou slovní zásobu. Právě nechtěná pozornost nepůsobila Kerouacovi radost, protože se neuměl vypořádat se slávou, a častá kritika snižovala jeho sebevědomí. Proto často zůstával doma a vyhýbal se pozornosti.

3.12 Rok 1960 – počátek životní krize

Toto období velmi výstižně popsal a shrnul Hilský, když napsal: „Kolem roku 1960 dochází u Kerouaca k lidské i umělecké krizi. Je zaplavován dopisy svých obdivovatelů, neustále u něho zvoní telefon, chodí za ním reportéři. [...] Legendární beatnik nakonec utíká před tím, co sám pomáhal vytvořit, a paradox obsažený v celé generaci u něho vrcholí klasickou formou: Kerouac zděšeně prchá před vlastní podobou beatníka, beatnik utíká před beatnikem.“ (1993: 282)

Životní krize byla prohlubována nadměrným požíváním alkoholu, což mělo za následek zhoršení psychického i fyzického stavu Jacka Kerouaca. Obtížné pro něj často bylo jen udržet se na nohou, o čemž svědčí zranění lokte a následně hlavy. Obě zranění se odehrála na jaře 1960. Přijal nabídku svého přítele Lawrence Ferlinghettiho, aby se odstěhoval na jeho chatu na pobřeží Tichého oceánu do Big Sur, kam by mohl uniknout před pozorností dotěrných fanoušků a reportérů a kde by se mohl v anonymitě znovu věnovat psaní. Místo duševní očisty

a nalezení klidu na chatě v Big Sur se ale Kerouac znovu potýkal s prázdnotou a samotou v okolí chaty, která symbolicky vyjadřovala i prázdnotu a samotu jeho nitra.

Hilský popsal pocity, které Kerouaca vedly k opuštění chaty, takto: „Marně se pokouší překonat důsledky alkoholismu, samota ho dohání na pokraj šílenství a Kerouac se znovu a naposled rozjíždí do San Franciska vyhledat staré přátele, znovu prožít vzrušení z doby ‘sanfranciské renesance’“ (1993: 282) Jako zajímavost lze podotknout, že Kerouac, který stopem procestoval celou Ameriku, při stopování do San Franciska utrpěl další ránu do svého sebevědomí, když mu téměř nikdo nezastavil. Turner popsal tuto příhodu: „Proslavený autor stopařské bible *Na cestě* se musel s těžkým batohem na zádech vláčet sedm mil pod rozpáleným sluncem, než mu zastavil malý nákladňák. I ten ho svezl jen do Monterey, odkud nezbývalo než pokračovat autobusem. To bylo naposled, kdy Jack Kerouac stopoval.“ (1996: 181)

Později se na chatu v Big Sur vrátil za doprovodu Ferlighettiho a několika dalších přátel. Později dorazil i Neal Cassady, který byl právě propuštěn z vězení, a přivezl s sebou i Carolyn Cassadyovou s dětmi. Jak bylo zmíněno výše, Kerouac čím dál častěji trpěl projevy alkoholismu. Turner o těchto situacích napsal: „Jacka znovu postihl nával blouznění, kterému říkal poslední tíseň. Částečně šlo o důsledky pokročilého stádia alkoholismu, ale v ještě větší míře o niterný strach [...]“ (1996: 181)

Kerouac se čím dál častěji modlil, prosil Boha o odpuštění a o to, aby uzdravil jeho nemocnou duši. Hilský tuto poslední fázi Kerouacova života shrnul takto: „Kerouacova osobní krize má charakter náboženské konverze, Kerouac se chová jako kající se hříšník. Lituje svého někdejšího koketování s buddhismem, stále výrazněji se u něho projevuje katolicismus, v němž vyrůstal, a některá jeho díla, například *Geraldovy vize (The Visions of Gerald, 1963)*, jsou prostoupena katolickou mystikou.“ (1993: 283)

Začala poslední fáze rozvratu Kerouacovi osobnosti. Turner tuto fázi shrnul popsal takto: „Jack se stal obětí vykořenění, které kdysi oslavoval. Naslouchal pouze hlasu vášně a nechával se vést hladem po zážitcích. [...] Báł se stárnutí. Nepomíjející láska k Lowellu i k Mary Carneyové, stejně jako skutečnost, že stále žil u matky, byly příznakem nechuti přizpůsobit vlastní mentální stav dospělosti.“ (1996: 189)

Poslední etapu svého života Kerouac strávil v rodném městě Lowell, kam se vracel s nadějí, že alespoň zde se nic nezměnilo a najde útěchu ve svých přátelích z mládí. Ti se ale mezitím stali otci rodin a měli zcela jiné zájmy, postoje a hodnoty než věčně opilý Kerouac. Turner o jeho návratu napsal: „V rodišti však nezbývalo mnoho respektu ke sportovci, který se slibnými vyhlídkami odešel na Kolumbijskou univerzitu a vrátil se – kromě několika

pochybných knížek – s prázdnýma rukama. V očích rodáků spáchal to nejhorší, co dítě dělnické třídy své generace mohlo provést: dostal nevyčíslitelně vzácnou příležitost a nechopil se jí.“ (1996: 191)

Ve městě Lowell žil v ústraní, často ani nevycházel z domu a skrýval se před popularitou, povinnostmi, zkrátka před celým světem. *Beatnici* byli nahrazováni nově příchozími *hippies*. Obě skupiny si byly velmi podobné, *hippies* se však vyznačovali nadměrným užíváním drogy LSD.

Turner popsal šedesátá léta takto: „Během šedesátých let, kdy měl upevnit své postavení signifikantní osobnosti, prodělal naopak období tělesného, duchovního i uměleckého úpadku, jehož důsledkem byl odchod ze scény, kterou sám budoval. Poslední výpravu do Mexika uskutečnil v červnu 1961, ale narychlo se vrátil, jakmile ho napadli a okradli narkomani, k nimž se připojil.“ (1996: 189)

Svět se měnil a společně s ním se měnily vztahy i mezi jednotlivými členy *beat generation*. Přátelství mezi Nealem Cassadym vyhaslo, protože se výrazně lišil jejich pohled na svět. O tomto vnitřním rozvratu *beat generation* se zmiňuje Martin Hilský: „I přátelé se změnili. Neal Cassady nechce se slavným Jackem Kerouacem nic mít, jiní zase chtějí Kerouacovy popularity využít ke svému prospěchu a Kerouac, podobně jako kdysi Jack London, ochutnává hořkost svého úspěchu až do dna.“ (1993: 283)

Přesto se dva dávní přátelé Kerouac a Cassady ještě jednou sešli. Turner popsal jejich rozdílné přístupy k životu: „V létě roku 1964 se Jack sešel v New Yorku s Nealem, ale dřívější přátelské vazby byly ty tam. Ačkoli se muži věkově příliš nelišili, Jack žil po způsobu staříka, který občas pečuje o zahrádku, stěžuje si na zdraví a zoufá si nad mládeží. Neal, jehož studnice bláznivých nápadů nevysychala, se ocitl za volantem autobusu pomalovaného psychedelickými motivy a vezl prozaika Kena Keseyho a jeho skupinu prapůvodních hippies Merry Pranksters na dlouhatánský výlet za LSD.“ (1996: 193)

Matka navíc zakazovala čtyřicetiletému Kerouacovi stýkat se s Allenem Ginsbergem. Burroughs kritizoval Kerouaca za to, že nikdy nepomůže svým přátelům, prodává záznamy společných rozhovorů a činů a schovává se „za sukni své matky“. Jak lze vidět, nezbylo mu mnoho přátel a své problémy často řešil nadměrným pitím. Další velmi zdrcující zprávou byla pro Kerouaca smrt jeho sestry Caroline, která zemřela na infarkt údajně po telefonátu se svým manželem, který ji žádal o rozvod. Z rodiny Kerouacových zůstali na živu jen Jack Kerouac a jeho matka Gabrielle a přimkli se k sobě ještě pevněji než kdy dříve. Těžké chvíle překonávali alkoholem, vzpomínkami na své zesnulé nejbližší členy rodiny a s pomocí náboženské víry.

V roce 1965 Kerouac odjel krátce do Paříže zkoumat minulost své rodiny. Po návratu vznikla kniha *Satori v Paříži (Satori in Paris)*, která vypovídá o Kerouacově návratu ke křesťanství a hodnotí jej jako jediné pravé náboženství. Kerouac toužil po vzrušení, ale jeho život byl, čím dal nudnější a fádňější, proto hledal vzrušení ve vyvolávání potyček a rozrojů. V roce 1966 šokoval svatbou s o čtyři roky starší Stellou Sampasovou, se kterou si celý život dopisoval. Ta prožila celý svůj život v Lowellu a neměla žádný milostný poměr s mužem.

Před obřadem však navštívil svou životní lásku Mary Carneyovou, kterou žádal, aby se za něj provdala. Ta však odmítla, protože příliš pil. To bylo pro Kerouaca zdrcující.

V roce 1967 navštívila Kerouaca jeho patnáctiletá dcera Jan Kerouacová. Turner o ní napsal: „Byla těhotná a chystala se na výjezd do Mexika s vlasatým přítelem. Jelikož ji doma nikdo nehlídal, zvykla si ve dvanácti letech na LSD a ve třinácti na heroin, přičemž nákup drog financovala prostitucí.“ (1996: 195) Své poslední dílo *Duluozova marnivost* (*Vanity of Duluoz*) napsal Kerouac krátce po svatbě v roce 1967.

V roce 1968 zemřel jeho přítel a zdroj inspirace Neal Cassady. Turner informoval o událostech z roku 1968: „*Duluozova marnivost* vyšla v únoru 1968, nedlouho od okamžiku, kdy se Jack dozvěděl, že Neal byl nalezen mrtvý u železniční trati v Mexiku. Zemřel tak, jak žil: v triku, cestou z večírku, kde se podával alkohol a barbituráty. Zhasla poslední světlice ohňostroje. Jackovi se nechtělo tragické zprávě uvěřit. Určitou dobu se utěšoval nadějí, že Neal si tropí nepodařenou legraci a jednoho dne se někde s úsměvem objeví.“ (1996: 197)

Na sklonku svého života několikrát veřejně vystoupil a kritizoval stav soudobé mládeže a její kulturu, komunisty a *hippies*. 20. října 1969 byl Jack Kerouac hospitalizován a po několikanásobných krevních transfúzích zemřel. Lékař jako příčinu smrti konstatoval krvácení jícnových křečových žil. Smuteční obřad se konal čtyři dny po jeho smrti, tedy 24. října 1969, v lowellském římskokatolickém kostele sv. Jana Křtitele.

Cassadyho a Kerouacova smrt znamenala konec jedné velké éry, konec *beat generation*. Zánik *beat generation* shrnul Martin Hilský, když napsal: „Je něco téměř symbolického v tom, že koncem šedesátých let umírají oba představitelé ‘beat generation’, které známe z románu *Na cestě* jako Deana Moriartyho a Sala Paradise. [...] Přátelé, kteří se přišli rozloučit na pohřeb do Lowellu, se nepřijeli rozloučit jen s Jackem Kerouacem, ale s celou érou ‘beat generation’.“ (1993: 284)

4 Dobrodružství

Dobrodružství dodává literárním příběhům spád a velmi důležité napětí, které ve čtenáři vyvolává pocit, že musí vědět, jak příběh dopadne, a proto v četbě pokračuje. Touha po dobrodružství spojuje oba analyzované autory: Jacka Londona a Jacka Kerouaca. Oba autoři se během života ocitli mnohokrát *na cestě* a čelili mnoha krásným i nebezpečným dobrodružstvím, která popsali ve svých autobiografických románech *Cesta (The Road)* a *Na cestě (On the Road)*, odkazujících často ke skutečným událostem. Oba příběhy tak přinášejí svědectví o dobrodružných a vzrušujících životech autorů.

Dobrodružství v literatuře má mnoho podob. Je zajímavé pozorovat, že každý z autorů nalézal dobrodružství v něčem jiném. London ve svém díle dlouze a detailně líčí své cestování vlakem. Detaily, které popisuje, jsou jasným důkazem toho, jaké vzrušení mu cestování bez zakoupeného lístku přináší. To samé lze říct i o žebrání a vymýšlení srdceryvných historek, které měly obměkčit srdce cizích lidí. Naopak Kerouac nacházel dobrodružství v navazování nových známostí, užívání drog a obdivování americké přírody.

V jednotlivých podkapitolách jsou představeny konkrétní příklady dobrodružství v obou zkoumaných dílech.

4.1 Jack London – *Cesta (The Road)*

„This begging for food was all a game and if I didn't like the cards, I could always call for a new deal.“ (2016: 5)

Jack London ve svém románu věnuje velkou pozornost zkušenosti žebrání. Ačkoliv pro *hoboes* bylo žebrání často jediným zdrojem obživy, Jack London během svých tuláckých let vnímal stejnou činnost jako hru na lovce a oběť. Doslova napsal: „For know that upon his ability to tell a good story depends the success of the beggar. First of all, and on the instant, the beggar must 'size up' his victim. After that he must tell a story that will appeal to the peculiar personality and temperament of the particular victim.“ (2016: 5) Pokud lovec uspěje a svou oběť uloví, odměnou mu je jídlo. London v této činnosti viděl dobrodružství a pokaždé se snažil vymyslet lepší a věrohodnější příběh. Když se stal zkušenějším, považoval žebrání za humornou hru: „But I developed in the days to come all right, all right, till I came to look upon begging as a joyous prank, a game of wits, a nerve-exerciser.“ (2016: 84)

Když se London v kapitole „Road-kidové a Gay-catové“ románu *Cesta (The Road)* k tématu žebrání vrací a vzpomíná na své začátky, kdy byl ještě v tomto ohledu nezkušený, popisuje své vnitřní pocity takto: „I had never begged in my life, and this was the hardest thing

for me to stomach when I first went on *The Road*. I had absurd notions about begging.“ (2016: 84)

Dalším rozsáhlým dobrodružstvím je cestování vlakem „na černo“. O dobrodružství se jedná proto, že pasažér musí být ostražitý a nesmí se nechat vykázat personálem vlaku, a také proto, že musí překonat velký počet kilometrů přivázaný ke spodku vagonu a nepřijít ke zdravotní újmě, nebo dokonce o život. Musí také být lepší, vynalézavější a silnější než ostatní „černí“ pasažéři.

London popsal jednu ze svých mnoha cest vlakem takto: „Suppose, after the train has started, that a tramp gets on to the platform of one of these blind cars. There is no door, or the door is locked. No conductor or brake-man can get to him to collect fare or throw him off. It is clear that the tramp is safe until the next time the train stops. Then he must get off, run ahead in the darkness, and when the train pulls by, jump on to the blind again. But there are ways and ways, as you shall see.“ (2016: 16)

O tom, že „černých“ pasažérů cestovalo více, bylo napsáno výše. London byl v tomto ohledu zkušenější než ostatní pasažéři, a cestování „na černo“ považoval za hru, či závod. To lze vidět v dalším úryvku z knihy: „At the next stop, as we ran forward along the track, I counted but fifteen of us. [...] The wedding-out process had begun nobly, and it continued station by station. Now we were fourteen, now twelve, now eleven, now nine, now eight [...], until I alone remained. My, but I was proud of myself!“ (2016: 17)

Jak bylo zmíněno výše, za další prvek dobrodružství lze považovat souboje s personálem o setrvání v jedoucím vlaku. Jako příklad lze uvést následující souboj, který London svedl s přesilou: „[...] my disappointed pursuers, clustering on the platform beneath like dogs that have treed a cat, howl curses up at me and say unsocial things about my ancestors. But what does that matter? It is five to one, [...], and the majesty of the law and the might of a great corporation are behind them, and I am beating them out.“ (2016: 22) Jak z uvedeného popisu vyplývá, Jacka Londona tyto souboje těšily, představovaly pro něj adrenalinový zážitek, ve kterém nalézal jisté uspokojení.

Dobrodružné historky, často smyšlené, byl dobrý hobo, jakým London zcela jistě byl, schopen vyměnit za výživné jídlo. I to lze považovat za dobrodružství, protože London musel při svých historkách, kterými obměkčoval srdce hostitelů či hostitelek, klást důraz na výjimečné zážitky, které je pobaví, zároveň ale musel dávat pozor, aby jeho vyprávění zcela neztratilo logickou návaznost a působilo pravdivě. Funkci příběhu jako zdroje dobrodružství zmiňuje London v popisu návštěvy dvou dam z Harrisburgu, které ho pozvaly k sobě domů a daly mu najíst: „I appropriated them all, the adventures of the other fellows, I mean; and if those

maiden ladies had been less trustful and guileless, they could have tangled me up beautifully in my chronology. Well, well, an what of it? It was fair exchange. For their many cups of coffee, and eggs, and bites of toast, I gave full value. Right royally I gave them entertainment. My coming to sit at their table was their adventure, and adventure is beyond price anyway.“ (2016: 30)

Dalším dobrodružstvím, které může prožít tulák na cestě, je setkání s nedotčenou přírodou. Když London dorazil vlakem k Niagara Falls, byl uchvácen tím, co spatřil. Svůj úžas popsal ve své knize takto: „Once my eyes were filled with that wonder-vision of down-rushing water, I was lost. I could not tear myself away long enough to ‘batter’ the ‘privates’ (domiciles) for my supper. [...] It was so balmy warm that I woke up not once all night.“ (2016: 39)

Zcela jiný druh dobrodružství zažil London při svém třicetidenním pobytu ve věznicí Erie County Penitentiary, kam byl odvezen po svém zatčení za tuláctví. Díky svému důvtipu a odhadu na lidi se spřátelil s člověkem, který už měl s vězením zkušenosti. Ten dal Londonovi nesčetně dobrých rad, jak pobyt ve vězení zvládnout co nejlépe. Po několika dnech se stal London *hallmanem*, což byl člověk s většími privilegii, než měli ostatní vězni. Jack London vyličil dobrodružství, prožité ve funkci *hallmana*, takto: „Here were thirteen beasts of us over half a thousand other beasts. It was a living hell, that prison, and it was up to us thirteen there to rule. It was impossible, considering the nature of the beasts, for us to rule by kindness. We ruled by fear.“ (2016: 56)

Zážitky ze soudní síně, kde byl London odsouzen bez práva na obhajobu, zážitky z vězení, kde musel fyzicky napadat jiné vězně, aby si obhájil pozici *hallmana*, byly zcela jistě dobrodružstvím, o které většina lidí nestojí. Na druhou stranu tyto zkušenosti pomohou člověku zvládnout situace, které člověk bez zkušeností s vězením nedokáže. Jako příklad lze uvést hlad, který trápil všechny vězně a London jím trpěl několikrát před i po uvěznění, ale díky nabytým zkušenostem tento problém snáze překonal.

Po propuštění z vězení putoval London vlakem na jih. Cesta je detailněji popsána v sedmé kapitole. Jack London prožíval dobrodružství, když sváděl souboj na dálku s jiným trampem jménem „Skysail Jack“, kdo dříve dorazí na jih. S dobrodružstvím lze tento typ cestování spojit proto, že ho London považoval za závod. A každý závod je dobrodružství. London tuto zkušenost popsal následujícím způsobem: „I was delayed between the passes, went two days without food, and walked eleven miles on the third day before I got any, and yet I succeeded in passing Skysail Jack along the Fraser River in British Columbia. I was riding ‘passengers’ then and making time; But he must have been riding passengers, too, and with more luck or skill than I, for he got into Mission ahead of me.“ (2016: 65)

Za jiné dobrodružství, poněkud politováníhodné, lze považovat to, jak se tulák cestující napříč kontinentem snaží sehnat ubytování. London napsal: „Now it is no snap to strike a strange town, broke, at midnight, in cold weather, and find a place to sleep. [...] We slept that night over the boilers in an electric-lighting plant. [...] But it was a night not pleasant to remember. [...] To complete our misery, the engineer would not let us stand around down below. He gave us our choice of the boilers or the outside snow.“ (2016: 70–71)

Dalším dobrodružstvím, kdy ale člověk zažije muka, bylo cestování vlakem v zimě v nádrži na led. Ironií osudu byl fakt, že tato muka London prožil několik dní poté, co se skoro uvařil na kotli v elektrárně. London vylíčil cestu takto: „I thought my feet would freeze before morning, and the last twenty miles into Laramie I stood upright in the hatchway and danced up and down. The snow was too thick for the shack to see me, and I dint’t care if they did.“ (2016: 75)

V kapitole „Road-kidové a Gay-catové“, která je detailněji popsána v sedmé kapitole, London popisuje svoji touhu vydat se vstříc novým dobrodružstvím. London vylíčil své motivy k vydání se na *cestu* takto: „And it all spelled Adventure. Very well; I would tackle this new world. I ‘lined’ myself up alongside those road-kids. I was just as strong as any of them, just as quick, just as nery, and my brain was just as good.“ (2016: 84)

V každém dobrodružství existují jisté milníky a zákony, aby se člověk mohl stát tím, kým chce. Londona čekala zkouška. Aby se stal *road-kidem*, musel se vlakem dostat přes pohoří Sierra Nevada. London tuto zkoušku vylíčil následovně: „The whole gang was going over the hill on a jaunt, and of course I’d go along. It was French Kid’s first adventure on The Road. He had run away from his people in San Francisco. It was up to him and me to deliver the goods.“ (2016: 85)

Zde se objevuje i motiv zkoušky, který je s cestováním a dobrodružným životem nerozlučně spjat a který popisuje Bachtin ve své studii *Román jako dialog* jako důležitý hraniční moment. Zkouškou je pro Londona nocování na kotlích v elektrárně nebo cestování v zimě ve vagonu na led, kdy jde o samotné fyzické přežití. Motiv morální zkoušky se objevuje například ve chvíli, kdy London musí mlčky přihlížet bičování malých dětí jedním z cikánů, na které při svých cestách narazil. Všechny tyto události jsou detailněji popsány v jiných kapitolách.

Skutečnost, že dobrodružství jde ruku v ruce s nebezpečím, byla zmíněna již několikrát. London popsal svoje skládání „maturity“ takto: „There I lay down, my heart jumping a few extra beats, and listened to the fun. [...] I, alone, had made the train out. Back at the depot,

about him two or three of the push that had witnessed the accident, lay French Kid with both legs off. French Kid had slipped or strumbled – that was all, and the wheels had done the rest. Such was my initiation to *The Road*. (2016: 85)

Později se London znovu připojil ke Kellyho armádě, čítající dva tisíce mužů bez peněz a touhy pracovat. Armáda měla namířeno do Washingtonu, kde měla vystoupit před Kongresem a požadovat zaměstnání. Po několika dnech strávených ve městě Des Moines, které po celou dobu Armádu živilo, pokračovala Armáda na lodích a člunech po řece Des Moines směrem k Washingtonu. London byl na člunu spolu s dalšími devíti muži. Jelikož byl London prozíravý a nechyběl mu důvtip, brzy měl člun, a to především díky Londonovým zkušenostem s plavbou na lodi, dostatečný náskok před Armádou a mohl tak čerpat veškerých výhod v podobě potravin, kávy a tabáku, které byly pro připraveny pro Armádu. Toto putování je detailněji popsáno v kapitole 2.

Tuláctví má tedy i své světlé stránky a podle Jacka Londona při troše důvtipu i odvahy může člověk na cestě zažít skvělé zážitky, například v podobě zmíněného závodu s Kellyho armádou. London toto dobrodružství vylíčil následujícími slovy: „We did live fine. We even disdained to use coffee boiled in water. We made our coffee out of milk, calling the wonderful beverage, if I remeber rightly, ‘pale Vienna.’ While we were ahead, skimming the cream, and while the commissary was lost far behind, the main Army, coming along in the middle, starved.“ (2016: 97)

V této i dalších kapitolách se vyskytují termíny *Road-kids* nebo *Gay-cats* a proto je důležité si jednotlivé termíny popsat a vysvětlit. *Road-kid* i *Gay-cat* jsou trampové, jejich rozdíl spočívá v získaných zkušenostech. *Road-kid* je mladý chlapec, který už má určité zkušenosti s trampováním, naopak *Gay-cat* bývá zpravidla dospělý muž, který je v trampování úplným začátečníkem. Tudíž chlapec, který cestuje od útlého mládí nikdy nebude *Gay-catem* a muž, který trampaže až od dospělosti se nemůže stát *Road-kidem*. Bývá obvyklé, že na cestě se *Gay-catové* stávají lovnou zvěří *Road-kidů* a to především z důvodu nezkušenosti a neobratnosti.

Lze říci, že dobrodružství v Londonově románu *The Road* ve spojení s motivem cesty představuje nekonečnou nejistotu a nebezpečí, ale zároveň i zkušenost volnosti a svobody. Vede totiž k zintenzivnění života, k pocitu naplnění a k vědomí, že člověk dokáže pohotově reagovat na nejrůznější situace a naplno využít všechny své schopnosti a možnosti.

4.2 Jack Kerouac – *Na cestě (On the Road)*

Velkou inspirací pro vydání se na *cestu* byl pro Sala Paradise právě Dean Moriarty. Když Sal Paradise poprvé viděl Deana Moriartyho odjíždět autobusem do dálky, rozhodl se, že se také vydá vstříc dobrodružstvím, která ve světě čekají. Kerouac vylíčil své pocity takto:

„There went our wrangler. I promised myself to go the same way when spring really bloomed and opened up the land. And this was really the way that my whole road experience began, and the things that were to come are too fantastic not to tell.“ (1991: 7)

Touha po dobrodružství vychází z nitra člověka. Motivy k rozhodnutí vydat se na *cestu* musí být vnitřní, ne vnější. Pokud jsou motivy pouze vnější, člověk má tendenci při prvním neúspěchu vše vzdát a dál nepokračovat. Svět byl plný příslibů dobrodružství a Sal Paradise, hnán vnitřním napětím, chtěl vše osobně prožít. Kerouac tyto pocity líčí následovně:

„A western kinsman of the sun, Dean. Although my aunt warned me that he would get me in trouble, I could hear a new call and see a new horizon, and believe it at my young age [...]. I was a young writer and I wanted to take off.“ (1991: 8)

Sal Paradise měl namířeno do Denveru, kde očekával, že ve společnosti Deana Moriartyho a Carla Markse zažije dobrodružství, na které nikdy nezapomene. Pocity, kterými překypoval, když se blížil k Denveru, popsal Kerouac velmi působivě:

„We were in Wyoming now. Flat on my back, I stared straight up at the magnificent firmament, glorying in the time I was making, in how far I had come from sad Bear Mountain after all, and tingling with kicks at the thought of what lay ahead of me in Denver – whatever, whatever it would be“ (1991: 30)

Když Sal Paradise dorazil do Denveru, několik dní se mu nedařilo najít Carla Markse ani Deana Moriartyho. A čas plynul velmi pomalu, dokud ho Carl Marks nezavedl k domu, kde se nacházel Dean Moriarty. Kerouac vylíčil své dojmy tímto způsobem:

„Carlo and I went through rickety streets in the Denver night. The air was soft, the stars so fine, the promise of every cobbled alley so great, that I thought I was in a dream.“ (1991: 42)

Jednou z výhod cestování je, že cestovatele v novém městě nikdo nezná a může tak zcela změnit svou identitu a zažít momenty, které běžně prožít nelze. I to lze považovat za dobrodružství, které na člověka na *cestě* čeká. V následující pasáži Jack Kerouac ústy Sala Paradise popisuje nečekaně vzrušující odpoledne:

„Only a few days ago I'd come into Denver like a bum; now I was all racked up sharp in a suit, with a beautiful well-dressed blonde on my arm, bowing to dignitaries and chatting in the lobby under chandeliers.“ (1991: 52)

Ne každé zaměstnání je dobrodružné, když se ale Sal Paradise stal hlídačem ubytoven a dostal policejní odznak a obušek, dobrodružstvím to zavánělo. Ačkoliv se mu práce policisty přičila a neviděl v ní svou budoucnost, několik týdnů se tímto způsobem živil. Při jedné noční obchůzce měl Sal Paradise poprvé zakročít. Kerouac jeho počínání popsal následovně:

„I went out. Lights were burning in practically every damned shack on the grounds. Men were shouting, bottles were breaking. It was do or die for me. I took my flashlight and went to the noisiest door and knocked. [...] ‚Have a drink, fer krissakes.‘ I didn't mind if I did. I took two. [...] And I went to all the doors in this manner, and pretty soon I was as drunk as anybody else. Come dawn, it was my duty to put up the American flag on a sixty-foot pole, and this morning I put it up upside down and went home to bed.“ (1991: 65-66)

Dobrodružství, které Sal Paradise zažíval poté, co opustil San Francisko, lze zprvu popsat jako nadšení z americké krajiny. Zdrojem dobrodružství je i samotná nádhera a působivost přírody, s kterou se člověk na *cestě* setkává a může se nechat inspirovat touto nečekanou krásou. Kerouac vylíčil svůj obdiv vůči tomuto typu dobrodružství velmi barvitě:

The sun goes down and red. [...] Soon it got dusk, a grapy dusk, a purple dusk over tangerine groves and long melon fields; the sun the color of pressed grapes, slashed with burgundy red, the fields the color of love and Spanish mysteries. I stuck my head out the window and took deep breaths of the fragrant air. It was the most beautiful of all moments.“ (1991: 80-81)

V tomto úryvku lze zřetelně vidět, že Kerouac velmi obdivoval americkou přírodu a cestování bylo prostředkem, jak toto vzrušující dobrodružství zahalené do přírodní krásy objevit.

Po návratu Sala Paradise zpět do New Yorku se více než rok s Deanem Moriartym neviděli. V roce 1948 odjel Sal Paradise společně s tetou oslavit Vánoce k příbuzným do Virginie. S Deanem Moriartym byl Paradise v kontaktu pouze pomocí dopisů. K velkému překvapení došlo, když před domem ve Virginii zastavilo cizí auto. Sal Paradise se šel přesvědčit, kdo to je: „I opened the door and suddenly realized it was Dean. He had come all the way from San Francisco to my brother Rocco's door in Virginia, and in an amazingly short time, because I had just written my last letter, telling, where I was.“ (1991: 109)

V autě dále seděla Marylou, Moriartyho první žena, a přítel Ed Dunkel (Al Hinkle). Tato návštěva slibovala velké dobrodružství, protože Dean Moriarty přijel pro Sala Paradise, aby ho odvezl zpět do San Franciska. Sal Paradise ani moment neváhal. Samotná přítomnost Deana Moriartyho znamenala vidinu nových intenzivních zážitků na *cestě*. Své pocity vylíčil Kerouac takto: „[...] but now the bug was on me again and the bug's name was Dean Moriarty and I was off on another spurt around the road. (1991: 115)

Skupina cestovatelů jela nejprve do New Yorku. Sal Paradise měl od setkání s Deanem Moriartym velká očekávání v podobě nových dobrodružných situací. Úryvek z knihy o tom zřetelně vypovídá: „So now Dean had come about four thousand miles from Frisco, via Arizona and up to Denver, inside four days, with innumerable adventures sandwiched in, and it was only the beginning. (1991: 117)

Blížil se konec roku 1948 a s ním i oslava Silvestra, která Salu Paradisovi slibovala další jisté dobrodružství, nejen proto, že silvestrovské oslavy takové často bývají, ale především proto, že daný večer opět strávil s Deanem Moriartym: „A big party was on hand in New York; we were all going. [...] The New Year's weekend began, and lasted three days and three nights.“ (1991: 124-125)

Začátek roku 1949 sliboval také velké dobrodružství, protože se skupina cestovatelů (Sal Paradise, Dean Moriarty, Marylou a Ed Dunkel) chystala vydat se na *cestu* do San Franciska. Dean Moriarty byl zárukou vzrušení. Motivy, proč se Sal Paradise rozhodl znovu vydat na západ, jsou v knize vylíčeny takto: „What I wanted was to take one more magnificent to the West Coast and get back in time for the spring semester in school. And what a trip it turned out to be! I only went along for the ride, and to see what else Dean was going to do, and finally, also, knowing Dean would go back to Camille in Frisco, I wanted to have an affair with Marylou.“ (1991: 129)

Před plánovaným únikem Sala Paradise a Deana Moriartyho do New Yorku, který měl být osvobozením od života v San Francisku, se oba muži dohodli, že stráví ještě dva dny v San Francisku a zažijí společná dobrodružství, která město nabízí. Sal Paradise i Dean Moriarty byli příznivci kvalitní hudby, především jazzu. Rozhodli se, že navštíví koncert v jednom z tamních barů. Hudba jim nabízela svobodu a dobrodružství, po kterém prahli. Zážitky z koncertu jsou shrnuty v následujícím odstavci:

„Uproars of music and the tenorman *had it* and everybody knew he had it. Dean was clutching his head in the crowd, and it was a mad crowd. They were all urging that tenorman to hold it and keep it with cries and wild eyes, and he was raising himself from a crouch and going

down again with his horn, looping it up in a clear cry above the furor. [...] Everybody was rocking and roaring.“ (1991: 197-198)

Když se Dean Moriarty a Sal Paradise vydali ze San Franciska na východ, očekávali velká, a především společná dobrodružství. Jejich přátelství bylo takové, jaké si Sal Paradise představoval. Cestovali autem společně s dalšími, neznámými lidmi a mluvili o tom, co vše podniknou. Byli šťastní a prahli po nových zážitcích. Jejich nálada je výstižně popsána v následujícím úryvku:

„Oh, man! man! man!“ moaned Dean. „And it’s not event he beginning of it – and now here we are at last going east together, we’ve never gone east together, Sal, think of it, we’ll dig Denver together and see what everybody’s doing although that matters little to us, the point being that we know what IT is and we know TIME and we know that everything is really FINE.““

Když se Sal Paradise a Dean Moriarty rozhodli opustit Denver, protože unikali zatčení, osud jim naskytl nebývalé dobrodružství, které představovala limuzína značky Cadillac, vyrobená v roce 1947. Pro milovníka rychlých aut, Deana Moriartyho, byl tento úkol dobrodružstvím a výzvou zároveň. O vzrušení z nového dobrodružství vypovídá následující úryvek:

„At the travel bureau there was a tremendous offer for someone to drive a ’47 Cadillac limousine to Chicago. The owner had been driving up from Mexico with his family and got tired and put them all on a train. All he wanted was identification and for the car to get there. [...] Dean was jumping up and down with excitement to see it. [...] I had hardly waved good-bye to Denver, before he was off, the big motor thrumming with immense birdlike power. Not two miles out of Denver the speedometer broke because Dean was pushing well over 110 miles an hour.“ (1991: 225-226)

Velká dávka dobrodružství a nebezpečí přišla, když ve státě Iowa narazili na muže, který, stejně jako Moriarty, miloval rychlou jízdu autem. A tak tyto dva řidiči závodili. O tomto druhu zábavy, plné nebezpečí a dobrodružství, vypovídá následující úryvek:

„He took terrible chances to stay ahead of us; he passed cars on curves and barely got back in line as a truck wobbled into view and loomed up huge. Eighty miles of Iowa we unreeled in this fashion, and the race was so interesting that I had no opportunity to be frightened. Then the mad guy gave up, pulled up at a gas station, probably on orders from the old lady, and as we roared by he waved gleefully.“ (1991: 234-235)

Když Moriarty, Paradise a další členové posádky přijeli do Chicaga, Kerouac toto zběsilé putování napříč kontinentem shrnul následovně: „We had come from Denver to Chicago via Ed Wall's ranch, 1180 miles, in exactly seventeen hours, not counting the two hours in the ditch and three at the ranch and two with the police in Newton, Iowa, for a mean average of seventy miles per hour across the land, with one driver. Which is a kind of crazy record.“ (1991: 238)

Na začátku čtvrté, předposlední, části románu, cítí Sal Paradise znovu vnitřní nutkání vyrazit na *cestu*. Spouštěčem, který toto nutkání odstartuje, bývá zpravidla začátek jara. Znovu ho volala *cesta* plná očekávaných dobrodružství. Pocity, které prožíval, jsou zachyceny v následujícím úryvku: „Whenever spring comes to New York I can't stand the suggestions of the land that come blowing over the river from New Jersey and I've got to go. So I went. For the first time in our lives I said good-bye to Dean in New York and left him there.“ (1991: 249)

Zdálo se, že se Dean Moriarty v New Yorku usadil a uklidnil. Měl stálou práci, samozřejmě na parkovišti, stálou ženu a dítě a neměl potřebu z New Yorku odjet, když Paradise město opouštěl. To všechno ale trvalo pouze několik dní, protože když byl Paradise v Denveru a spolu s Shephardem se chystali na odjezd do Mexika, doslechli se, že se Moriarty znovu rozjel na západ napříč kontinentem. Další velké dobrodružství mělo znovu začít. Celé to shrnuje následující výtažek: „I knew Dean had gone mad again. There was no chance to send money to either wife if he took all his savings out of the bank and bought a car. Everything was up, the jig and all. Behind him charred ruins smoked. He rushed westward over the groaning and awful continent again, and soon he would arrive. [...] preparations had to be made to widen gutters of Denver and foreshorten certain laws to fit his suffering bulk and bursting ecstasies.“ (1991: 259) Po Moriartyho příjezdu se vše změnilo, tak jak Paradise předpokládal. Mělo začít nové dobrodružství a mělo začít hned: „Well, okay, I'm always ready to follow Dean, so we all bustled to the new set of plans and arranged a big night, and it was an unforgettable night.“ (1991: 262) „It was our last night in holy Denver, we made it big and wild.“ (1991: 264)

Další den byla skupina cestovatelů připravena na dlouhou cestu do Mexika. Všichni si od této cesty slibovali neobyčejné zážitky. Vše shrnul Kerouac následovně: „I couldn't imagine this trip. It was the most fabulous of all. It was no longer east-west, but magic *south*. We saw a vision of the entire Western Hemisphere rockribbing clear down to Tierra del Fuego and us flying down the curve of the world into other tropics and other worlds.“ (1991: 265)

Mexiko všechny dotyčné očarovalo. Tato cesta měla být neopakovatelným dobrodružstvím, které společně zažijí. O úžasu, který Moriarty, Paradise a Shephard cítili,

informuje následující úryvek: „Behind us lay the whole of America and everything Dean and I had previously known about life, and life on the road. We had finally found the magic land at the end of the road and we never dreamed the extent of the magic.“ (1991: 276)

V Mexiku se cestovatelé seznámili s mužem jménem Viktor, který se jim stal jakýmsi průvodcem po městě a zprostředkovatelem dobrodružství. Nejprve ho požádali o marihuanu, která měla zklidnit a zároveň pobavit mysl cestujících. Viktor je zavedl do svého rodinného domu, kde se kolem nich seběhli ostatní sourozenci. Přinesl jejich vlastní rodinnou marihuanu. Dalším dobrodružstvím měla být návštěva nevěstince, který jim Viktor doporučil. Strávili zde půl dne a zažili divoké radovánky, které shrnuje následující úryvek: „Again I rushed off with my girl to her room; Dean and Stan switched the girls they'd had before; and we were out of sight a moment, and the spectators had to wait for the to go on. The afternoon grew long and cool.“ (1991: 288)

Zdrojem Kerouacových veškerých dobrodružství byl Neal Cassady. Stejně tak pokaždé, když se Paradise setká s Moriartym, lze očekávat, že se věci dají do pohybu a vše směřuje k novým vzrušujícím událostem. V díle lze vidět, že hlavním iniciátorem dobrodružných cest, které Paradise zažije, je Moriarty. Sám Paradise dobrodružné situace popisuje spíše zpovzdálí, naplněný obdivem ke svému příteli.

5 Únik

Dalším aspektem *cesty*, kterým se tato práce zabývá, je únik. Jack Kerouac i Jack London prožili ve svých životech, a potažmo dílech, momenty, kdy volili útěk jako důsledek ze zklamání z každodenní reality či neschopnosti se s ní vypořádat. Únik pro ně bylo jakési vysvobození či obrana sebe sama před světem.

Jako prostředek úniku volili oba autoři často alkohol. Kerouac v tomto ohledu zašel ještě dále a často se uchyloval k užívání drog.

Jelikož oba autoři žili na hraně zákona, který často porušovali, sdíleli další společný rys: únik před policií, potažmo před zákonem.

Únik také může znamenat útěk před smrtí, která nebyla v životech autorů něčím zcela neobvyklým. Ne snad, že by London či Kerouac byli vrahy, nebo se s nimi hojně stýkali, ale ocitli se v situacích, kdy hleděli smrti do očí nebo viděli mrtvá těla.

5.1 Jack London – *Cesta (The Road)*

Zkušeností, při které London téměř zemřel, bylo již zmíněné cestování vlakem v zimě v nádrži na led. Tato žalostná vzpomínka je detailněji popsána v kapitole 4. London tento vlak opustil ve městě Laramie a nastoupil do jiného, který cestoval pohořím Rocky Mountains v době, kdy zuřila sněhová bouře. London cestoval „na černo“ a trpěl zimou. Tuto vzpomínku vylíčil v následující pasáži: „One does not ride blind baggages in the daytime; but in this blizzard at the top of the Rocky Mountains I doubted if the shacks would have the heart to put me off. And they didn't. They made a practice of coming forward every stop to see if I was frozen yet.“ (2016: 75) Průvodčí Londonovi doporučil přestoupit do nákladního vlaku, kde cestovala i Kellyho armáda, čítající 84 *hoboes*. London tak unikl před smrtí.

Londonova cesta je zde vyústěním jeho nechuti být ve svém mládí vykořisťován prací v továrně za nízkou mzdu; rozhodl se, že raději uteče. Tuto nechuť ke každodenní práci sdílí s Jackem Kerouacem. Jde o únik před skutečností, před šedou realitou té doby, kdy byli muži, ženy i děti nuceni pracovat v otřesných podmínkách za bezvýznamnou mzdu. London plánoval, že bude trampovat. Svůj životní postoj popsal takto: „I went on ‘The Road’ because I couldn't keep away from it; because I hadn't the price of the railroad fare in my jeans; because I was so made that I couldn't work all my life on ‘one same shift’; because – well, just because it was easier to than not to.“ (2016: 80)

Jak bylo popsáno v kapitole 4, London se připojil ke Kellyho armádě, jeho touha po svobodě však vedla k úniku z této organizované skupiny. Jeho únik lze vysvětlit jako touhu

nebýt součástí davu. Londonova povaha byla výjimečná: nerad splýval s davem, o to raději využíval svůj důvtip a originální nápady, aby vytěžil maximum z dané situace. Soulodí dvou člunů v čele s Londonem tak hladce proplulo přejezí, zatímco tři policejní čluny, které měly dohlížet, aby soulodí Armádu znovu neopustilo, ztroskotaly. Názorně tento únik popisuje sám London: „[...] , caught in that remorseless current that sweeps us on out of sight and into the hospitable farmer-country that replenishes our private commissary with the cream of its contributions. Again we drink pale Vienna and realize that the grub is to the man who gets there.“ (2016: 100)

Únik před policií, obecně před *bully*, je vlastní všem tulákům na *cestě*. Unikají před zákonem, protože mnoho činů, které páchají, je trestných. London popsal své úniky před policií jako vnitřní reflex, který řídí jeho činy: „Ever since that time it has been an automatic process with me to make a run for it when I see a bull reaching for me. This automatic process has become a mainspring of conduct in me, wound up and ready for instant release. I shall never get over it. Should I be eighty years old, hobbling along the street on crutches, and should a policeman suddenly reach out for me, I know I'd drop the crutches and run like a deer.“ (2016: 107-108) Tento reflex si London vybudoval po zkušenosti s policistou z New Yorku, který ho v parku bezdůvodně napadl a udeřil obuškem do hlavy. London vylíčil svou zkušenost takto: „I turned and ran. I was pretty sick, but I ran. And run I shall, to my dying day, whenever a bull begins to explain with a club.“ (2016: 109)

O několik let později, když už London nebyl trampem, onen reflex stále fungoval. Během studií na kalifornské univerzitě navštívil cirkus. Po představení vtrhla do cirkusu četa *bullů* a London, ačkoliv neměl jediný důvod, se dal na útěk. London nastalou situaci vylíčil těmito slovy: „I saw the sudden eruption of brass-buttoned, helmeted bulls, each of them reaching with both hands, all the forces and stability of my being were overthrown. Remained only the automatic process to run. And I ran. I didn't know I was running. [...] It was, as I have said, automatic. There was no reason for me to run. I was not a hobo. I was a citizen of that community. It was my home town. I was guilty of no wrong-doing. I was a college man. [...] And yet I ran – blindly, madly, like a startled deer, for over a block.“ (2016: 109-110)

Únik se tak v podstatě stal Londonovým životním stylem, výrazem jeho odlišnosti, a hlavně touhy po osobní svobodě, neochoty přizpůsobit se danému společenskému systému.

5.2 Jack Kerouac – *Na cestě (On the Road)*

Únik jako způsob odmítání reality byl doménou spíše Kerouaca než Londona. Časté návraty Sala Paradise k jeho tetě, která ale ve skutečnosti představuje autorovu matku Gabrielle, jsou toho zřejmým důkazem. Neunikal ale pouze Sal/Kerouac. Dalším, kdo měl ve zvyku opakovaně utíkat před všední realitou, byl Dean Moriarty/Cassady.

První únik Deana Moriartyho zachytil Kerouac, když se po hádce s Marylou objevil u dveří bytu, kde Sal Paradise bydlel se svou tetou. Kerouac popsal tento únik následovně: „Meanwhile Dean had gotten a job in a parking lot, had a fight with Marylou [...] and she was so mad and so down deep vindictive that she reported to the police some false trumped up hysterical crazy chargé, and Dean had to lam from Hoboken. So he had no place to live. He came right out to Paterson, New Jersey, where I was living with my aunt [...].“ (1991: 3) Kromě důvodu k úniku lze z tohoto úryvku vyzpozorovat, že Kerouac nepřikládal význam interpunkci. Byl to styl jeho tvorby, což je detailněji popsáno v kapitole 3.

Po mnoha radostných i smutných dnech, strávených v Denveru, cítil Sal Paradise potřebu vydat se do San Franciska za novými zážitky. Tento únik byl pro něj cestou k novému dobrodružství, které v dálce čekalo. Kerouac únik z Denveru za něčím novým vylíčil takto: „I was itching to get on to San Francisco [...] My moments in Denver were coming to an end [...] I stretched out on the grass of an old church with a bunch of hobos, and their talk made me want to get back on the road. [...] Beyond the glittering street was darkness, and beyond the darkness the West. I had to go.“ (1991: 56-58)

Když Sal Paradise během svého prvního výletu procestoval města Denver, San Francisko, Los Angeles a mnoho dalších, dospěl k názoru, že se vrátí zpět ke své tetě do New Yorku. Tento návrat byl vlastně únikem před vším, co právě prožil, únikem před nejistotou, která ho celou cestu provázela. Doma, u své tety, se cítil v bezpečí a žádná nejistota ho nečekala. Po návratu začal Sal Paradise balancovat nad tím, co mu rozhodnutí vydat se na cestu přineslo: „Where Dean? Where everybody? Where life? I had my home to go to, my place to lay my head down and figure the losses and figure the gain that I knew was in there somewhere too.“ (1991: 107)

Velmi podobným způsobem skončilo i jeho druhé dobrodružství, jímž bylo cesta do San Franciska po boku přátel. Z knihy lze vycítit, že to největší dobrodružství se odehrávalo právě na cestě. Jedině na cestě cítil Sal Paradise štěstí. Ale čas strávený v San Francisku, kde ho opustil Dean Moriarty ihned po příjezdu a Marylou po několika dnech, byl naplněný melancholií. Zůstal sám. Svoji sklíčenost vyjádřil Kerouac v románu takto: „Where is Dean and

why isn't he concerned about our welfare? I lost faith in him that year. I stayed in San Francisco a week and had the beatest time of my life.“ (1991: 171) Jak lze vidět, Paradiseův pobyt v San Francisku byl zahalen smutkem, a právě tomuto pocitu se pokoušel uniknout návratem ke své tetě do New Yorku. Rozloučení s Camillou a Deanem Moriartym Kerouac popsal stručně: „It was a sullen moment. We were all thinking we'd never see one another again and we didn't care.“ (1991: 178)

Když Paradise potřetí navštívil Moriartyho v San Francisku, události nabraly rychlý spád. Druhý den Paradiseova pobytu Camille oba vykázala z domu. Moriartyho tělo bylo zničené a jeho duše také. Při jedné z hádek s Marylou si poranil palec u ruky a rána se mu zanítila. Tato hádka byla posledním momentem, kdy se viděli. Moriarty ztratil Camillu i Marylou, přišel o práci a svět se mu hroutil před očima. Paradise nabídl Moriartymu cestu do New Yorku a později do Itálie jako únik před jeho smutným životem v San Francisku. Moriarty souhlasil: potřeboval uniknout sám před sebou a Sal Paradise mu nabídl pomocnou ruku v podobě cesty. Tato výměna rolí je výstižně shrnuta v následujících větách:

„I was glad I had come, he needed me now. [...] I realized it was up to me. [...] ,I have here,‘ I said, ,the sum of eighty-three dollars and change, and if you come with me let's go to New York – and after that let's go to Italy.‘ [...], we went to a bar down on Market street and decided everything – that we would stick together and be buddies till we died. [...] Dean claimed he no longer needed Marylou though he still loved her. We both agreed he would make out in New York.“ (1991: 189-191)

Skutečnost, že se opravdu jednalo o únik před realitou, nejistotou a pochybnostmi o smyslu života, potvrzuje následující úryvek: „Whoo, Frisco nights, the end of the continent and the end of doubt, all doubt and tomfoolery, good-by.“ (1991: 202)

Dalším velmi častým důvodem k úniku je únik před zákonem. Nejinak tomu bylo, když Sal Paradise a Dean Moriarty unikali pryč z Denveru, kde Moriarty předešlou noc ukradl čtyři auta pro své pobavení. Únik je poutavě zachycen v tomto úryvku:

„Man, that's a detective's car and every precinct in town knows my fingerprints from the year that I stole five hundred cars. You see what I do with them, I just wanna right, man! I gotta go! Listen we're going to wind up in jail if we don't get out of here this very instatnt.‘ [...] we said quick good-bys to our sweet little family and stumbed off toward the the protective road where nobody would know us. [...] Every minute things become more dangerous.“ (1991: 224-225)

Když se Sal Paradise vydal na *cestu* počtvrté, v Denveru se setkal se svým přítelem Stanem Shephardem (Frank Jeffries). Shephard se nedávno vrátil z výletu z Francie a život v Denveru ho neuspokojoval a nudil, a i proto se toulal po nočních denverských barech. Když se doslechl, že Paradise má namířeno do Mexika, chtěl jet s ním. Byl to únik před životem v Denveru a před rodinou, která ho svazovala. V cestě do Mexika viděl svobodu. Následující úryvek Shephardovy pocity výstižně shrnuje: „Stan was wandering around Denver like a bum because of his fight with his grandfather. [...] ,I can't even come home late – my grandfather starts fighting with me, then he turns on my mother. I tell you, Sal, I got to get out of Denver quick or I'll go crazy.“ (1991: 258)

Časté úniky a návraty, popsané v Kerouacově románu, jsou odrazem autorovy neschopnosti nalézt smysl života, z čehož plyne jeho rozčarování a tíživý smutek. Návraty k matce/tetě jsou odrazem jeho neschopnosti osamostatnit se a sám řídit svůj život, nebýt závislý na mateřské péči. Jinými slovy, neschopnosti dospět. Cassadyovy úniky odrážejí jeho neschopnost adaptovat se v rámci společenských i osobních vztahů, nalézt své místo v životě a vnitřní klid. Oba také často unikali před zákonem a ztracenou identitu se snažili najít ve ztotožnění se s rolí outsidera.

6 Setkání

Setkání s lidmi k životu neoddiskutovatelně patří. Při způsobu života *na cestě* se ale počet setkání rapidně zvyšuje a narůstá tak i počet lidí, kteří mohou ovlivnit životní osudy. Proto bylo nutné v této práci zmínit pouze případy určitým způsobem zajímavé, úsměvné nebo nebezpečné.

Kerouac i London žili dobrodružné životy a setkali se s tisíci zajímavými lidmi, kteří do osudu jejich života více, či méně zasáhli. Velmi často se ale potkávali s lidmi žijící na hraně, či za hranou zákona, což je přivedlo do mnohých problémů, nebo dokonce do vězení. Oba autoři si vedli podrobný deník ze svých cest, což byla jedna z věcí, kterými se Kerouac nechal Londonem inspirovat, a mohly tak vzniknout oba zkoumané romány a mnoho dalších děl.

6.1 Jack London – *Cesta (The Road)*

V minulých kapitolách bylo zmíněno žebrání o jídlo. Tuto činnost London nejprve odsuzoval, později v ní však našel zalíbení a zábavu. Je zřejmé, že při *vytloukání*, což je slangový výraz pro obcházení domů, se žebrák střetne s mnoha typy lidí. London díky své výmluvnosti a fantazii dokázal obměkčit srdce mnoha lidí, především žen.

V románu *Cesta* je popsáno setkání s jistou ženou z Rena, které London v úvodu věnuje celou tuto knihu, kde se omlouvá za své lži. London setkání vylíčil takto: „At the first glimpse of her kindly face I took my cue. I became a sweet, innocent, unfortunate lad. [...] I know the tears did get into my voice at times. It was very effective. In fact, with every touch I added to the picture, that kind soul gave me something also.“ (2016: 9-10)

Opačným příkladem žebrání bylo setkání s bohatým mužem, jehož žena pozvala Londona do domu v domnění, že by mohli Londonovi dát najíst. Po krátkém rozhovoru mezi oběma muži došlo ke konfliktu, který London popisuje takto: „I'll not waste words on you,“ he roared. „Get out of here, you ungrateful whelp!“ [...] He arose suddenly to his feet. He was a large man. [...] I went away hurriedly.“ (2016: 4-5)

London se na svých cestách setkal s mnoha různými lidmi. Nelze nezmínit setkání s americkými cikány: London se stal svědkem týrání žen a dětí, když jeden z mužů zbičoval dva malé hochy a jednu ženu. Toto setkání je zajímavé tím, že ačkoliv byl London odpůrcem týrání, tak nezakročil. Zřejmě ze strachu o svůj život. Toto týrání London vylíčil následovně: „Two bare-legged boys of eight or nine in some minor way broke some rule of the camp – what it was I did not know; and a man who lay beside me suddenly sat up and called to them. [...] The alertness of fear was in their faces, and they turned, in a panic, to run. [...] His intelligence

and past experience told him that to come back was a lesser evil than to run on. [...] His eyes always were fixed upon the whip, and in his eyes was a terror that made me sick – the frantic terror of an inconceivably maltreated child. [...] And all the while the four men lay beside me and watch and made no move. Nor did I move, and without shame I say it; though my reason was compelled to struggle hard against my natural impuls to rise up and interfere. I knew life. [...] though my whole soul cried protest, my mouth cried not.“ (2016: 32-34)

Další setkání lze obecně popsat jako setkání s justicí Spojených států. London zde popisuje soudní proces, který proběhl ve městě Niagara Falls, kde byl, spolu s dalšími patnácti *hoboes*, zatčen za tuláctví. London vylíčil soudní proces a své pocity takto: „The trial of that hobo had taken just about fifteen seconds. The trial of the next hobo came off with equal celerity. The bailiff said, ‚Vagrancy, your Honor‘ and his Honor said, ‚Thirty days‘. Thus it went like clockwork, fifteen seconds to a hobo – and thirty days. [...] The machine of justice was grinding smoothly. [...] Ask for me, I was dazed. Here was I, under sentence, after a farce of trial wherein I was denied not only my right of trial by jury, but my right to plead guilty or not guilty. [...] But when I asked for lawyer, I was laughed at.“ (2016: 41-42)

Jak již bylo zmíněno, cestou do vězení se London seznámil s mužem, který měl s vězením zkušenosti, protože už byl několikrát odsouzen. London věděl, že pokud se mu podaří s ním spřátelit, oněch třicet dní bude snesitelnějších. Cenné rady, které London od muže dostal, mu dopomohly k lepší pozici hallmana a k větším pravomocem. Poprvé se setkali v autobuse, strávili spolu třicet dní ve vězení a slibovali si vzájemné přátelství, které trvalo až do jejich propuštění, kdy London tohoto muže opustil a vydal se na další *cestu* sám. London popsal jejich setkání takto: „He was my ‚meat.‘ I ‚cottoned‘ to him. [...] Nay, the more we talked the surer I was that he was my meat, and I divided all my tobacco with him. [...] We became pretty chummy, and my heart bounded when he cautioned me to follow his lead. He called me ‚Jack,‘ and I called him ‚Jack.‘“ (2016: 44)

London se záhy přesvědčil, že život za mřížemi není snadný. Setkal se zde s týranými vězni, dozorci a hallmany, kteří si musí zjednat pořádek za použití fyzického násilí. Zjistil, jak funguje směnný obchod ve vězení a získal i jiné zkušenosti. Za zmínku také stojí zjištění, jak dopadne vězeň, který se i přes pravomocný rozsudek domáhá svých občanských práv. London vyjádřil snahu takového vězně následovně: „I remember a handsome young mulatto of about twenty who got the insane idea into his head that he should stand for his rights. And he did have the right of it, to; but that didn't help him any. [...] Eight hall-men took the conceit out of him in just about a minute and half [...], the shreds of his stout prison clothes fell from

him, leaving him wholly naked and streaming blood from every portion of the surface of his body. [...] So had I learned mine. It is not a nice thing to see man's heart broken in minute and a half.“ (2016: 57)

Jiný způsob týrání, se kterým se London setkal, bylo psychické. London vylíčil své setkání s mužem, jenž se nechal zdeptat dozorcí a hallmany, kteří mu namluvili, že je zde jen proto, aby přišel o velké dědictví, které si přerozdělí ostatní dědicové. London napsal: „But his imprisonment told on him, and he grew violent day by day. The hall-men took delight in teasing him. [...] Then he was taken away for examination before doctors. He never came back, and I often wonder if he is dead, or if he still gibbers about his millions in some asylum for the insane.“ (2016: 62-63)

Je zřejmé, že se London na cestě potkával i s jinými *hoboes*. Některé viděl jen jednou, s jinými se setkával častěji, jiní byli naopak přáteli, které si přál potkávat znovu a znovu. Tento odstavec je věnován muži, jehož přezdívka byla „Skysail Jack“, o kterém je detailněji psáno v jiných kapitolách této práce. „Skysail Jack“ byl svými schopnostmi i stylem života Londonovi velmi podobný. Cestovali po stejných tratích v podobný čas, ale nikdy se nesetkali. Proto je třeba zdůraznit, že u Londona se tentokrát jednalo o touhu po setkání. London tuto touhu vyjádřil následovně: „We'd have made a preciuos pair, I am sure, if we'd ever got together; but get together we couldn't. [...] Skysail Jack and Sailor Jack – gee! if we'd ever got together. (2016: 65-66)

Další člověk se zajímavým osudem, se kterým se London setkal, byl mladý třináctiletý hoch z Oregonu, který utekl od rodiny, protože byl rodiči týraný. London s tímto hochem strávil jednu noc ve vagonu a popsal ho takto: „He had a tale of cruel treatment in the home he had left that rang true; besides, there was no need for him to lie to me, a nameless hobo on the track.“ (2016: 69)

Člověk, se kterým London během svých tuláckých let zažil největší muka, byl jistý Švéd, se kterým London prožil noc na kotlích elektrárny, kdy sténali žízni a horkem, nebo noc, kdy téměř umrzli v pojízdném salónu a teploměr ukazoval -40°C. Obě tyto noci jsou detailněji popsány v kapitolách 4 a 7. London jejich setkání vylíčil takto: „I remember one I met in California. He was a Swede, but he had lived so long in the United Sates that one couldn't guess his nationality. He had to tell it on himself. In fact, he had come to the United States when no more than a baby.“ (2016: 67) Společně cestovali poměrně dlouho, až do oné noci, kdy téměř zmrzli. Druhý den ráno se rozloučili a nikdy už se nesetkali.

Ještě, než se jejich cesty rozešly, setkali se s výčepním, který jim odmítl prodat pivo, ačkoliv měli peníze, a s topičem, který měl slitování a nechal je přihazovat uhlí, aby neumrzli. Také cestovali vlakem s více než osmdesáti *hoboes*, jako členové Kellyho Armády. London vylíčil své první setkání s částí této Armády takto: „The next moment he had risen on his hands and knees in wrath, and I was flying through the air. What goes up must come down, and I came down on another man’s head. [...] Those eighty-four hoboes winowed me out till what little was left of me, by some miracle, found a bit of straw to rest upon. I was initiated, and into a jolly crowd.“ (2016: 75-76)

Road-kidové byli mladí hoši, kteří byli Londonovi inspirací k vydání se na *cestu*. Obdivoval jejich zážitky nabyté na *cestě*. Chtěl být jedním z nich. Jak se London stal *road-kidem*, je detailněji popsáno v kapitolách 4 a 7. O tom, jací jsou a jak probíhá setkání s nimi, napsal London toto: „Road-kids are nice little chaps – when you get them alone and they are telling you ‘how it happened’; but take my word for it, watch out for them when they run in pack. Then they are wolves, and like wolves they are capable of dragging down the strongest man. [...] Their motive is usually robbery.“ (2016: 88)

Setkání s *bullem*, což je přezdívka pro zaměstnance železniční dráhy nebo policistu, se každý tramp snaží vyhnout, co nejvíce. Toto setkání zpravidla nebývá pro tuláka dobré. London popsal své pocity při setkání s policistou takto: „It rarely pays to stop and enter into explanations with bulls when they look ‘horstile.’ A swift get-away is the thing to do.“ (2016: 107) O setkání s policisty a úniky před nimi je napsáno více v kapitole 5.

London nesháel předsudky, proto zmínil i setkání s policistou z Bostonu, aby vyjádřil, že i některá setkání s *bully* byla příjemná. Svou poklonu vyjádřil takto: „I once hypnotized a bull on Boston Common. It was past midnight and he had me dead to rights; but before I got done with him he had ponied up a silver quarter and given me the address of an all-night restaurant.“ (2016: 110)

Je možné shrnout, že setkání, popsaná v Londonově románu, jsou oslavou svobody, kterou jeho cesta přináší. Autorova vnitřní svoboda se projevuje právě v jeho nezaujatém postoji vůči všem lidem v jeho okolí, což zvyšuje autenticitu a přesvědčivost jeho vyprávění.

6.2 Jack Kerouac – *Na cestě (On the Road)*

Jak bylo zmíněno výše, Jack Kerouac se během svého vzrušujícího života setkal s mnoha lidmi. Zřejmě největší význam mělo pro Kerouacův život setkání s Nealem Cassadym, který v knize vystupuje jako Dean Moriarty. Neal Cassidy byl stěžejní inspirací pro život a některá cestopisná díla Jacka Kerouaca. I proto kniha *Na cestě (On the Road)* začíná

s příjezdem Deana Moriartyho do New Yorku. Kerouac v úvodu knihy napsal: „With the coming of Dean Moriarty began the part of my life you could call my life on the road.“ (1991: 1)

První setkání Sala Paradise a Deana Moriartyho je v knize popsáno následovně: „I went to the cold-water flat with the boys, and Dean came to the door in his shorts. Marylou was jumping of the couch. [...] My first impression of Dean was a young Gene Autry-trim, thin-hipped, blue-eyed, with a real Oklahoma accent – a sideburned hero of the snowy West.“ (1991: 2) V kapitole 3 je zmíněno, že návštěva bytu nebylo prvním setkáním Kerouaca a Cassadyho. V úryvku citovaném výše je zmíněno, že Dean Moriarty měl při otevření dveří do bytu na sobě spodní prádlo. Ve skutečnosti byl však Neal Cassady nahý. Toto je jeden z kompromisů, které musel Kerouac učinit, aby bylo dílo publikováno.

Jako velmi zásadní setkání také Kerouac popisuje setkání Deana Moriartyho a Carla Markse (Allen Ginsberg). Oba muži k sobě od začátku přilnuli. Kerouac o tomto přátelství napsal: „And that was the night Dean met Carlo Marx. A tremendous thing happened when Dean met Carlo Marx. Two keen minds that they are, they took to each other at the drop of a hat. Two piercing eyes glanced into two piercing eyes – the holy con-man with the shining mind, and the sorrowful poetic con-man with the dark mind that is Carlo Marx. From that moment on I saw very little of Dean, and I was a little sorry too. Their energies met head-on, I was a lout compared, I couldn't keep up with them.“ (1991: 5)

Na rozdíl od Londona, který cestoval především vlakem a lodí, Kerouac volil jako způsob dopravy autobus, případně stopování. Toto je dáno i dobou, kdy jednotliví autoři žili. Při stopování se tak Sal Paradise setkal s mnoha odlišnými lidmi. Při cestě přes státy Iowa a Nebraska směrem na západ jel postupně s mužem v nákladním voze, ženou v osobním kupé a jiným mužem v nákladním voze, který Salu Paradiseovi zařídil přestup do jiného vozu jedoucím za nimi. Tento přestup, který Salu Paradiseovi pomohl udržet směr, kam chtěl jet, popsal Kerouac takto: „[...] because he had to turn off at Iowa City he blinked his tail lights at the other guy and slowed down for me to jump out, which I did with my bag, and the other truck, acknowledging this Exchange, stopped for me, and once again, in the twink of nothing, I was in another big high cab, all set to go hundreds of miles across the night, and was I happy!“ (1991: 14) Později cestoval Sal Paradise se studenty z iowské univerzity.

Při stopování ve městě Des Moines, kudy na lodi dříve cestoval i Jack London, se setkal Sal Paradise s dalším stopařem jménem Eddie, se kterým strávil nějaký čas. Kerouac o tomto setkání napsal: „In this town, [...], I made the acquaintance of another hitch-hiker, a typical

New Yorker, an Irishman who'd been driving a truck for the post office most of his work years and was now headed for a girl in Denver and a new life. I think he was running away from something in New York, the law most likely.“ (1991: 16) Jak lze vidět, na cestě se člověk může setkat s jinými lidmi, kteří také cestují, ale ze zcela jiných důvodů.

S člověkem, který pro něj reprezentoval Západ a byl oblečený v koženém kabátě, se Paradise setkal v bistru ve státě Nebraska. Kerouac napsal: „I said to myself, Wham, listen to that man laugh. That's the West, here I am in the West. [...] It was the spirit of the West sitting right next to me. I wished I knew his whole raw life and what the hell he'd been doing all these years besides laughing and yelling like that.“ (1991: 19)

Když Sal Paradise dorazil do Denveru, toužil po setkání s Deanem Moriartym, protože očekával, že jeho život naplní vzrušením a dobrodružstvím, což bude odměnou za dlouhou cestu z New Yorku, kterou musel překonat. Když se mu po několika dnech podařilo Moriartyho najít, bylo to přesně takové setkání, jaké očekával. Nezáleželo na tom, že byla noc, Dean Moriarty opustil svou přítelkyni Camille, které slíbil, že se za dvě hodiny vrátí a vyrazil do ulic se svými přáteli se slovy: „So now in this exact minute I must dress, put on my pants, go back to life, that is to outside life, streets and what not, as we agreed, it is now *one-fifteen* and time's running, running-“ (1991: 43)

Po zastávce v Denveru dorazil Sal Paradise do cíle: San Franciska. Měl se zde setkat s přítelem ze školy Remi Boncoeuem (Henri Cru). Dříve si slíbili, že za ním přijede do San Franciska, kde se znovu setkají. Byli to dobří přátelé navzdory tomu, že Sal Paradise přebral Remi Boncoeuovi dívku. Když Sal Paradise vystoupil z autobusu na zastávce v San Francisku, šel ho okamžitě navštívit. Před dveřmi domu našel ceduli s jeho jménem, aby v případě, že nikdo není doma, vlezl do domu oknem. Remi Boncoeur ho očekával už před třemi týdny, i přesto k setkání došlo v domě, kde bydlel se svou přítelkyní Lee Ann. Jejich přátelství vylíčil Kerouac následovně:

„It's not that he ever blamed me for taking off with his girl; it was only a point that always tied us together; that guy was loyal to me and had real affection for me, and God knows why.“ (1991: 62) Jejich setkání bylo velmi radostné, o tom svědčí radost, kterou Remi Boncoeur měl, když Paradise zahlédl v okně a zvolal: „Aaaaah Paradise, he comes in through the window, he follows instructions to a T. Where have you been, you're two weeks late. (1991: 62)

Sal Paradise měl namířeno ze San Franciska do Los Angeles. Jel stopem a z města Bakersfield se rozhodl pokračovat autobusem. Na nádraží se setkal s překrásnou dívkou Terry z Mexika. Když zjistil, že mají oba namířeno stejným směrem, sbíral odvahu, aby ji oslovil.

Promlouval sám k sobě: „You gotta, you gotta or you'll die! Damn fool, talk to her! What's wrong with you? Aren't you tired enough of yourself by now?“ (1991: 82) Poté ji oslovil a zjistil, že sympatie, které k ní cítil, byly vzájemné. Setkání a rozhovorů s dívkami a ženami zažil Sal Paradise mnoho, mexická Terry byla ale výjimečná. Ačkoliv spolu strávili pouhých patnáct dní, Kerouac věnoval jejich společnému dobrodružství více než dvacet stran své knihy. O tom, jak moc Sala Paradise Terry uchvátila, vypovídá i následující úryvek: „I promised her beautiful love. I gloated over her. Our stories were told; we subsided into silence and sweet anticipatory thoughts. It was as simple as that. You could have all your Peaches and Bettys and Marylous and Ritas and Camilles and Inezes in this world; this was my girl and my kind of girlsoul, and I told her that.“ (1991: 83)

Sal Paradise při návštěvě Hollywoodu setkal s místními občany a porovnal je s občany New Yorku. Došel k závěru, že jsou to stejní komedianti. Úryvek z knihy toto tvrzení uceleně potvrzuje: „Hollywood Sams stood in front of swank restaurants, arguing exactly the same way Broadway Sams argue at Jacob's Beach, New York, only here they wore light-weight suits and their talk was cornier.“ (1991: 87)

Život, který prožíval Sal Paradise a Dean Moriarty se často odehrával v různých barech, putykách a nočních klubech, kde má člověk možnost setkání s širokým spektrem lidí. Ne jinak tomu bylo, když v lednu 1949, před odjezdem do San Franciska seděli v Baru Ritz. O širokém spektru lidí, s kterými se lze v baru setkat vypovídá i tento úryvek: „There were wild Negro queers, sullen guys with guns, shiv-packing seamen, thin, noncommittal junkies, and an occasional well-dressed middle-aged detective, posing as a bookie and hanging around half for the interest and half for duty.“ (1991: 131)

Stejně jako London, tak i Kerouac se na svých cestách setkali s policisty. Tato setkání nebyvala radostná a vždy byla překážkou v bezproblémovém cestování. Na rozdíl od Londona, Kerouac neuměl jezdit vlakem „na černo“ a častěji jezdil autem, autobusem nebo stopoval. Ačkoliv oba autoři cestovali v jiné době, setkání s policií znamenalo to samé: problém. Stejně tak tomu bylo, když Ed Dunkel jel překročenou rychlostí směrem do New Orleans. Jak setkání probíhalo je vylíčeno v následujícím úryvku: „Naturally the cop took after us with his siren whining. We were stopped. He told us to follow him to the station house. [...] We had to give them twenty-five.“ (1991: 136)

Další setkání s policistou dopadlo o poznání lépe. Stalo se to, když Sal Paradise cestoval společně s Marylou a Deanem Moriartym na západ, ve městě Benson v Arizoně. Skupina cestovatelů byla po nucených výdajů za pokutu za rychlou jízdu a za jídlo téměř bez peněz. Sal

Paradise se rozhodl zastavit hodinky, které dostal od svého bratra, v místní zastavárně. Policista je podezřívá z krádeže vozu. Setkání s ním proběhlo takto: „The cop told Dean to come out. Suddenly he whipped out his gun and yelled, ‚Keep your hands up!‘“ (1991: 164) Když ale policista zjistil, že jsou všechny dokumenty od vozu v pořádku, jeho přístup byl rázem zcela jiný a průběh setkání skončil v přátelském duchu: „All the papers were straight. ‚Only checking up,‘ he said with a broad smile. ‚You can go on now. Benson ain’t a bad town actually; you might enjoy it if you had breakfast here.‘“ (1991: 165)

Když byli Paradise, Moriarty a Shephard v Mexiku byli unešení povahou lidí. Na rozdíl od Američanů byli všichni vlídní a milí. To platilo i pro policisty. Když cestovatelé trávili noc venku před autem na zemi či na střeše auta, setkali se s místním šerifem, který je přišel zkontrolovat. Pro porovnání slouží následující úryvek: „Such lovely policemen God hath never wrought in America. No suspicions, no fuss, no bother: he was the guardian of the sleeping town, period.“ (1991: 294)

Vliv Williama S. Burrougse na Jacka Kerouaca je blíže popsán v kapitole 3. Poté se ale jejich cesty rozešly a žili každý svým životem. Po několika letech se znovu setkali, když Sal Paradise navštívil „Starouše Bulla Lee“ (William S. Burroughs) v jeho domě při své cestě do San Franciska. O jejich setkání napsal Kerouac toto: „Poor Bull came home in his Texas Chevy and found his house invaded by maniacs; but he greeted me with a nice warmth I hadn’t seen in him for a long time.“ (1991: 142) Dalším důvodem setkání bylo to, že cestou do Virginie Ed Dunkel opustil svou manželku a nechal ji na pospas svému osudu. Manželka na něj několik týdnů čekala v domě Bulla Lee a byla něj právem rozzlobená.

Když skupina cestovatelů, Sal Paradise, Marylou a Dean Moriarty dorazili do San Franciska, tak je Moriarty opustil a šel za Camillou. Zbylí dva cestovatelé se procházeli bez peněz ulicemi San Franciska. Setkali se s širokým spektrem lidí, ale nikdo si jich nevšímal. Toto setkání nemělo velký význam, jedná se spíše o popis lidí, se kterými se v San Francisku lze setkat. Velmi podrobně to popisuje úryvek z knihy: „We wandered around, carrying our bundles of rags in the narrow romantic streets. Everybody looked like a broken-down movie extra, a withered starlet; disenchanted stunt-men, midget auto-racers, poignant California characters with their enf-of-the-continent sadness, handsome, decadent, Casanova-ish men, puffy-eyed motel blondes, hustlers, pimps, whores, masseurs, bellhops – a lemon lot, and how’s a man going to make a living with a gang like that?“ (1991: 170)

Třetí setkání s Deanem Moriartym bylo pro Paradise o poznání veselejší než jejich loučení před několika měsíci. Moriartyho přivítal Paradise jak bylo pro něj typické: byl nahý.

Kerouac setkání vylíčil následovně: „He came to the door stark naked and it might have been the President knocking for all he cared. He recieved the world in the raw. [...] My arrival was somewhat like the coming of the strange most evil angel in the home of the snow-white fleece, as Dean and I began talking excitedly [...].“ (1991: 183)

Když byli Dean Moriarty a Sal Paradise společně v Denveru, Dean Moriarty toužil po setkání se svým otcem. Hledal ho, kde se dalo. Svého otce ani jiné členy rodiny roky neviděl. Byl osamoceny a toužil po setkání s rodinou. Proto byl štěstím bez sebe, když se mu podařilo domluvit schůzku alespoň se svým bratrancem Samem Bradym. O vztahu se svým bratrancem a touze se s ním setkat vypovídá následující úryvek: „„We used to sleep together. The one man in the family who took tender concern for me. And tonight I'm going to see him again for the first time in seven years, he just got back from Missouri.“ [...] I never saw Dean so glad and excited.“ (1991: 216)

Když Sal Paradise vyrazil počtvrté na *cestu*, vyrazil sám. Když člověk cestuje sám, šance na setkání s cizími lidmi se rapidně zvyšuje. V autobuse se Paradise setkal s mužem jménem Henry Glass, který si k němu přisedl. V následujícím výtažku je krátce shrnuto, o jakého muže se jednalo: „He showed me papers. He had just been released from Terre Haute federal pen; the rap was for stealing and selling cars in Cincinnati. A young, curly-haired kid of twenty. [...] Here was a young kid like Dean had been; his blood boiled too much for him to bear.“ (1991: 256-257)

V Kerouacově díle je obsaženo nepřeberné množství lidí, se kterými se setkal nebo viděl z okna auta či autobusu. Velké množství lidí zmíněných v díle je odrazem svobody a rozmanitosti v jeho životě.

7 Hledání identity a smyslu života

Hledání vlastní identity a smyslu života lze vnímat jako subjektivní motivy vedoucí k uspokojení osobních vnitřních potřeb. Jelikož je ale každý člověk svým způsobem originál, každý nalézá smysl života v něčem jiném.

Hledání smyslu života lze u Londona spatřovat v touze stát se uznávaným spisovatelem. V tomto ohledu jsou si London s Kerouacem podobní, ale London oproti Kerouacovi vyniká svou pílí a sebedisciplínou, která Kerouacovi chybí.

Kromě touhy stát se spisovatelem sdíleli London a Kerouac i další společný smysl života, cestování. Při cestování zažívali mnohdy velké nepohodlí až utrpení, které je popsáno výše.

7.1 Jack London – *Cesta (The Road)*

Dalším prvkem hledání smyslu života je u Jacka Londona touha stát se nejlepším ve svém oboru. Jak lze vyčíst z kapitoly 2, London toužil být králem pirátů, pijáků, zlatokopů, ale i trampů. Většina trampů zaznamenávala na viditelná místa, nejčastěji v blízkosti vlakových nádraží a zastávek nebo u jezer a vodních nádrží, své přezdívky společně s datem, kdy tímto místem projížděli, a směrem, kam putují. Londonova přezdívka byla „Sailor Jack“ vzhledem k jeho zkušenostem s plavbou na moři. Snažil se vyrovnat jinému trampovi, přezdívanému „Skysail Jack“, který měl před Londonem náskok několika dní. London popsal, jak ho jeho vnitřní pudy nutily, aby „Skysail Jacka“ předstihl: „I was a ‘comet’ and ‘tramp-royal,’ so was Skysail Jack; and it was up to my pride and reputation to catch up with him.“ (2016: 64)

London velmi výstižně vylíčil své vzpomínky a pocity z této noci: „Around me the hoboos were moaning, groaning, sobbing, sighing, gasping, panting, rolling and tossing and floundering heavily in their torment. We were so many lost souls toasting on a griddle in hell, and the engineer, Satan Incarnate, gave us the sole alternative of freezing in the outer cold. The Swede sat up and anathematized passionately the wanderlust in man that sent him tramping and suffering hardships such as that.“ (2016: 71-72) Z tohoto tvrzení lze rozpoznat, že London i jistý Švéd, se kterým strávil několik dní, svou identitu ztotožňovali s tuláky a byli odhodláni pro své přesvědčení i trpět.

Cesty Jacka Londona a Švéda se opakovaně rozdělily a spojily, když se oba muži společně oddělili od Armády: během velmi chladné a deštivé noci našli opuštěný pojízdný bar, kde se rozhodli přespat. Neměli deku na přikrytí, jejich oblečení bylo zcela promočené, trpěli hladem a podlaha byla děravá, takže je trápil silný průvan. London na tuto noc vzpomíná jako na jednu z nejhorších nocí, které jako tulák zažil. Po probuzení se oba tuláci vydali

k železniční trati, přičemž každý měl namířeno jiným směrem. Muka, která museli podstoupit, je donutila přemýšlet o smyslu života a znovu přehodnotit svou identitu tuláka. London vylíčil jejich poslední rozloučení, než se každý vydal svojí cestou, takto: „Never again a hobo.“ He paused, and, as he went on again, his voice gathered strength and huskiness as it affirmed his will. [...] The next we were swallowed up from each other by the mist. It was our final passing.“ (2016: 79)

Hledání smyslu života a vlastní identity je jakousi životní poutí, kterou prochází každý člověk. Člověka k této cestě vedou vnitřní pocity. Alespoň část života nacházel London smysl svého života v tuláctví, což dokázal výstižně popsat: „I became a tramp-well, because of the life that was in me, of the wanderlust in my blood that would not let me rest.“ (2016: 80)

V kapitole nazvané „Road-kidové a Gay-catové“ London popisuje, jak se stal tulákem a co ho přimělo, aby se vydal na *cestu* a opustil „kariéru“ pirátského lovce ústřic. Byla to skupina hochů, kteří mluvili jinak, než byl doposud zvyklý, a byli jiní než lidé, co znal. Inspirovali ho a London popsal setkání s nimi takto: „They were road-kids, and with every word they uttered the lure of The Road laid hold of me more imperiously. [...] And I would lie silently in the sand and listen. [...] A new world was calling to me in every word that was spoken [...]“ (2016: 83)

Smysl života nemusí být pro člověka jednoznačný a může se v průběhu života vyvíjet a měnit. London svou identitu nacházel postupně v roli námořníka, trampa, spisovatele, socialisty nebo majitele ranče. Své nadšení z cestování vlakem popsal London takto: „The Road had gripped me and would not let me go; and later, when I had voyaged to sea and done one thing and another, I returned to The Road to make longer flights, to be a ‘comet’ and a profesh, and to plump into the bath of sociology that wet me to the skin.“ (2016: 91)

Uvedená slova jsou důkazem Londonovy lásky k tuláctví jako k životu na cestě bez hranic i bez jednoznačného směru a cíle. Taková cesta je výrazem jeho svobodomyšlné duše a hlavním smyslem jeho života.

7.2 Jack Kerouac – *Na cestě (On the Road)*

Jak bylo zmíněno výše, smysl života spatřuje každý člověk v něčem jiném. Pro Deana Moriartyho byl smyslem života především pohlavní styk: „[...] for to him sex was the one and holy and important thing in life, although he had to sweat and curse to make living and so on.“ (1991: 2)

V následujícím úryvku je Moriartyho smysl života popsán podrobněji: „Besides, all my New York friends were in the negative, nightmare position of putting down society and giving her tired bookish or political or psychoanalytical reasons, but Dean just raced in society, eager for bread and love; he didn't care one way or the other [...]. (1991: 8)

Sal Paradise, poté, co už znal Deana Moriartyho lépe, zjistil, proč Moriarty tak bezútešně toužil po pohlavním styku s mnoha ženami. Důvodem byly dlouhé roky strávené v nápravných zařízeních a vězeních, a také fakt, že nikdy nepoznal svou matku. Důkazem je například tento úryvek:

„This is the result of years looking at sexy pictures behind bars; looking at the legs and breasts of women in popular magazines; evaluating the hardness of the steel halls and the softness of the woman who is not there. Prison is where you promise yourself the right to live. Dean had never seen his mother's face. Every new girl, every new wife, every new child was an addiction to his bleak impoverishman.“ (1991: 132)

S tímto tvrzením koresponduje i fakt, že Moriarty nebyl schopný postavit se čelem ke svým rodinným záležitostem. Aby problémů se ženami nebylo málo, po příjezdu do New Yorku se seznámil s dívkou jménem Inez, se kterou se hodlal oženit hned, jak vyřídí rozvodové dokumenty s Camille. Jeho neochotu přijmout odpovědnost vůči svým dětem, o které se nestaral, a ženám, které opustil, shrnul Kerouac takto:

„Not only that, but a few months later Camille gave birth to Dean's second baby, the result of a few nights' rapport early in that year. And another matter of months and Inez had a baby. With one illegitimate child in the West somewhere, Dean then had four little ones and not a cent, and was all troubles and ecstasy and speed as ever. So we didn't go to Italy.“ (1991: 248)

Kerouacův smysl života je opředen tajemstvím. Chtěl být, a také se stal, spisovatelem. Jiný smysl života ale postrádal, a právě tato prázdnota byla důvodem, proč se vydal na *cestu*:

„Somewhere along the line I knew there'd be girls, visions, everything; somewhere along the line the pearl would be handed to me.“ (1991: 8)

Ona perla je symbolem smyslu života, který, jak doufal, může být nalezen na *cestě*.

Hledání vlastní identity, kdy se Sal Paradise probudil v hotelu v polovině své cesty na západ, popsal Kerouac následujícími slovy:

„and that was the one distinct time in my life, the strangest moment of all, when I didn't know who I was – I was far away from home, haunted and tired with travel [...] and really didn't know who I was for about fifteen strange seconds. I wasn't scared; I was just somebody else,

some stranger, and my life was a haunted life, the life of a ghost. I was halfway across America, at the dividing line between the East of my youth and the West of my future, and maybe that's why it happened right there and then, that strange red afternoon.“ (1991: 15)

Sal Paradise často cestoval stopem. Podstatný kus cesty urazil na korbě nákladního vozu společně s dalšími stopaři, tedy v dobré společnosti lidí, kteří byli podobní jako on, a přitom pozoroval krásy americké krajiny. Smysl života těchto stopařů Kerouac velmi výstižně zachytil v rozhovoru dvou studentů:

„We're going to LA!“ they yelled. „What are you going to do there?“ „Hell, we don't know. Who cares?““ (1991: 23)

Tento rozhovor velmi příhodně poukazuje na smysl života, kdy samotná *cesta* je cíl. Důkazem je také myšlenka, kterou Sal Paradise shrnul své putování společně s Moriarty zpět do New Yorku: „Our battered suitcases were piled on the sidewalk again; we had longer ways to go. But no matter, the road is life.“ (1991: 212)

Stejný pohled na smysl života v podobě cesty měl i Dean Moriarty. Když spolu s Paradisem přijeli limuzínou do Chicaga, byli živí, byli šťastní. Vyrazili do ulic. Vědomí, že cílem je samotná cesta, se odráží v rozhovoru, kdy Moriarty osloví Paradise: „Sal, we gotta go and never stop going till we get there.“ „Where we going, man?“ „I don't know but we gotta go.““ (1991: 240)

V rámci hledání individuální identity člověk vnímá shodu mezi konkrétními aspekty své osobnosti a chováním určité skupiny lidí. Když Sal Paradise na výletě do Skalistých hor pořádá večírek, dojde k uvědomění, kam jeho identita směřuje:

„I wished Dean and Carlo were there – then I realized they'd be out of place and unhappy. They were like the man with dungeon stone and the gloom, rising from the underground, the sordid hipsters od America, a new beat generation that I was slowly joining.“ (1991: 54)

Smyslem života většiny mužů bývá nalézt ženu svých snů a strávit s ní zbytek života. Podobné myšlenky napadaly i Sala Paradise, když na vrcholku hory, kam se rozhodl vyšplhat před tím, než odjede ze San Franciska, přemýšlel o svém životě:

„Oh where is the girl I love? I thought and looked everywhere, as I had looked everywhere in the little world below.“ (1991: 78-79)

Alespoň na malý okamžik spatřoval Sal Paradise smysl života v rodinném životě s dívkou z Mexika Terry a jejím synem Johnym. Právě oni byli pro Sala Paradise několik dní středem vesmíru. Toužil být s nimi a starat se o ně, byli jeho prioritou:

„I forgot all about the East and all about Dean and Carlo and the bloody road. Johnny and I played all the time; he liked me to throw him up in the air and down in the bed. [...] I was a man of the earth, precisely as I had dreamed I would be, in Paterson.“ (1991: 97)

O tom, že smyslem života pro Kerouaca bylo najít ženu svého života a zestárnout s ní, svědčí i moment, kdy Sal Paradise v autě rozmlouval s Deanem Moriartym a Marylou: „I want to marry a girl,‘ I told them, ‚so I can rest my soul with her till we both get old. This can’t go on all the time – all this franticness and jumping around. We’ve got to go someplace, find something.“ (1991: 117)

Tento názor podtrhuje i další úryvek, kdy se Sal Paradise vydává počtvrté na *cestu*, zatímco Dean Moriarty zůstává v New Yorku: „In the raw red dusk we said good-by, on a bridge over superhighway. ‚I hope you’ll be in New York when I get back,‘ I told him. ‚All I hope, Dean, is someday we’ll be able to live on the same street with our families and get to be a couple of oldtimers together.“ (1991: 253)

Smysl života pro Jacka Kerouaca byl velmi proměnlivý. V odstavcích výše je popsána jeho touha usadit se s ženou svého života. Tato touha byla vystřídána touhou po dobrodružství a cestování, když se v zimě 1949 ve společnosti svých přátel vydal znovu na *cestu*. Úryvek vybraný z knihy tuto skutečnost podtrhuje: „We were all delighted, we all realized we were leaving confusion and nonsense behind and performing our one and noble function of the time, *move*.“ (1991: 134)

Sal Paradise svůj smysl života hledal neustále. Když se na jaře roku 1949 rozjel znovu do Denveru, doufal, že smysl života, onu vzácnou perlu, mu zde někdo podá. Byl sám, nikdo z jeho přátel zde nebyl, a ve svých ponurých myšlenkách se stále více ztotožňoval s Afroameričany a přál si být jedním z nich:

„At lilac evening I walked [...], wishing I were a Negro, feeling that the best the white world had offered was not enough ecstasy for me, not enough life, joy, kicks, darkness, music, not enough night.“ (1991: 179-180)

Sal Paradise byl mužem plným smutku a zbaveným všech iluzí. Přál si být čímkoliv, jen ne tím, kým byl. Prožíval vrchol osobní existenciální krize, kterou nedokázal vyřešit, což ho přivedlo k naprosto negativistickému postoji vůči vlastnímu životu. Čím více se snažil zaplnit vnitřní prázdnotu, tím více se prohlubovala. Možná také od života očekával více, než mu sám dokázal dát. Výše zmíněná neochota dospět tak může být spojena i s určitou sebestředností, příčiny své nespokojenosti hledá pouze ve svém okolí, které nenaplnuje jeho očekávání.

Svou touhu stát se někým jiným vylíčil Kerouac v románu i takto: „I wished I were a Denver Mexican, or even a poor overworked Jap, anything but what I was so drearily, a ‘white man’ disillusioned.“ (1991: 180)

Když se Sal Paradise potřetí vrátil do San Franciska, dostalo se mu od Deana Moriartyho vřelého přivítání. Žil s Camillou v malém domku a Camille byla podruhé těhotná. Zdálo se, že během několika posledních měsíců se Moriarty uklidnil. Když mu Dean Moriarty vyprávěl o svém prozření a pochopení smyslu života, Sal Paradise byl v rozpacích. K tomuto „pochopení“ totiž Moriarty dospěl po vykouření zkažené marihuany, které se předávkoval, účinky čehož trvaly tři dny. Právě druhý den blouznění byl podle něj přelomový:

„I had understood everything by then, my whole life was decided, I knew I loved Marylou, I knew I had to find my father wherever he is and save him, I knew you were my buddy et cetera, I knew how great Carlo is. I knew a thousand things about everybody everywhere.“ (1991: 184)

Posléze je ale zřejmé, jak nesourodé a nebezpečné uvažování má člověk, který je pod vlivem drog. Již třetí den začal Dean Moriarty hazardovat se smrtí a ohrožovat sebe i Marylou:

„Then I knew I loved her so much I wanted to kill her. [...] I got the gun, I ran to Marylou, [...] I gave her the gun and told her to kill me. She held the gun in her hand the longest time. I asked her for a sweet dead pact. She didn't want. I said one of us had to die. She said no. I beat my head on the wall. Man, I was out of my mind.“ (1991: 185)

Z tohoto úryvku je zřejmé, že užívání drog může vést ke zcela neuváženým krokům a velmi tragickým následkům. Člověk je schopen uvěřit jakýmkoli přeludům, které se zdají být reálné a správné, ale ve skutečnosti jsou naprosto destruktivní.

Skutečnost, že ústředním bodem Moriartyho života je jeho posedlost ženami, byla zmíněna výše. V románu ale postupně vychází najevo, že Dean Moriarty má ještě jednu vášeň: automobily. Od mládí miloval rychou jízdu, často také pracoval na parkovištích, aby mohl řídit auta, na která si v životě jen stěží vydělá. Otec byl alkoholik a tulák, matku nikdy nepoznal a jeho snaha ukojit své neovladatelné touhy v podobě řízení rychlých aut vedla často k tomu, že auta kradl, což byla jedna z hlavních příčin jeho pobytu ve vězení. Krádeže mu navíc přinášely určité adrenalinové uspokojení, což je vidět v následujícím úryvku:

„[...] Dean rushed out the next moment and stole a car right from the driveway and took a dash to downtown Denver and came back with a newer, better one. [...] From the window I saw Dean jump into the nearest car and roar off, and not a soul noticed him. A few minutes

later he was back in an entirely different car, a brand-new convertible. [...] All the bitterness and madness of his entire Denver life was blasting out of his system like daggers.“ (1991: 221-222)

Když Moriarty řídil automobil, byl šťastný: „Dean was happy again. All he needed was a wheel in his hand and four on the road.“ (1991: 210-211) Právě v těchto momentech měl pocit, že mu nic neuniká, že o nic nepřichází, že „má svůj život ve svých rukou.“

Kerouac výstižně shrnuje životní styl Deana Moriartyho do jedné věty: „It was remarkable how Dean could go mad and then suddenly continue with his soul – which I think is wrapped up in fast car, a coast to reach, and a woman at the end of the road [...].“ (1991: 232)

Pochopit smysl života Deana Moriartyho, který je stěžejní postavou Kerouacova románu, je složité. Po mnoha tisících kilometrech, které společně s Paradisem a Shepherdem překonali a dorazili do Mexico City, odjel zpět do New Yorku. Sal Paradise onemocněl úplavicí a trpěl horečkami, ale Moriarty na to nedbal a opustil ho. Paradise byl ochromen jeho lhostejností, ale zároveň dospěl i k určitému přijetí jeho nepochopitelných činů. Čtvrtá část románu tak končí smířlivými slovy:

„Twelve hours late in my sorrowful fever I finally came to understand that he was gone. [...] When I got better I realized what a rat he was, but then I had to understand the impossible complexity of his life, how had to leave me there sick, to get on with his wives and woes. ,Okay, old Dean, I'll say nothing““ (1991: 302)

Ještě více nepochopitelné kroky učinil Moriarty poté, co v Mexico City zařídil všechny potřebné dokumenty k rozvodu s Camille a oženil se s Inez. Ještě tu noc, kdy se s Inez oženil, však odjel zpět do San Franciska, aby se vrátil ke Camille. Toto počínání popisuje následující úryvek: „[...] he jumped on a bus and roared off again across the awfull continent to rejoin Camille and the two baby girls. So now he was three times married, twice divorced and living with second wife.“ (1991: 303)

Popsat smysl života Deana Moriartyho a Sala Paradise, tedy Neala Cassadyho a Jacka Kerouaca, není jednoduché. Především Deanův/Nealův vztah k vlastnímu životu je opředen tajemstvím, zvláště z důvodu neustálého střídání jeho náklonnosti k jedné či druhé ženě. Tato nestálost a nevyrovnanost je důsledkem jeho pochmurného dětství, kdy nepoznal svou matku a otec alkoholik se o syna nestaral. Sňatky s novými ženami a zároveň návraty k ženám bývalým odrážejí jeho bezradnost v pokusech zaujmout sám roli dospělého muže a otce, a zároveň tragickou neschopnost naplnit podvědomou touhu po nikdy nepoznaném zázemí

a jistotě. Náplní jeho života je neustálé cestování napříč kontinentem, potřeba být neustále v pohybu, což odráží stálý vnitřní neklid a vede k opakovanému rozbíjení domova. Bylo by možné říci, že smyslem takového života je hledání smyslu, zdá se ale, že Neal má z nalezení tohoto smyslu strach: strach z možnosti, že by se zastavil, že by se vzdal nových a snad i lepších příležitostí. Taková neustálá nespokojenost může na jedné straně vést k tvůrčí inspiraci, v určité intenzitě ale paradoxně opravdový vývoj zastavuje a vede pouze k pohybu v bludném kruhu.

S podobným problémem se neustále potýká i Sal Paradise/Jack Kerouac: Dean je v tomto směru jeho skryté alter ego. I on dlouho hledá smysl života v podobě ženy, se kterou si bude rozumět a bude schopen s ní zestárnout. Sám je ale zároveň překážkou, která uskutečnění tohoto snu brání. Doufá v to, že takovou ženu najde na *cestě*, a věří, že s tímto novým vztahem nalezne i hlubší smysl své existence. Pokud ale tento smysl není schopen nalézt sám, žádná žena nemůže jeho skutečný problém vyřešit. Ani sebekrásnější vztah tak nevede k ukončení konfliktů, k potlačení jeho ústředního zájmu o sebe samého, k potlačení pocitu neustálého zklamání a obavy, že mu život zůstává něco dlužen.

Svou identitu Kerouac nakonec nachází v touze stát se spisovatelem. *Cesta* jako otevřený prostor se stává prostředkem k získání nových zážitků, zkušeností, vědomostí a postojů, a literární tvorba umožňuje tyto osobní zážitky a zkušenosti působivě vyjádřit.

8 Význam dialogu

Člověka odlišuje od jiných tvorů jeho způsob komunikace. Komunikace se stává prostředkem k vyjádření osobních myšlenek, pocitů a postojů. Karl Jaspers, významný německý filozof a představitel existencialismu, odkazuje ve svém díle *Úvod do filosofie (Einführung in die Philosophie)* k významu komunikace s jinými lidmi: jen prostřednictvím dialogu může člověk dospět k uvědomění si své existence a identity:

„Co se totiž neuskuteční v komunikaci, ještě není. Co není vposledku založeno v komunikaci, nemá dostatečný základ. Pravda začíná u dvou. Proto filosofie vyžaduje, abychom neustále vyhledávali komunikaci, abychom se jí odvažovali bez zábran [...]“ (1991: 92-93)

Tento způsob uvažování, tedy že komunikace je nezbytná k uvědomění si individuální identity a smyslu života, se vylučuje s touhou po absolutní svobodě. A právě touha po svobodě, ke které London i Kerouac zaměřili svůj smysl života, dialog částečně vytlačila, protože si přáli být volní a nikým neovlivňovaní. Na sklonku svých životů se uchýlovali k pití nadměrného množství alkoholu, protože si přestali rozumět s okolím a komunikace s lidmi je netěšila.

U obou autorů se také často projevuje rozporuplnost jejich osobností. Ta spočívá v napětí mezi touhou po absolutní svobodě a touhou po lásce, přátelství a porozumění. Tento rozpor lze vidět i na následujících příkladech, kdy jak London, tak Kerouac upřednostnili svobodu a samotu před rozvíjením bližšího vztahu s jinými lidmi.

První příklad je z knihy *Cesta (The Road)*. Když byl Jack London propuštěn z vězení, kde si odpykal třicetidenní trest, šel se svým přítelem do baru. S tímto přítelem, který už měl předešlé zkušenosti z vězení a dopomohl Londonovi na místo chodbaře (hallman), si ve vězení naplánoval společná dobrodružství. V baru si však naplánoval útěk, dostal se oknem ven, sám naskočil na vlak a odjel pryč. Tento náhlý únik a pocity z něj popsal London následovně:

„I was watching my chance all the time for a get-away. [...] I calculated my time accordingly. When the moment came, my pal and I were in a saloon. Two foaming shupers were before us. I'd have liked to say good-by. He had been good to me. But I did not dare, I went out through the rear of the saloon and jumped the fence.“ (2016: 63)

Z tohoto úryvku lze vidět, jaký měl London strach z navazování nových přátelství. Ačkoliv neměl sebemenší důvod, protože mu tento přítel nesčetněkrát pomohl a choval se k němu vždy přívětivě, London pocítil úzkost a možnosti nového přátelství se vzdal. Upřednostnil svobodu cestování o samotě před dobrým přítelem.

Kerouac svou touhou po absolutní svobodě promrhal možnost vážného vztahu s dívkou jménem Terry z Mexika. Od prvního momentu, kdy ji spatřil, ho velmi přitahovala, a ona mu lásku vracela. Prožili spolu patnáct vášnivých dní. Sal Paradise si užíval i chvíle strávené s jejím synem Johnnym, které jsou popsány v jiné kapitole. Ačkoliv ji miloval zřejmě více, než všechny ostatní ženy, které prošly jeho životem, opustil ji. Navzdory plánům o společném životě v New Yorku Paradise odjel a vzdal se tak možnosti vážného vztahu. Jejich rozloučení je shrnuto v následujícím úryvku:

„She was supposed to drive to New York in a month with her brother. But we both knew she wouldn't make it. [...] I bowed my head and watched her. Well, lackadaddy, I was on the road again.“ (1991: 101)

Ačkoliv by vztah byl obtížný, protože Terryin otec jejich vztahu příliš nepřál, byl by to vztah plný velké lásky a vzájemného obdivu. Z důvodu své neschopnosti bojovat za vytoužený vztah a vzdát se své svobody, Kerouac Terry opustil a nikdy už ji nespatriil.

Dean Moriarty miloval svobodu více než cokoliv jiného. Miloval ji dokonce víc, než všechny své ženy a děti, které byl schopný během jednoho okamžiku opustit a vydat se na *cestu*. Svoboda pro něj byla něco posvátného, něco, co mu nikdo nemůže upřít. A tak zběsile cestoval napříč kontinentem, sem a tam, bez cíle. Zůstal sice svobodný, ale nepochopený a sám.

Závěr

Závěrem této práce je shrnutí srovnávací analýzy románů *The Road* Jacka Londona a *On the Road* Jacka Kerouaca s ohledem na výsledky srovnání životních zkušeností a postojů obou autorů.

Ačkoliv Jack London i Jack Kerouac žili v odlišné době, jejich životní osudy i motivy k vydání se na *cestu* jsou provázané. Oba autoři se setkali s obtížemi ve svém úsilí začlenit se do společnosti, což bylo důsledkem jejich původu. V době, kdy vyrůstal Jack London, byla velkou komplikací skutečnost, že byl nemanželského původu. Kerouac sice byl dítětem narozeným v manželství, ale s podobným problémem se potýkal kvůli původu svých předků, kteří byli francouzského původu. Tato neschopnost nalézt své místo ve společnosti ostatních byla jedním z hlavních motivů k vydání se na *cestu*.

Důležitým smyslem života obou autorů byla literární tvorba. Kerouac byl ovlivněn nejen dílem, ale i osobností Jacka Londona, kterého obdivoval. Jedním z výrazných rozdílů, kterých si lze všimnout v jejich přístupu k psaní, byla Londonova sebedisciplína (London byl například schopen dodržet své předsevzetí napsat tisíc slov denně). Tato sebedisciplína Kerouacovi zcela chyběla, a to jak v osobním životě, tak v jeho literární tvorbě.

Dalším z rozdílů, podtrhujících zmíněnou skutečnost, je fakt, že jak London, tak i Kerouac, chtěli postavit ranč, na kterém se usadí. Zatímco London si tento cíl splnil, Kerouac to nikdy nedokázal a zůstalo jen u plánů. London byl pro Kerouaca vzorem i vzhledem k okolnosti, že obě rodiny byly součástí dělnické třídy, a i přesto se London dokázal z těchto poměrů díky své pili a sebevzdělávání vymanit.

S tímto rozdílem souvisí i další podstatná odlišnost mezi oběma autory. London už od útlého věku musel živit rodinu a podstatnou měrou se tak podílel na chodu domácnosti. I v pozdějším věku se staral o mnoho členů své rodiny, včetně žen, které opustil. Naopak Kerouac se na svých cestách, když utratil všechny peníze, často uchýloval k prosbám, aby mu další finance poslala matka a on mohl dále cestovat s její pomocí. Když neměl nic a nevěděl, jak dál, vždy se vrátil do péče své matky.

Dalším rozdílem, který je třeba zmínit, je fakt, že veškerá popisovaná dobrodružství zažil Jack London sám. I když Kerouacův život byl také plný dobrodružství, ve svém románu velmi často popisuje činy a události, u jejichž zrodu stál Neal Cassady. Velmi často tak nastává situace, kdy autor stojí v pozadí a jen popisuje dobrodružství svého přítele.

Odlíšný je dále i přístup k vlastním čtenářům. London se v tomto ohledu neustále zdokonaloval a toužil, aby jeho díla byla nejenom pravdivá, ale především čtivá. V díle *Cesta (The Road)* London podává ucelené zážitky ze svých cest, které jsou dobře srozumitelné, rozdělené do mnoha odstavců a kapitol, které zvyšují přehlednost jeho děl. U všech zmíněných zážitků může čtenář odvodit, proč se v díle vyskytly.

Naopak Kerouac na srozumitelnost svých děl nedbal, psal tak, jak chtěl on sám. Jeho tvorba je příliš živelná a nepřehledná a čtenář se v množství informací podaných najednou rychle ztratí. Jedná se totiž spíše o překotné zážitky z cest, které nemají velkou vypovídající hodnotu a nenesou žádné kompaktní poselství. Mnoho zážitků a setkání je popisováno velmi detailně, ale nemají žádný dějový význam. Kerouac ve své tvorbě experimentoval, psal na velké role papíru, aby rozvinul myšlenku, kterou chtěl vyjádřit, což mělo za následek, že popisoval děj velmi nepřehledně a nedbal ani na interpunkci. I to bylo důvodem, proč zprvu nechtělo žádné nakladatelství vydat jeho knihu pod svým jménem.

Z obou děl *Cesta (The Road)* a *Na cestě (On the Road)* čtenář cítí střídavě radost i smutek ze života hlavních postav. Přesto lze říci, že Londonovo dílo je mnohem veselejší a čtenář je při jeho četbě mnohem pozitivněji naladěný. V Kerouacově díle se mnohem častěji odráží sklíčené rozpoložení autora, což ve čtenáři vyvolává dojem, že všechno cestování napříč kontinentem je hlavně hledáním štěstí a smyslu života, který Kerouac postrádá.

Kapitoly nesoucí název „Dobrodružství“, „Únik“, „Setkání“ a „Hledání identity a smyslu života“ jsou svým obsahem velmi úzce propojené. Jako příklad lze uvést Londonovo setkání s *Road-kidy*, které mu nabídlo jak dobrodružství, tak inspiraci k získání smyslu života; London zároveň toužil po identifikaci s nimi a získání identity *Road-kida*.

Oba autoři k cestování přivedli intenzivní vnitřní neklid a touhu po osobní svobodě. London toužil po volnosti, aby se vymanil z těžké práce v továrnách a získal vnitřní harmonii i zážitky, které bude moci následně vylíčit ve svých knihách. Kerouac toužil po svobodě, aby se vymanil z vlivu své matky a osamostatnil se, což se mu nakonec nepodařilo, ale také proto, aby jako spisovatel mohl psát o tom, co prožil. Oba autoři velmi často cestovali bez konkrétního cíle, a proto se zde nabízí známé tvrzení, které může shrnout jejich touhu po neustálém, svobodném, neplánovaném pohybu, a to, že *život je cesta, která nemá cíl, ale cílem je cesta samotná*.

Summary

The summary of the thesis sums up the comparison of both authors. It is a comparison of their life experience and attitudes, as well as a comparison of their literary work.

Though both Jack London and Jack Kerouac lived in a different period of time, their destinies and personal motives to embark on a *journey* were closely connected. Both authors experienced obstacles in their effort to integrate into the society, which was the result of their origin. In the period when Jack London was growing up, his illegitimate origin was a big problem. Although Jack Kerouac was a child of a married couple, he experienced another kind of problem, which was the origin of his ancestors, who were French. This inability to integrate into the society was the main reason to embark on the *journey* for both of them.

It can be said that both authors could see the meaning of their life in their literary work. Kerouac was influenced not only by London's work, but also by his personality. He admired him. However, an important difference between both authors, in terms of their approach to writing, was London's self-discipline. London promised himself to write, for example, a thousand words a day and he kept the promise. Kerouac lacked this kind of self-control. This difference is reflected also in the fact that both authors dreamed about building a ranch, where they could settle. London fulfilled this dream, but Kerouac was unable to realize his vision.

Another reason why London became a model for Kerouac is connected with the fact that both families belonged to the working class, London was able to break out of these conditions because of his diligence and self-education.

Another difference that should be mentioned is the fact that London experienced personally all particular adventures he described. Kerouac's life was also full of adventure, but he used to describe many acts and events initiated by Neal Cassady. It happens very often that Kerouac stands in a distance, describing adventures of his friend.

A big difference can be seen in their ways of traveling. London always travelled by train as a stowaway. He had to face the dangers caused by this way of traveling. He had to beg for food very often to stay alive. On the other hand, Kerouac could not travel this way. He was traveling by car or he was hitchhiking. When hitchhiking did not go well, he bought a bus ticket and finished the *journey* by bus. Mostly, he ate in restaurants, bistros or by his friends.

This difference is closely connected with another distinction between both authors. Since London's young age, he had to feed the family and substantially participate in the running of the household. Even in his adult age he took care of many family members and the women

he had left. On the contrary, when Kerouac spent all his money during his journeys, he often asked his mother for money to continue his travelling. When there was no money left and he did not know what to do, he returned back to his mother.

Another difference between both authors is their approach to the readers. London was constantly improving in this ability and he desired to make his work true and readable. In his novel *The Road*, London provided comprehensive experiences from his journeys, which are clear, divided into many paragraphs and chapters. It increased the clarity of his works. On the contrary, Kerouac neglected comprehensiveness of his work. He was writing the way he wanted. His text was unrestrained and confusing, and the reader could easily get lost. His descriptions were precipitous and had no compact message. Many events were described in detail but had no value for the plot. Kerouac was experimenting in writing on large paper rolls to develop the idea he wanted to express. The plot was also confusing. Moreover, he neglected the punctuation. These were the reasons why initially no publisher wanted to publish the book.

In both novels, *The Road* and *On the Road*, the reader can sense the feelings of both joy and sadness, permeating through the lives of the protagonists. Nevertheless, it can be said that London's work is more joyful for the reader. In Kerouac's work, the sad mood of the author appears more often. The traveling across the continent evokes the notion of the author's searching for happiness and the meaning of life, which Kerouac seems to lack.

The chapters named „The Adventure“, „The Escape“, „The Meetings“, and „The Search for Identity and the Meaning of Life“ are closely connected by their content. As an example, London's meeting with *Road-kids* can be mentioned. It provided him with adventure and inspiration he needed to find the meaning of life. London also desired to gain the identity of the *Road-kid*.

Both authors were stimulated to travel by their intense inner restlessness and the desire for freedom. London longed for his personal freedom to break out of hard work in factories and to gain inner peace, as well as adventure, which he could describe in his novels. Kerouac desired for freedom to break out of his mother's influence and become independent, but he failed. Both authors were traveling with no specific purpose. To underline their desire for a constant, free, unplanned movement, a well-known statement can be mentioned here: *Life is a journey with no purpose, but the purpose is the journey itself*.

Bibliografie

Primární literatura

KEROUAC, Jack, 1980. *Na Cestě*. Přeložil Jiří Losek. Vydání druhé. Praha: Odeon. ISBN 01-072-80.

KEROUAC, Jack, 1991. *On the Road*. New York, N.Y., U.S.A.: Penguin Books. ISBN 0-14-018521-6.

KEROUAC, Jack. *Osamělý poutník*. Přeložil Světlana OBENAUŠOVÁ, přeložil Jan VÁLEK, přeložil Jitka ZEHNALOVÁ. Olomouc: Votobia, 1993. ISBN 80-85619-68-7.

LONDON, Jack, [2016]. *The road*. Mineola, New York: Dover Publications. ISBN 978-0-486-81120-8.

LONDON, Jack, 1999. *Cesta*. 2. české vyd., v nakl. Tok 1. vyd. Přeložil Josef VOREL. Praha: Tok. ISBN 80-86177-07-6.

Sekundární literatura

BACHTIN, M. M: *Román jako dialog*, Praha: Odeon, 1980, ISBN: 01-098-80 / 480 stran

BUBÍKOVÁ, Šárka, 2007. *Literatura v Americe, Amerika v literatuře: proměny amerického literárního kánonu*. Červený Kostelec: Pavel Mervart. Tahy. ISBN 978-80-86818-58-0.

DUVAL, Jean-François. *Kerouac a Beat Generation: Allen Ginsberg, Carolyn Cassady, Joyce Johnson, Timothy Leary, Anne Waldman, Ken Kesey*. Hodkovičky [Praha]: Pragma, c2014. ISBN 978-80-7349-416-2.

FONER, Philip Sheldon, 1951. *Jack London americký rebel*. Praha: Mladá fronta. Životy.

HILSKÝ, Martin a Jan ZELENKA, 1993. „Pravdivější než skutečnost?“ *Od Poea k postmodernismu: Proměny americké prózy*. Praha: Odeon, s. 308-314. ISBN 80-207-0459-0.

HILSKÝ, Martin, 1993. „Člověk proti dravci.“ *Od Poea k postmodernismu: Proměny americké prózy*. Praha: Odeon, s. 73-78. ISBN 80-207-0459-0.

HILSKÝ, Martin, 1993. „Kalifornský dvojkoncert Johna Steinbecka.“ *Od Poea k postmodernismu: Proměny americké prózy*. Praha: Odeon, s. 201-204. ISBN 80-207-0459-0.

HILSKÝ, Martin, 1993. „Osamělý poutník Jack Kerouac.“ *Od Poea k postmodernismu: Proměny americké prózy*. Praha: Odeon, s. 276-289. ISBN 80-207-0459-0.

HILSKÝ, Martin. *Od Poea k postmodernismu: Proměny americké prózy*. Praha: Odeon, 1993. ISBN 80-207-0459-0.

HRBATA, Zdeněk a Martin PROCHÁZKA, 2005. *Romantismus a romantismy: pojmy, proudy, kontexty*. Praha: Karolinum. ISBN 80-246-1060-4.

JAŘAB, Josef, 1993. „Románové rozpočítadlo Kena Keseyho.“ *Od Poea k postmodernismu: Proměny americké prózy*. Praha: Odeon, s. 290-295. ISBN 80-207-0459-0.

JASPERS, Karl, 1991. *Úvod do filosofie*. Přeložil Jiří FIALA. Praha: Karolinum. ISBN 80-7066-431-2.

KEROUAC, Edie Parker. *Ty to zvládneš: můj život s Jackem Kerouacem*. Praha: Volvox Globator, 2010. Memory (Volvox Globator). ISBN 978-80-7207-781-6.

KOPŘIVA, Milan. *Láska k životu aneb Kniha o podivuhodném a dobrodružném životě, díle, láskách, bojích a smrti Jacka Londona, spisovatele, zlatokopa, námořníka, tuláka a snílka*. Přeložil Eva KOTULOVÁ. Praha: Svoboda, 1977. Členská knihnice (Svoboda).

KRIM, Seymour, ed., 1963. *The Beats*. New York: Fawcett Publications.

NENADÁL, Radoslav, 1993. „Román o konci jedné éry.“ *Od Poea k postmodernismu: Proměny americké prózy*. Praha: Odeon, s. 308-314. ISBN 80-207-0459-0.

PROCHÁZKA, Martin, QUINN, Justin, ed., 2011. *Lectures on American literature*. 3., rozš. a přeprac. vyd. Praha: Karolinum. ISBN 978-80-246-1996-5.

RULAND, Richard a Malcolm BRADBURY, 1993. *From Puritanism to Postmodernism*. London: Penguin Books. ISBN 0-14-014435-8.

SLÁDEK, Karel. *Na cestě s Jackem Kerouacem: spirituálně-teologické interpretace "románů z cest" Jacka Kerouaca*. V Jablonci nad Nisou: Vydavatelství IN, 2016. ISBN 978-80-87821-05-3.

STONE, Irving, 1963. *Námořník na koni*. Přeložil Jarmila FASTROVÁ. Praha: Mladá fronta. Máj (Mladá fronta).

STRAUMANN, Heinrich, 1965. *American Literature in the Twentieth Century*. Third revised edition. New York and Evanston: Harper & Row Publishers.

TURNER, Steve a Jan MATTUŠ. *Hipster s andělskou hlavou: život Jacka Kerouaka*. Vyd. 2. Brno: Jota, 2006. ISBN 80-7217-369-3.

Internetové zdroje

Biographies of London and His Family, *All things Jack London* [online]. [cit. 2020-01-10].

Dostupné z: <http://london.sonoma.edu/biographies>

Dharma, *Buddhismus* [online]. [cit. 2020-02-08]. Dostupné z:

<http://www.buddhismus.cz/dharma.html>

Family Tree, *Jack London Genealogical Chart* [online]. [cit. 2020-02-08]. Dostupné z:

<http://www.jack-london.org/joan-london/08-family-tree.htm>

Henri Cru, *Friends od Kerouac* [online]. [cit. 2020-02-08]. Dostupné z:

<https://friendsofkerouac.com/person/henri-cru/>

Jack Kerouac, *Literární doupě* [online]. [cit. 2020-02-08]. Dostupné z:

<http://ld.johannesville.net/kerouac/zivotopis?bio=3&fig=1>

Jack Kerouac: Zničil mu mládí a zapříčinil i jeho smrt. Alkohol se stal prokletím slavného spisovatele, *Reflex* [online]. [cit. 2020-02-08]. Dostupné z:

<https://www.reflex.cz/clanek/causy/73442/jack-kerouac-znicil-mu-mladi-a-zapricinil-i-jeho-smrt-alkohol-se-stal-prokletim-slavneho-spisovatele.html>

Jack London, *BIOGRAPHY* [online]. [cit. 2020-02-06]. Dostupné z:

<https://www.biography.com/writer/jack-london>

Jack London, *Československá bibliografická databáze* [online]. [cit. 2020-02-08]. Dostupné z:

<https://www.cbdb.cz/autor-49-jack-london>

Jack London's Writings, *All things Jack London* [online]. [cit. 2020-01-10]. Dostupné z:

<http://london.sonoma.edu/writings>

Jazz a beat generation, *Časopis harmonie* [online]. [cit. 2020-02-08]. Dostupné z:

<https://www.casopisharmonie.cz/rozhovory/jazz-a-beat-generation.html>

Kempton-Wace Letters, *Jack London State Historic Park* [online]. [cit. 2020-02-06]. Dostupné

z: <https://jacklondonpark.com/product/kempton-wace-letters/>

Ruiny, požár a totální zkáza: Unikátní snímky ukazují San Francisco po zničujícím zemětřesení v roce 1906, *Reflex* [online]. [cit. 2020-02-08]. Dostupné z: <https://www.reflex.cz/clanek/fotogalerie/87770/ruiny-pozar-a-totalni-zkaza-unikatni-snimky-ukazuji-san-francisco-po-znicujicim-zemetreseni-v-roce-1906.html>

Rusko-japonská válka [1904-1905], *VÁLKA* [online]. [cit. 2020-02-08]. Dostupné z: <https://www.valka.cz/Rusko-japonska-valka-1904-1905-c500976>

S.S. Dorchester, *Greatships* [online]. [cit. 2020-02-08]. Dostupné z: <https://greatships.net/dorchester>

The Difference Between Hobos, Tramps And Bums, *KnowledgeNuts* [online]. [cit. 2020-02-06]. Dostupné z: <https://knowledgenuts.com/2014/11/26/the-difference-between-hobos-tramps-and-bums/>

The Farmer, *All things Jack London* [online]. [cit. 2020-01-10]. Dostupné z: <http://london.sonoma.edu/farmer>

The Lost Novel: On Kerouac's "The Sea Is My Brother", *Los Angeles review of books* [online]. [cit. 2020-02-08]. Dostupné z: <https://lareviewofbooks.org/article/the-lost-novel-on-kerouacs-the-sea-is-my-brother/>

US History, 1876-1916, *All things Jack London* [online]. [cit. 2020-01-10]. Dostupné z: <http://london.sonoma.edu/biographies>

WALTER B. GIBSON, THE CREATOR OF 'THE SHADOW,' DEAT AT 88, *The New York Times* [online]. [cit. 2020-02-08]. Dostupné z: <https://www.nytimes.com/1985/12/07/arts/walter-b-gibson-the-creator-of-the-shadow-deat-at-88.html>

Železná pata, *Kosmas* [online]. [cit. 2020-02-08]. Dostupné z: <https://www.kosmas.cz/knihy/160377/zelezna-pata/>